

John Bunyan

VAIMULIK SÕDA

Peatükk 1

Vaim ja selle langus

Mul on elus tulnud palju maailmas rännata. Kus ma ka ei oleks olnud, ja milliseid maid ma ka pole näinud! Kuid eriliselt hämmastas mind üks maa. Kas olete kuulnud laiast, kahe pooluse vahel olevast ja nelja küljega maast? Tema mägedest, jõgedest, orgudest, puhtast õhust ja viljakast pinnasest? Aga ma olin seal...

Tema elanikud on erineva nahavärviga. Nad räägivad erinevates keeltes, on erinevad elulaadilt, ja ka Jumalat nad tunnustavad erinevalt — sest nagu tähedki taevas, kui neid vaadelda, erinevad teineteisest.

See maa meeldis mulle kohe. Ma elasin seal nii kaua, et hakkasin aru saama selle asukate keelt, nende kombed said mulle lähedasiks ja nende elulaad oli meelega järele. Ja kui rääkida teile tõtt, siis mitte millegi eest ei sõidaks ma sealt ära, kui mitte minu ülemuse käsk ei sunniks mind tagasi pöörduma ja teise asjaga tegelema.

Erilist jutustust väärib suurepärane linn nimega Hing, selle riigi pealinn. Linn ise asub täpselt riigi keskpaigas, justkui kahe maailma vahel. Koht selle ehitamiseks on valitud väga edukalt, aga arhitektuurist ei maksagi rääkida, sedavõrd suurepärane on see. Pole liiga julgelt öeldud, linnal pole taevaste all võrdset. Niivõrd võimsana ja suurepärasena on see linn loodud ja välja mõeldud suure Kuninga Šaddai poolt, millest ma sain teada kõige usaldusväärsematest allikatest. Kõik Tema loomingu rikkus väljendus selles linnas, andes talle sära ja tõi Šaddaile au. Elada võis seal igaüks, kes soovis, kuid igaüks pidi tingimata armastama seda linna ja olema Kuningale ustav poolehoidja.

Linna keskel kõrgus hämmastav palee, kirjeldamatult kaunis seestpoolt ja niivõrd avar, et näis et see võiks mahutada terve maailma. Seal elas Šaddai Ise, valmis kaitsma linna iga vaenlase eest. Kuid ka elanikud olid valvsad ja ilma nende nõusoleku või abita ei saanud keegi linna tulla. Selle seinad olid nii kindlad ja ligipääsmatud, et võisid igale rünnakule vastu pidada. Linnal oli viis väravat: Kuulmine, Nägemine, Huuled, Haistmine ja Aistmine.

Linnaelu toimus tarkade seaduste abil, selle elanikud ei tundnud puudust ei toidust, ega milleski muust; nad kõik olid ustavad, mehised, ei olnud nende seas kurjategijat ega reeturit. Linna ei ähvardanud miski. Kuningas kaitses linnakodanikke ja nad rõõmustasid Tema juuresoleku üle ja võimalusest lävida Temaga.

... ükskord aga lähenes linnale vaenlane, seda vallutada soovides kinnituda selles. Vaenlane oli hiiglane nimega Diabolos, julm ja kuri, kõigeiks valmis.

Kust ta tuli, küsite teie.

Diabolos — üks Kuningas Šaddai teenritest — oli kõige alguses varustatud suure võimuga. Ajapikku Kuningas määras ta kõrgele ja auväärsele ametile: ühe oma suurima piirkonna valitsejaks.

Suur võim sünnitas temas vastupandamatu soovi tõusta veelgi kõrgemale ja valitseda kogu Šaddai Kuningriigi üle, kelle pidi pärima Kuninga ainus Poeg. Aruga mittevarustatud Diabolos, kogus kedagi oma alluvaist, hakkas nendega nõu pidama, kuidas tema tahteavaldust realiseerida. Mitte midagi head leides, lahendasid nad kõik väga lihtsalt — Vaba Tahe Kuninga-pojast omandada ta pärand. Diabolose poolehoidjad ja nõuandjad, nad said ka ise aru millele nad läksid. Sealjuures Kuningas ise, olles kõiketeadev kui ka kõikvõimas, teadis, et valmistatakse ette vandenõu ja oli väga häiritud sellisest tänamatusest oma alluvate poolt. Armastades Poega, nagu ennast, oli ta sellisest salakavalusest nõrkinud, kuid kuni kõige viimase minutini ta ei võtnud midagi ette. Paljastanud nende reetmise ja vandenõu, Ta pagendas nad oma silme eest.

Vandenõulased aheldati ja visati pimedasse sügavasse kraavi. Kuningas ei soovinud neid enam näha. Ta langetas lõpliku otsuse: igaveseks kohtu ja needuse alla.

Sattudes allumatuse teele, ei loobunud mittekahetsevad mässajad oma kavatsusist ja jätkasid vandenõu seipitsemist. Peale selle kasvas meelehärmi tunne neid tabanud ebaõnnest ning soov maksta kätte Šaddaile ja Tema Pojale. Kättemaksjad otsekui ootasid sobivad juhust taasalustamist, nii tugev oli nende soov saada oma.

Selline juhus neil varsti avaneski. Kord õnnestus neil purustada ahelad ja vabaneda vangistusest. Jättes maha on vangistuse koha, nad vaatasid, kuhu silm ulatus ja leidsid lõppude lõpuks Kuninga linna. Teades et see linn on Kuningale eriti kallis, otsustasid nad seda rünnata. Aga kuidas seda teha, et mitte kaotust kannatada? Selle jaoks oli tarvis vastata neljale küsimusele:

1. Kas ilmuda linna ette kõik korraga?
2. Kas jääda laagrisse linna ette kantud rõivais, neis vangiräbalais mis neil on?
3. Kas teatada avalikult oma kavatsusist?
4. Kas tappa üks või mitu tuntud linnakodanikest, kui nad ilmuvad linnamüürile?

Vastused kahele esimesele küsimusele nad leidsid ise — kui näidata endid kõigile üheaegselt sellise hirmsa välimusega, satub linn Hing segadusse, elanikud muutuvad tähelepanelikuks ja muidugi ei lase neid sisse. Linna on tarvis siseneda üksikult.

— Las üks meist katsub siseneda. Ma ise proovin seda teha, — ütles Diabolos, ja kõik olid nõus.

Peale Apollioni ja Alekto poolt väljaõeldut selle kohta, et sellise väljanägemisega ilmumine linnaelanike ette oleks ettevaatamatu ning nende mõtete kokkuvarisemine, võttis sõna hiiglane Lucifer:

— Ma olen sama meelt. Linnaelanikud on tuttavad selliste olenditega nagu te varem olite, kuid selliseid, nagu me praegu oleme, pole nad kunagi kohanud. Arvan, et peame end näitama sel moel, mis ei ärata kahtlust.

Kõik nõustusid sellega ja otsustasid jääda nõusse Luciferi ettepanekuga. Tema arvamuse kohaselt peaks ülemus muutuma selliseks olendiks, mille üle on linnelanikel võimu. Kuuldus heakskiitu ja oli otsustatud, et Diabolos muutub maoks.

Kolmas ettepanek lükati kohe tagasi. Hinge linnakodanikud oli tähelepanelikud ja ettevaatlikud, ning linnamüürid olid vallutatud.

— Seejuures, — võttis sõna Leegion, — kui nad vaid taipavad meie kavatsusi, pöörduvad nad kohe abisaamiseks Kuninga poole, ja siis me juba terve nahaga ei pääse. Tegutseda on tarvis kavalalt, et nad kohe ei taipaks millega on tegu. On vaja Vaba Tahe meie mõtteid, veendes neid selles, mida kunagi ei tule ja lubades seda, mida nad kunagi ei saa. Kogu Hinge linna elanikud on lihtsameelne ja aus rahvas, kes ei tea, mis on pettus, õelus ja silmakirjalikkus. Valest pole neil aimugi, petta neid on lihtsamast lihtsam, eriti kui laulda neile armastusest ja muuta kõik meie tegevused neile kasulikeks ja tulusaiks.

Viimane ettepanek võeti vastu ühehäälselt. Otsustati, et esimeses järjekorras tuleb lõpp teha linna ühe lugupeetavaima inimesega nimega Vastupanu. Teda kartis kõige rohkem hiiglane Diabolos. Õeldut pidi täide viima hoor Tysifon Tulejärvest.

Nõuannete lõppedes nad tõusid kohe kohtadelt, et kohe tegutsema Vaba Tahe. Kõik peale ühe muutusid nad nägematuiks ja suundusid Hinge linna poole. Aga Diabolos võttis mao kuju.

Lõpuks nad lähenesid linnale ja peatusid Kuulmise väravate juures, mille kaudu kõik seinte taga toimuv jõudis linnelanike kõrvu. Kurjad vaimud heitsid maha varitsusse müüride taha, oodates Takistaja ilmumist. Diabolos pöördus linnapea poole ja palus teda vastu võtta ja ära kuulata. Tema teener Kurjakuulutav puhus pasunat ja vaata, linnamüüridele ilmusid linna kõige auväärsemad kodanikud: Vooruslik, Vaba Tahe, Arusaamine, Südametunnistus ja Takistaja ning Vaba Tahe pimedusse, hakkasid välja selgitama, miks on väravate juures selline lärm.

Käskides pasunapuhujal vaikida, küsis Vaba Tahe temalt: kes ta on, milleks ta tuli ja miks ta teeb sellist lärmi.

Siin vastas Diabolos tasasel hääl:

— Kuulsa linna Hing kodanikud! Teie ees seisab teie ustav teener. Mind on kästnud Kuninga poolt väljendada oma lugupidamist ja teenida teid. Vaid seetõttu ma julgesin teid häirida. Mul on teile tähtis teade. Seepärast kuulake mind kannatlikkusega ära. Kõige enne pean teile ütleva, et ma ei ole enda kasu peal väljas, vaid teie, milles te varsti võite veenduda. Lugupeetud härrad, tuln teile teatama, et mul on teada vahendid orjusest vabanemisest, millest te ise teadlikud ei ole.

Linnavanemad asusid tähelepanelikult kuulama. Diabolos jätkas:

— Ma pean teile midagi teie Kuningast teatama, teie seadustest ja teist endist. Teie Kuningas on suur ja tugev, kuid mitte kõik tema soovid ei ole suunatud teie heaks.

Esiteks, ta on valetanud teile ja hoidnud teid hirmus. Otsustage ise, see ju on orjus — pidevalt hirmus elades oodata hirmsat karistust sellise süütu teo eest nagu väikese vilja maitmine.

Teiseks, kui aus olla, teile antud seadused on järelemõtlematud, segavad, kahemõttelised ja väljakannatamatud. Järelemõtlematud seepärast, et teid ähvardav karistus on ebaproportsionaalne sooritatud kuriteoga: milline võib olla seos inimhinge ja õuna vahel? Segadusse ajav, sest et algul andis Šaddai teile loa süüa kõigest, aga pärast ta kuulutas ühe vilja keelatuks. Ja lõpuks on see väljakannatamatu, seepärast et Ta keelas teil maitsta just nimelt seda vilja, mis just saab anda senitundmatu õndsuse. Sellele osutab juba puu nimetus, millel valmib keelatud vili: hea ja kurja tundmise puu. Aga siiani teil see tundmine puudub.

Te ei kujuta endale ette, kui võrd õiguspärane oleks soov tunda head ja kurja. Aga seni kui te olete aga Kuningas Šaddai võimu all, ei saa te seda kunagi. Miks te peate elama igavesti pimeduses ja teadmatuses? Miks te ei võiks oma silmavaadet avardada? Seega tunnistagem siis kuulsa linna kodanikud, et te ei või endid lugeda Vaba Tahe rahvaks. Te olete seotud, et olete orjuses. Mille pärast? Hirmsa ähvarduse pärast, mis ripub teie kohal ilma mingi aruka põhjuse tõttu vaid seepärast, et Kuningas seda soovib. Kas teil ei ole alandav mõelda, et teile on keelatud see ainus, mis lähendab teid tarkusele ja aule. Peale selle, kui te seda vilja maitsete, teil avanevad silmad ja te saate oma nagu Jumal.

Nüüd kui ma olen teile kõik selle avanud, — jätkas Diabolos, — otsustage omavahel, kas te võite edasi orjusse jääda? Millised köidikud on hirmsamad hingelisest ja vaimsest pimedusest? Kas mõistuse hääl ei ütle teile, et parem on olla nägija kui pime, et on aeg tulla koost välja?

Vaevalt oli Diabolos kõne lõpetanud, kui Tysifon laskis noole välja Takistaja poole ja haavas teda surmavalt ja kodanike suureks õuduseks ning Diabolose triumfiks, varises ta linnamüüritl maa peale. Elanikud muutusid kohe nõutuiks ja abituiks kui väikesed lapsed. Seda oli saatan taotlenudki. Siis astus esile Uinutaja, keda Diabolos võttis endaga kaasa kõnemeheks ja pöördus koguduse poole selliste sõnadega:

— Hea on omada selliseid tähelepanelikke ja tänulikke kuulajaid kui teie. Loodame, et meil õnnestub veenda teid kuulma head nõuannet. Minu ülemus tunneb teie vastu siirast armastust ja teades, et riskeerib tõmmata enesele Kuningas Šaddai raevu, on teie pärast kõigevalmis. Õeldule ei ole tarvis midagi lisada: juba puu nimetus kõlab küllalt ilmekalt. Luban enda poolt teile vaid ühe soovitus: vaagige minu ülemuse sõnu, puud ja selle vilja. Pidage meeles, et te ei tea veel midagi, aga teie ees seisab vahend suure tunnetuse saavutamiseks. Ja kui teie mõistus ei ole võimeline mõistma meie hinnalisi nõuandeid on see väga kurb.

Elanikud vaatasid puud ja nägid, et vili oli silmale meeldiv ja võibolla ka väga maitsev. Nad hakkasid seda vaatlema ja pärast talitasid Uinutaja nõu järele: rebisid Kuningas Šaddai vilja ja hakkasid seda sööma. Aga juba enne seda kukkus lugupeetud ja tuntud kodanik Voorus surnult oma kaaskodanike ees maha. Kas ta oli tapetud vaenlase noolest, või oli ta surma põhjus

milleski muus, ei oska öelda. Kuid ta suri ja lakkas olemast kaks lugupeetud linnakodanikku. Peale seda ei jäänud linna mitte ühtki reipa vaimuga inimest. Kõik nagu üks mees, kuuletusid Diabolosele, mille tulemusel ta muutis nad oma orjadeks.

Teisisõnu, kui vaid elanikud olid maitsnud keelatud viljast, nad kohe otsekui uimastusid, avasid Kuulmise ja Nägemise värava ja lasid sisse Diabolose koos oma saatjaskonnaga, unustades täiesti hea Kuninga Šaddai ja Tema seadused.

Pärani avatud väravaist marssis Diabolos kogu oma eskordiga linna ja suundus otse linna keskele. Nähes, et elanikud jäetud ilma tahtest ja täiesti kuuletuvad talle, ta otsustas, et rauda tuleb taguda seni, kuni ta kuum on ja pöördus nende poole järgmiste sõnadega:

— Häda sulle vaene Hing! Ma osutasin sulle suure teene, andes sulle suure vabaduse. Aga enam ei vaja sa kaitsjat. ära kahtle selles, et Šaddai saades kuulda juhtunust, otsustab sind karistada. Ta läheb sinu pärast vihale, et sa katkestasid Temaga lepingu ja rikkusid keeldu. Mida sa siis hakkad tegema? Kas tõesti vabanenuna, oled nõus loobuma oma vabadusest?

Nende sõnade peale hüüdsid elanikud ühehäälselt: „Valitse sina meie üle!“ Ta võttis ettepaneku vastu ja kuulutas end Hinge Kuningaks. Teine ülesanne oli hõivata loss ja sel moel linn täiesti vallutada. See õnnestus tal: ta sisenes Kuninga Šaddai rõõmu elupaika ja seadis end seal sisse.

Diabolos tõi viivitamata lossi garnisoni, käskis kaevata selle ümber kraavid, ehitada kindlustused ja varustada lahingumoonaga. Šaddai rõõmu kindlus muutus ligipääsmatuks kindluseks, mis tõi Hinge linna elanikesse õuduse.

Esimese teona ta vallandas linnapea Mõistmine ja kirjutaja Südametunnistus. Seejärel otsustas linna ümber ehitada, lõhkudes vanad hooned ja ehitades uued.

Vaatamata sellele, et Mõistmine koos teiste linnakodanikega allus uue kuninga tahtele, viimane teades tema ettenägelikkust, kartis teda. Seepärast ta otsustas isoleerida Mõistmise teistest kodanikest, võttes temalt tiitli, ning ehitades kõrge ilma akendeta torni sulges tema sinna, keelates tal välisilmaga lävimise.

Kirjutaja Südametunnistus oli haritud inimene. Ta oli hästi Šaddai seadusi õppinud ja rääkis igas olukorras julgelt tõde. Ta huuled olid õiged, pea arutlev. Seepärast ei olnud kirjutaja Südametunnistus Diabolose meele järele. Kirjutaja poolt erilisi takistusi saatana valitsusele ei olnud ja ikkagi ei meelitus ega valelikud lubadused ei suutnud temast truud teenrit teha. Muidugi harjus ka tema halvemaga ja isegi kiitis mõningaid Diabolose uuendusi. Küllalt sageli meenutas ta Šaddaid, kartis tulevast õiglast kättemaksu ja sellistel hetketel otsekui raevunud lövi, paljastas uut kuningat. Südametunnistus vaevas elanikke ja seepärast anastaja teda ei sallinud.

Diabolos kartis kirjutajat kõigist teistest just kõige rohkem seepärast, et tema kõned viisid kogu linna ärevusse: nad mürisesid, otsekui kõuehood. Ja kuningas mõtleski välja millega Südametunnistus lüüa tõeteelt kõrvale, tumestada ta mõistus veiniga ja kalgistada auahnusega. Vaba Tahe saavutas edu, vanakese peaaegu täiesti demoraliseerides. Lõppude lõpuks suutis kirjutaja vaevalt head kurjast eristada. Kuid uuele valitsejale oli sellestki vähe. Ta hakkas elanikesse sisendama, et kirjutaja on läinud lolliks ja seepärast pole tarvis tema sõnadele tähelepanu pöörata. "Kui ta oleks mõistuse juures, räägiks ta mida vaja ja mis on kõigile arusaadav, aga nüüd, nagu kõik teisedki mõistusest puudulikud räägivad hoogude ajal sellist jama, et ka teil pole vaja kuulata sellest vanamehest tulevat", — õpetas Diabolos rahvast.

Sel moel varsti veenis ta Hinge mitte arvestama vanamehe noomitusi, seda enam, iga kord kui vanamees oli rõõmsas tujus, pidi ta avalikult eitama oma endisi vaateid. Kirjutaja samal ajal ise rääkis oma vaadetele vastu, tema teod muutusid veidraiks ja ebaloogiliseks. Kuningas Šaddaid ta meenutas üha harvem. Teda hakkasid piinama kauase une nähud, mõnikord saabus isegi kliiniline surm. Aga Hinge linna kodanikud tantsisid hiiglase Diabolose vile saatel.

Iga kord kui hämmeldunud Hinge kodanikud pöördusid Diabolose poole, andes talle edasi vana kirjutaja hirmutavad sõnad, rahustas uus kuningas linna, selgitades, et hullu so-nimised, kalduvad lobisemisele ja janusele väljaütlemisele. Kõik vaikisid ja linnas valitses rahu.

Sageli ta pöördus oma alluvate poole järgmiste sõnadega:

Pane tähele, armas Hing, et peale vanamehe vastuhaku ja arutuid ähvardavaid kõnesid me ei kuule ega näe midagi. Šaddai ise vaikib.

Tema nagu alati Vaba Tahe, kuid kirjutaja selginemise hetkil rääkis seda, mida Šaddai käskis. Diabolos oli kaval.

— Te võite ise veenduda selles, et teie Šaddai teid ei armasta ja teie sõnakuulmatus teda sugugi ei solva. Ta ei ole kordagi teatanud teist ega isegi proovinud teid enesele tagasi saada. Ta teab, et nüüd te olete saanud seaduslikult minu alamaiks ja seepärast ta jättis teid rahule ja lõi teie peale käega. Kas sa Hing tunned, millise millise hindamatu teene ma olen sulle osutanud? Olen teinud sinu jaoks kõik mida võisin, ja olen kindel, et seadused, mille järgi sa nüüd elad, on meeldivamad endisist, mis kehtisid paradiisis. Teie vabadus ei ole nüüd piiratud ja ma olen teid kätte saanud orjuse alandavast seisusest. Ei minu soov ega seadus hirmuta teid. Mitte kelleltki teist ei nõua ma aru oma tegevusest, vaid ainult hullult kirjutaja vanamehelt. Ma kinkisin igaühele õiguse kuninglikult elada ja te sõltute minust vaid niivähe kui võimalik, kui mina teist, — armastas korrata uusilmunud kuningas.

Nii rahustas Diabolos linna, kui kirjutaja alustas oma ähvardavaid noomitusi ja tasapisi oma Vaba Tahe kõnedega ässitas elanikud vanamees Südametunnistuse vastu. Ise ta proovis teda hukata. Lõpuks ka elanikud ise ka soovisid Vaba Tahe sellest tüütavast kirjutajast, vaevaga taludes tema seltskonda, vaid isegi tema välimust ja olid viimase kõnedest nõrdinud.

Kuid püüdlused olid tulutud! Kas tänu Šaddai võimusele, millegi muule põhjusele jäi kirjutaja ellu ja vigastamata. Seejuures tema maja meenutas tormile kättesaamatut kindlust.

Linnas elas mõjurikas vürst nimega Vaba Tahe. Ta oli kuulsast soost ja nii palju kui mäletan, kasutas ta oma aega Kuningas Šaddai erilistele privileegidele. Iseloomult oli ta tugev ja kartmatu ning temale oli raske vastu seista. Kui ta oli kuulnud Diaboluse üleskutset hinge kohta, siis oma kaasasündinud uhkusega ta tundis häbi oma kauases Šaddai orjuses olevat ja ühena esimestest võttis ta kavala valetaja ettepaneku vastu hellitamaks lootust saada kogu linna etteotsa.

Oma valmisolekule avada Diabolosele linnavärad, teenis ta ära erilise seisundi kuninga juures, kes hinnanud tema tugevat ja kõikumatut soovi, otsustas tema tõsta kõrgeimale valitsusastmele, määrates tema kindluse vanemkomandandiks ja vastutavaks linnavärvate eest. Oli välja antud korraldus, et iga muutus linnas vajab tema eriluba. Niisiis vürst Vaba Tahe oli esimesel kohal peale kuningas Diabolost. Tal oli sekretär Arvamus, kes rääkis ja tegutses ainult vürsti isiklikul korraldusel. Nii sattus Hing Tahte ja tema sekretäri Arvamuse täielikku alluvusse...

Ei saa meenutada värinata Vaba Tahte isevalitsust, kui ta sai võimu linna üle. Ta loobus avalikult kõigest sellest, mida ta oli kunagi töötanud Kuningas Šaddaile ja siin ta andis usstavusvande oma uuele ülemusele Diabolosele ja saanud temalt kõrge ametiastme, asus ta suure innuga töö juurde. Ta hakkas mõtlema, kuidas hukata kirjutajat Südametunnistust. Tundes, et tal ei ole jõudu teda näha ega kuulata, pigistas ta silmad kinni ja sulges kõrvad, kui juhtus temaga kohtuma. Varsti ta andis käsu kõik kirjutaja paberid hävitada ja muuta Šaddai seadused. Nii näiteks tema sekretäril Arvamusel jäid veel mingid vanad paberid järele, aga kui Vaba Tahe need leidis, viskas ta need tulle. Tõsi, kirjutaja hoidis oma sahvris vana, kulunud seadusteraamatut, kuid Vaba Tahe ei teadnud sellest midagi. Vürst ei suutnud taluda isegi kõige lihtsamat küünlavalgust, seepärast ta soovis, et ta ümber oleks võimalikult pime. Keegi ei ülistanud suurema innukusega uut kuningat kui tema. Ta otsis ... Ta eelistas alati kurja heale ja sooritas seadusetust enda initsiatiivil ootamata käsku ülevalt poolt.

Vürstile allus keegi Ihanimeline — erakordselt liiderlik inimene, elades vaid oma ihu soovidele ja seepärast nimetati teda Häbitu Iha. Ta oli abielus Arvamuse tütreaga nimega Materiaalsus. Neil oli kolm poega: Häbitus, Rõvedus ja Laitus ning kolm tütar: Valearmastus, Pühaduseteotus ja noorim — Kättemaks. Kõigil neil omakorda olid sõnakuulmatud ja egoistlikud

lapsed.

Hiiglase Diabolose võimu suurenemisega muutus linna nägu hämmastavalt. Turul ja kõige seitsme linna värava kohal olev Kuningas Šaddai kuhu asendati Diabolose kujutisega.

Šaddai seadused muutnud, käskis Diabolos rahvale teada anda uued seadused ja korraldused, mille kohaselt oli ruumi rõvedatele ihadele ja üksteise sütitamisele. Ühesõnaga kõik, mis oli Kuningas Šaddai poolt keelatud, oli Diabolose poolt lubatud. Selle eest talubas Hingele rahu, rõõmu ja kõiki maiseid hüvesid. Varsti oli Hing nii saatana valitsuse all muutunud, et kõik temas kandis saatanlikku pitsurit.

Ausa ja õiglase linnapea Mõistliku kohale määras kuningas vürsti Himuruse, ühe talle enim pühendunud teenri, aga kirjutajaks tegi ta Heaunustaja. Esimene allus talle vaid instinktiivselt ja oli arutu looma sarnane. Taasvalitud kirjutaja ei suutnud kunagi midagi head meenutada: kõik möödunu, käesolev ja isegi tulev oli suunatud Hingele kurja tekitamiseks. Aga igauks teab, et kui riigivalitsejad on pahelised, siis ka kõik selle elanikud muutuvad nende taolisteks.

Peale selle määras Diabolos veel palju uusi linnavanemaid: Uskmatus, Uhkus, Kõlvatu, Kõvasüdamlik, Halastamatu, Suurvaletaja, Raev, Vale, Joodiklus, Asendaja, Pettus ja Ateism — kokku kolmteist. Uskmatus oli kõigist vanim, Ateism kõige noorem. Allpool olevaile ameteile olid määratud nende kolmeteistkümne sugulased.

Peale selle kavatses Diabolos ehitada linna kaitsmiseks vallutamatu kindluse Kuningas Šaddai vastu. Ta püstitas kolm kindlust: üle terve linna kõrguva, millele anti nimi Väljakutse, teise nimi oli Südaõõ, ning oli määratud Hingele igasuguse valguse eemaldamiseks. Kolmas kindlus oli Patt — see pidi tõkestama igasuguse hea tunde sisenemise linna.

Esimese kindluse ülemaks oli keegi Heakiuslik, jumalatu Diabolose sviidist. Teise kindluse ülemaks amet oli usaldatud lurjusele Valgusevaenlane. Kolmandas kindluses pesitses linnakodanik Patutahe, kes pidas praegust elulaadi eelmisest palju paremaks.

Lõppude lõpuks võis Diabolos puhata loorbereil. Ta hävitas kõik, kes meenutasid head Kuningat Šaddaid, muutis kõik seadused, asendas kõik pealikud ja pani kõikjale oma tahte us-tavad täitjad. Lõpuks ta rajas veel mõned kindlused juhuks, kui Kuningas Šaddai ja Tema Poeg kavatsesid Hinge tagasi võtta...

Peatükk 2

Ettevalmistus sõjaks

Te muidugi taipate, et sõnum juhtunust oli juba ammu jõudnud Kuningas Šaddai ette. Väikseimadki üksikasjad olid talle teada. Kuninga käskjalg kirjeldas värvikalt Hinge nutust olukorda, Diabolose ja ta kamba salakavalust, rääkis linna kindlustamisest juhtumeiks, kui Kuningas Šaddai ja Tema Poeg soovivad Oma loodut vaenlaselt ära võtta. Käskjalg pidas kõnet kogu õukonna ees. Kuningas ise Oma Pojaga koos lähedaste isikutega olid seal. Kui kõik olid kuulnud Diabolose rünnakust nende armastatud linnale, valdas neid sügav kurbus: Kuninga armsaim looming oli võetud vangi kavala võrgutaja poolt. Tõsi küll, Kuningas ja Tema Poeg olid ammu ette näinud sellist võimalust ja seepärast olid nad hoidnud valmis sõjaväge Hinge vabastamiseks.

Kuningas vastas teadaandele Hinge vallutamisele Diaboluse poolt, et Tema süda Vaba Tahe kõvasti ja Tal on tõeliselt kahju linnast. Jäänud Oma Pojaga omavahele, nad otsustasid, et lubavad Oma loomingu langemist ja vallutamist vaid ajutiselt, aga seejärel tingimata järgneb sellele vabanemine, mis austab Loojat enam kui Hinge looming. Šaddai Poeg oli äärmiselt nõr-dinud Diabolose peale tema reetmise pärast ja hakkas Isalt luba paluma vabastada Nende armastatud linn vangist. Isa ei saanud ära öelda Oma armastatud Pojale ja otsustas Ta saata Universumi inimese näol, võtta endale selle patt ja panna kindel alus täielikuks vabanemiseks Diabolosest ja tema võimust.

Võeti vastu otsus, et Immanuel, ajanud saatana ära, jääb ise Hinge valitsema ja mitte keegi enam ei rebi ära seda Tema kätest. Kuningas Šaddai andis Oma Ülemjuhatajale koostada ja saata edasi kogu Universumile järgmise teadaande:

"Olgu teile kõigile teada, et suure Kuninga Šaddai Poeg sõlmis Isaga lepingu Tema linna Hinge tagastamiseks. Peale selle, mõõtmatu armastusega tema vastu, Ta töötab kinkida sellele õndsuse, millist ta ei teadnud olevat enne vangistamist Diaboluse poolt."

See läkitus ei ärritanud Diabolost vähe, see oli saadetud laiali kogu Universumi äärtesse. Kuningas teadis suurepäraselt, mis võivad olla selle tagajärjed.

Kui Immanueli otsus sai teatavaks Kuningas Šaddai ümbruskonnale, siis kõik hõiskasid. Üha valjemini kostus vaimustunud kõnesid, minnes üle palveliseks kiituseks armulise armastuse Kuningas Šaddai ja Tema Pojale kes hukub Hinges. Diabolos tuli pingelise mõtlemise tagajärjel järgmisele järeldusele: "Seda võimalust tuleb kasutada, et see uudis ei ulatuks linna kõrvu. Sest kui Hing saab teada, et Kuningas Šaddai ja Tema Poeg soovivad talle hääd ja võimaldavad vabastust, aga mitte karistust, siis kahtlemata ta tõuseb minu vastu ja pöördub Tema poole."

Ta muutus veelgi tähelepanelikumaks ja hoolitsevamaks Vaba Tahte vürstide vastu, kuid seejuures käskis ta neil Vaba Tahe ööd ja päevad Nägemise ja Kuulmise väravate juures.

— Ma sain teada, — pöördus nende poole kuningas, — Šaddai kavatsusist esitada meid linna-elanike silmis reetureina, aga neid pöörata tagasi esialgsesse orjusse. Võibolla on need vaid kuuldused, kuid siiski linna ohutuse ja rahu nimel on tarvis teha kõikvõimalik, et Vaba Tahe see teadaanne Hinge eest. Olen veendunud, et see uudis on teile samuti ebameeldiv nagu mullegi, seepärast arreteerige iga kahtlev isiksus ja mitte kedagi võõrast linna ärge laske. Käskige minu nimel korraldada ööpäevane patrull, kes peab likvideerima igäuhe, kes hakkab levitama Kuningas Šaddai kavatsusi.

Vaba Tahe kuulas lugupidavalt ära oma valitseja korralduse ning asus üleande kallale sellise innuga, et Kuningas Šaddai sõnumitoojad võisid arvata, et Hing on täiesti kurdunud ja pimestunud.

Diabolos otsustas allutada kõik linnakodanikud vastuvaidlematule vandeale allumaks temale. Ta käskis neil kuulutada kogu kuuldu kohta, et Šaddail ei ole õigust tühistada nende nõusolekut saatana ja põrguga.

Peale selle ta otsustas siduda linnakodanikke patu ringkäendusega. Kõigile seintele ja aedadele olid ülesriputatud teadaanded, mis on nüüdsest lubatud kõigile, iga räpane ja alatu tegu on lubatud ametlikult, aga see, kes avaldab selles küsimuses rahulolematust, tõmbab endale Diabolose raevu.. Sel moel ta otsustas sisendada linnakodanikele, et neil ei ole teed taganemiseks, sest mida patusem inimene on, seda vähem on tal võimalusi pääsemiseks. Ta arvestas, et sellise moraallanguse puhul ei ole Immanuelil mingit soovi Hingega tegemist teha ning ta isegi eemaldub sellest, sest Diabolos teadis kindlalt, et Šaddai ja Immanuel on pühad. Igaks juhuks mõtles ta veel välja ühe kavaluse. "Enne kui elanikele jõuab päästev teade armuandmisest, peavad nad teadma, et Kuningas Šaddai kogub armeed, et neid taas pöörata orjusse. Hirmust karistuse eest jäävad elanikud minuga kuni lõpuni", — mõtles ta. Kogunud elanikud suurele turuväljakule, pöördus ta nende poole sõnadega:

— Mu sõbrad! Arvan, et teile pole tarvis meelde tuletada, et kõik te olete mu alluvad, kellele ma kinkisin tegevuse ja tahte vabaduse. Minu ustava teenri Luciferi kaudu on jõudnud mulle teade, et Kuningas Šaddai kogub armeed, et hävitada linna ja panna selle elanikke orjusse. Olen teid kogunud, et arutada teiega meie tegevust hirmsa vaenlase vastu. Mis aga puutub minusse, siis mina leian alati võimaluse pääseda ja ellu jääda. Mõeldes vaid endale, võiksin ma teid heita saatuse hoolde, kuid minu süda on nii teie külge seotud, et tunnen, et meie saatused on nüüdsest juba lahutamatud. Mida sa Hing ütled? Kas sa tunned sedasama või reedad mind?

— Hukkugu see, kes sinust loobub! — oli ühehäälnene vastus.

— Muidugi, — jätkas Diabolos, — me ei tohi arvestada armuandmist, sest Kuningas Šaddaile

on see tunne võõras. Võibolla, siia tulles, Ta algul hakkab teid veenma, kuid see on vaid silmakirjalik pettus peatsest võidust teie üle. Seepärast, mida ta ei räägiks, ärge uskuge teda, sest olles võitnud, uputab ta hinge verre. Teil kõigil on hädavajalik koos astuda Šaddai vägede vastu, nõustumata mistahes rahutingimuste ja läbirääkimistega.

Kuid oletagem, et ta annab mõnele armu. See ei laiene kuidagi neile, keda ma lähendasin endale ustava ja õige töö eest. Või oletagem, ehkki see on ebareaalne, et ta annab kõigile armu. See kõik saab olema tehtud ainsa eesmärgiga täielikuks orjastamiseks ja teie osalus selles saab olema eelnenust raskemaks.

Kas ta annab teile sellise vabaduse, mida te saate praegu kasutada? Uskuge mind, et mingit orjust ei saa võrrelda sellega, mida ta teile valmistab. Veri, veri ja veri — vaat see kõlab igas Šaddai sõnas. Olge ettevaatlikud! Ma olen kuulnud, et ta on lähedal. Relvastuge sõbraliikult. Neid on palju. On küllaldane, et relvastada kogu rahvast pealaest jalatallani. Šaddai ei võida meid, kui meie hoiame tugevalt oma pihus relvi. Tulge minuga kindlusse ja ja valmistuge lahinguks. Siin on kiivrid, soomusrüüd, mõõgad, kilbid ja palju muud, mis teevad teid võitmatuiks. Minu kiiver annab kindluse saavutamaks õndsust. Peale selle, hingerahu ei olene eluviisist. Isegi siis, kui te juhindute südame kurjusest ja himurusest, ootab teid rõõm ja nauding. See vahend on järele proovitud ja kes seda kiivrit kannab, seda ära võtmata, sellele ei ole hirmsad ei nooled, mõök ega vaenlase piik. Võta minu kiiver, oo Hing ja sa väldid paljusid kannatusi. Minu soomusrüü on sepistatud rauast. See on tehtud minu kuningriigis ja kõik minu alluvad kannavad sellist. See soomusrüü on kalgistunud süda, võimatu tundeiks. Kes varustab end sellega, seda ei võrguta miski armuandmine ega hirmuta mingid ähvardused. Seepärast vajab sellist relvastust igauks, kes minu lipu all võitleb Šaddai vastu. Minu mõök on karastatud põrgutules, on läbinud mitmed proovid. Kes seda hästi valdab, seda ei saa ükski vaenlane võita.

Minu kilp on uskmatu. Kes kirjutab Immanueli lahinguist minu teenritega, tunnistasid, et Tema "...ei saanud teha mingit imet ja imestas nende uskmatust." Seda relvastust kasutades, ei hakka te mitte millessegi uskuma. Ja kui Kuningas hakkab rääkima hirmsast kohtust, ärge uskuge ja kui ta töötab armu anda juhul kui te kahetsete, ärge uskuge, analüüsige iga Tema sõna skeptiliselt, kas suulist või kirjutatut ja te veendute, et kõik Tema kõned on tumedad ja segased. Ta nõuab Oma teenreilt mõttetut ja pimedat usku, mis pole minu arukatele ja tarkadele järgijatele vääriline. Seepärast tegutsege vastupidiselt kõigile Tema õpetustele ja näidake endid minule, oma valitsejale vääriliselt. Teisiti mõtle ja tegutse saab muidu minu vaenlaseks.

Mul on veel üks suurepärane relv — tumm vaim, võimetus palves, igasuguse andestuse ja armuandmise vastupanemise vaim. Ja sina, Hing, kasuta seda relva tingimata. Tõepoolest, milleks kisendada teile andestusest? Mitte iial, kui te tahate jääda minu omiks. Tean, et olete vaprad ja ma annan teile katsetatud relvastuse. Ärge kunagi pöörduge Šaddai poole armuandmispalvega. Olgu see soov teile võõras! Veel võin teile soovitada haamrit, tõrvikut, vibu ja nooli, mis ei lase kunagi märgist mööda. Diabolos jagas kõigile relvad ja jätkas:

— Pea meeles Hing, et mina, olen sinu seaduslik kuningas, mulle sa töotasid, et sa minust ei pöördu ära. Pea see meeles. Pea meeles ka minu head suhtumist sinusse. Ära unusta seda, kui palju head ma sulle kinkisin, ilma et sa mind selleks oleks palunud. Tõesta mulle oma ustavust, kui minu vaenlane püüab sind minu käest röövida. Ja veel midagi. Kui me võidame, siis kogu maailm saab meie omaks ja siis ma autasustan teid kuninglikult. Ja me saame olema õndsad!

Häälestades sel moel elanike vaimu Kuningas Šaddai vastu, kinnitas Diabolos garnisoni, ise aga peitus kindlusse, kus ta korraldas täieliku lahinguvalmiduse. Linnakodanikud viisid läbi päevast päeva lahinguõppusi, sütitades endid üha enam vaenu Šaddai vastu ja suurendades andumust Diabolosele...

Peatükk 3

Hinge ümberpiiramine

Kogu see aeg hoidis Kuningas Šaddai vägesid valmis, et vabastada oma lemmiklast, Hinge Diabolose valitsuse alt. Šaddai arvestas paremat, mitte saates Oma Poega, püüdes esmalt tagasi võtta linn oma ustavate teenrite abil. Neile oli antud korraldus õppida olukorda ning püüda ümber veenda Hinge aruka kõnega. Sõjavägi koosnes 40.000 surematust sõdurist, kes kuulusid Kuninga isiklikku malevasse ja olid valitud Tema Enda poolt.

Armeed juhtis neli väepealikku, kellest igaüks juhtis kümmet tuhandet sõjameest. Väejuhtide nimed olid: Boarnerges, Veendumus, Kohus ja Hukk. Kõik nad olid suurepärased sõjamehed ja valdasid suurepäraselt relvi.

Igal rühmal oli oma sõjalipp, mis lehvits rännaku ajal ulja ja oskusliku armee peade kohal. Peamine neist — Boanerges, omas enda alluvuses esimest rühma, kelle lipukandjaks oli Kõu. Ta kandis musta lippu, aga vapil oli kujutatud kolm sähvivat välku.

Teist rühma juhtis väejuht Veendumus, tema lipukandja nimi oli Kurbus. Rühmalipp oli kahvatu iseloomuga värves, aga vapp — avatud seaduste raamat, millest paiskusid välja leegikeeled.

Kolmas rühm oli Kohtu juhatus all. Lipukandja nimega Õud hoidis käes purpurset lippu ja selle vapile oli joonistatud hõõgav ahi.

Neljanda rühma pealikuks sammus Timukas oma lipukandja Õigusemõistjaga. Peade kohal lehvits verevärvi lipp ja vapil oli näha viljatud puud ja selle kohal kantavat sõjakirvest.

Kuningas Šaddai kutsus enese juurde kõik neli väepealikut. Nad asetsid Tema ette oma väehulkadega, varustatud vastavalt oma väärikusele ja auastmele. Kuningas käskis neil minna retkele ja täita oma kohustusi õigesti ja täpselt. Kuningliku korralduse sisu:

"Suurelt Šaddailt, Hinge Kuningalt, ustavale ja julgele väepealikule Boarnergesele:

Oo, sina Boarnerges, üks minu hirmuäratavast ja ustavaist väepealikuist, Minu kümne tuhande ustava teenri ülemus, minu Minu nimel oma jõududega õnnetusse Hinge. Paku linnale rahu tingimusi ja käsi elanikel heita eneselt kurja Diabolose ike. Pöördugu nad minu poole tagasi — oma seadusliku Kuninga ja Valitseja poole. Aita linnal puhastuda kõigest mustusest, mida viis sinna isehakanu ja jälgi ise selle teostumist hoolikalt. Kui nad sind kuulavad ja siiralt kahetsevad tehtut, ära tee neile kellelegi vähimatki halba, vaid pöördu igaühe nende, kui venna või õe poole, sest nad on mulle kallid. Ja anna neile edasi, et saabub aeg, mil Ma tulen nende juurde ja avaldan neile oma soosingut.

Aga kui sinu manitsustest ja tõendustest hoolimata mida sa räägid neile Minu nimel nad osutavad vastupanu, käsin ma sul kasutada kogu oma võimu ja jõudu, et neid alistada. Mine!" ülejäänud väepealikud said taolised juhised.

Nad riietusid uutesse riietesse ja Kuningas Šaddai sõna peale nad liikusid kohalt lehvivate lippudega kunagi olnud suure linna poole. Boanerges läks oma rühmapealikuks. Veendumus ja Kohus igaüks eraldi oma väega, järgnesid talle. Rongkäigu lõpetas Timukas oma väehulkadega. Teekond oli pikk ja neil tuli läbida palju maid. Kuskil nad midagi ei puutunud, vastupidi, nad õnnistasid Kuningas Šaddai nimel.

Lõpuks nad nägid eemalt Diabolose poolt võetud linna. Langenud Hinge välimust nähes hakkasid sõjamehed ja juhid leinama selle haledat seisukorda, sest neil oli selgelt näha Diabolose pitsereid: orjus ja rõhumine, milles elasid nende ohvrid.

Lähenedes linnale, suundusid nad Kuulmise väravate juurde ja jäid sinna laagrisse, lüües üles rännu telgid. Seejärel nad pöördusid linnaelanike poole.

Linn, nähes seda hirmuäratavat ja suurepäraselt armeed lehvivate kirjude lippudega, sattus paanikasse. Kõik jooksid oma elamuist välja et vaadata võõraid. Aga kaval rebane Diabolos, kartes, et rahvas avab väravad peale esimesi väepealiku sõnu, väljus paleest ja käskis kõigil koguneda turuplatsile. Kui ta korraldus oli täidetud, pöördus ta rahvahulga poole järgmiste sõ-

nadega:

— Sõbrad, — alustas ta, — kuigi te olete minu vaprad ja ustavad seltsimehed, ei saa ma jätta teid noomimata tänase ettevaatamatu tegevuse pärast: kõik te tulite välja, et vaadata sätendavat ja võimsat armeed, milline ilmus eile linna väravate alla kavatsusega alustada ümberpiiramist. Kas te ka teate, kes nad on ja millist eesmärki nad järgivad? Nad tulid Sellelt, Kellest me alles hiljuti rääkisime. Nad on täis otsustavust purustada linn. Tema pärast ma püüdsingi teid relvastada pealaest jalatallani, Tema kallaletungi takistamiseks me ehtasimegi nii palju kindlustusi. Seepärast kas te ei peaks eelkõige tõstma häiret ja võtma sisse kaitse, aga võibolla kohe ära ajama vaenlase kindluse müüride juurest? Sel moel te näitaksite endid vaprate meestena, kuid nüüd on mulle tulnud kartus: kas olete araks muutunud esimese lasu tõttu sedavõrd, et te pole võimelised kaitsma? Aga kas selle pärast ma lasin kahekordistada valvet ja lasta sulgeda kõik väravad? Kas selle pärast ma kalgistasin teid ja andsin teile rauast hinge ja kivist südame, et te näitaksite endid rumalate lastena, keda lõbustavad kirjud lipud? Ei, valmistuge kaitseks, lööge häiret, relvastuge sõjaks, et me vaenlased ei kahtleks selles, et polegi nii lihtne linna võtta, mille elanikud on sellised kangelased.

Enam ma ei hakka teid riidlema ega kinnitama, vaid nõuan rangelt kõigi minu korralduste täitmist. Mitte keegi ilma minu eelneva loata ei oma õigust väravast välja vaadata. Te kuulsite minu käsku. Täitke rangelt minu korraldusi ja te saate alati kasutama minu eeskostet, või ma küpsetan teist selle tõepoolest välja. Nüüd aga minge oma kodudesse!

Võimatu oli näha ootamatut linnaelanike käitumist sel hetkel. Nad oli kui meeletud, joostes mööda linna, ise valjusti karjudes: "Aidake! Aidake! Vaenlane tahab meie linna vallutada!" Need ütlused jõudsid Diabolose kõrvu ja ta märkis rahuldatult: "Vot nüüd on kõik hästi. Nüüd te osutate mulle siirast alistuvust. Hoidke nii ja proovigu nad meid võtta."

Peale kolme päeva rahulikku ootamist käskis Boanerges oma pasunapuhujal minna Kuulmise värava juurde ja kuulutada Kuningas Šaddai nimel, et Tema saadikud soovivad kohutada elanikega. Pasunapuhuja nimega Panetähelemidakuuled läks väravate ette ja täitis käsu. Kedagi ei ilmunud ei müüridele ega väravaile, kõik kartsid olla sõnakuulmatud Diabolosele. Pasunapuhuja, oodanud väheke, pöördus oma väejuhataja juurde ja kandis ette ebaedust. Boanerges kurvastas sügavalt ja käskis pasunapuhujal telki minna. Natukese aja möödudes käskis tal taas minna Kuulmise väravate juurde puhuma ja taas tulemuseta.

Siis kogunesid väepealikud ning otsustasid jõuga allutada linn Kuningas Šaddaile. Boanerges käskis kolmandat korda oma pasunapuhujal minna "Kuulmise" väravate juurde Kuningas Šaddai nimel ja pakkuda veelkord alustada läbirääkimisi. Korraldus sai täidetud. Esmakordselt sai elanikele öeldud, et kui nad ei allu võetakse linn rünnakuga.

Siis lähenes väravaile vürst Vaba Tahe ja küsis tigidalt, et kes ta on ja miks ta nii valjult pasunat puhub. Pasunapuhuja selgitas, et linnale on parem, kui ta alistub vabatahtlikult. Vastasel korral peab arvestama kõige hirksamate tagajärgedega. Vaba Tahe lubas selle oma kuningale ette kanda. Seepeale vastas Boanergese saadik, et neil ei ole korraldusi Diabolosele, vaid ainult Hingele ja tulid neid päästma isehakanu türanniast.

Vürst nõustus need sõnad üle andma rahvale. Kuid aeg läks, aga vastust ei olnud ikkagi. Boanerges nõudis visalt oma ja seetõttu ta läkitas pasunapuhuja neljandat korda. Ta puhus veelligi valjemalt ja linnakodanikud hakkasid tõusma linnamüüridele, kindlustades igaks juhaks Kuulmise väravat. Boanerges nõudis enese juurde linnapead, kelleks oli vürst Uskmatus. Teda nähes, hüüdis Boanerges nõrdimusega kuuldust:

— Mulle ei ole tarvis seda ajutist, vaid endist linnapead Arusaamine, just nimelt talle on mul korraldus. Siis sekkus asjasse Diabolos:

— Te segate juba neljandat korda Hinge rahu oma pasunaga. Kelle nimel te seda teete ja mis teil vaja on?

Aga Boanerges jättis Diabolose vastuseta ja pöördus linnaelanike poole:

— Nagu sulle teada, õnnetu ja mässuline Hing, et kõigearmuline Kuningas Šaddai saatis mind

korraldusega teid vabatahtlikult pöörduma Tema poole. Samuti ta käskis mind nõustumise korral pöörduda teie, kui linnakodanike poole sõprade ja vendadena. Teie allumatuse puhul on meil kästud linn võtta jõuga.

Seejärel pöördus elanike poole Veendumus, mille vapile oli löödud avatud seaduse-
raamat:

— Kuula Hing, minu sõnu! Sa pole kunagi kuulnud oma nõrkusega, aga nüüd sa oled langenud valesse ja pettusse. Sa kuulsid, mis sulle kuulutas minu vend, väepealik Boanerges? Sind ootab ees õndsus, kui sa võtad alistunult vastu rahutingimused, mida sulle nüüdsest pakub See, Kes võib karmilt karistada sind, sest kes võib vastu seista Kuningas Šaddai raevule? Kui sa aga kahetsuse asemel hakkad end õigustama, teed sa endale viga. Kuidas sa õigustad oma allumist türann Diabolosele? Miks sa võtsid kätte relvad ja sulgesid oma väravad meie, seadusliku Kuninga ustavate sulaste eest? Mõtle järele ja võta vastu meie tingimused, ära pöördu armuandmisest, vaid püüa end vabastada Diabolose valitsuse alt. Võibolla see petis veenis sind, et me mõtleme vaid oma kasu peale, kuid tea, et me täidame Kuningas Šaddai tahet ja soovime sulle hääd.

Tuletan veel sulle meelde Hing, kas tõesti ei liiguta sind Šaddai halastus? Olles sinu pärast kurvastunud, astub ta alandlikult sinuga läbirääkimistesse vaid seetõttu, et sa taas oma heaolu pärast tunnistaksid Tema võimu sinu üle! On sul Teda vaja, nagu sa oled vajalik Talle? Kuid ta on armuline ja soovib, et Hing ei hukkuks, vaid et sa usuksid Temasse!

Kolmandana astus üles Kohus, kelle lipp oli purpurne, aga vapp — hõõguv ahi.

— Armsad Hinge elanikud! Te ei täida juba ammu Kuningas Šaddai tahet! Meid on kästud teid Tema juurde tagasi tuua. Ärge uskuge petis Diabolost, kes tahab teid veenda selles, et Šaddai ei ole kõikvõimas. Halastuse uks, mille ta praegu teile avab, ei jää lahti alatiseks, sest kohtupäev ei ole mägede taga. Oo Hing! Sinu Kuningas pakub armu isegi peale kõiki sinupoolseid solvanguid. Ta sirutab sinu poole oma kuldse valitsuskepi ja hoiab lahti sinu ees avatud ukse. Miks sa ei soovi sealt siseneda? Tea seda, et enam see ei avane kunagi. Kohus ja otsus on Tema kätes: usu Temasse. Sa oled ära teeninud Tema viha, aga vihas on Ta hirmus. Seepärast Hing, kardada teda! Mingi lunaraha ei päästa sind. Ehk huvitab teda sinu maine rikkus? Oo ei, Teda ei huvita ei sinu kuld ega kõik sinu vägevus. Sina oled Talle vajalik!

Nende sõnade juures mõned märkasid, et Diabolos hakkas värisema. Kohus aga jätkas:

— Oo õnnetu Hing, kas sa ka nüüd sulged oma südameukse Kuninga saadiku ees? Kas sa oled ka rahulik kohtuotsuse täitmise päeval? Ütle, kas sa saad juua raevu karikat nagu magusat veini, mis on valmistatud Diabolosele ja tema teenreile? Mõtle ringi, kuni pole veel pole hilja!

Lõpuks astus esile neljas väepealik — Timukas.

— Oo Hing, sa olid viljakandja, kuid nüüd sa oled jäänud viljatuks. Kunagi olid sa Kuningas Šaddai rõõmuks, aga täna oled sa Diabolose röövlikoobas. Võta kuulda sõnu, mida Kuningas Šaddai on sulle öelnud. Vaata, kirves seisab halu juures, et iga puu, mis ei kannu hääd vilja, oleks maha raiutud ja visatud tulle. Sina Hing oled viljatust puust halvem, sa kannad kurje vilju, mis on kibedad, nagu sapp. Sa astusid oma Kuninga vastu välja ja tulime meie — Tema võim ja jõud, meie — sinu juurel lebav kirves. Mida sa otsustad? Kelle poole sa pöördud? Ütle mulle, enne kui löök on antud: kas sa soovid vabatahtlikult kahetseda? Meie tulime sind hoiatama. Kirves on üles tõstetud ja kuni selle ajani, mil ta pole langenud, pead sa tegema valiku. Mida sa siis valid? Soovid sa ise pöörduda oma Kuninga poole tagasi, või peame me sinu tormijooksuga vallutama? Kui ma langetan kirve, saad sa olema juurteni läbi raiutud. Oo, armetu Hing! Tea, et Kuninga kannatus ei ole igavene. Ja ära arva, et need on vaid tühjad ähvardused, ning et meie Kuningal ei ole võimu ja jõudu oma lubadusi täita. Oo Hing, varsti võid sa selles veenduda, kui Kuninga sõnad jäävad tähelepanuta, antakse sind üle tulele. Sinu patt tõi Kuninga armee sinu müüride alla. Sa oled kuulnud kõike, mida mu kaasvennad rääkisid, ning siiski sa ei ava väravaid. Ütle oma otsus Hing, kas sa jääd oma pattu või võtad vastu rahu tingimused?

Linn keeldus tähele panemast arukate väejuhtide kõnesid, kuid mõned sõnad siiski im-

busid läbi Kuulmise väravate. See oli aga ebapiisav väravate avamiseks. Linnakodanikud palusid neilt mõtlemise aega. Pealikud nõustusid tingimusel, et elanikud annavad neile välja Uinutaja, vastupidine Hinge otsus peab olema väljakuulutatud kohe. "Sest, — ütlesid nad, — kuni Uinutaja hakkab linna õhku mürgitama, iga kavatsus ja hää idee saab mürgitatud kurjast ja sellest ei saa midagi hääd oodata."

Diabolos, soovimata loobuda oma teenrist, otsustas ise vastata, kuid ringi mõeldes, käskis Uskmatusel vastata Šaddai vägedele.

— Isandad, — alustas ta. — Te tulite linnamüüride juurde, lõite laagri üles, milles me kahjuks võime veenduda, teete rahuks ja segate meie kuninga ja rahva rahu. Kust te olete? Te kinnitate, et tulite siia Kuningas Šaddai korraldusel, kuid millise seaduse põhjal Ta teid seda teha käsib, ei ole meil seni selge. Te veenate elanikke jätma maha oma kuningas ja minna üle tema poole, kinnitades, et Šaddai andestab kõik, kui elanikud seda teevad. Juhul, kui meie linn ei soovi kuuletuda teie manitsusile, ähvardate te meid hirmsate nuhtlustega. Nüüd ma vastan, et ei suur kuningas Diabolos, mina, tema teener Uskmatuse ega aus linn Hing ei usu teid ja meil pole teiega tegemist, ei teie kavatsustega ja isegi Tema Valitsejaga, kes teid saatis. Me ei karda ei Tema võimu, Tema suurust, Tema karistusi ega nõustu teie ettepanekutega. Te ähvardate meid sõjaga, kuid me kaitseme endid, jõudu on meil küllaldaselt. Meil pole mingit soovi teiega pikalt rääkida, ütlen vaid, peame teid vaid kodutute hulguste kambaks, kes on jätnud oma Kuninga ja hulguvad mööda ilma mingi maa või linna otsingul, mida saaks alistada. Aga selline ei ole Hing: me ei karda teid ega alistu teile. Niisiis, me ei karda teid, me ei usu teid, kunagi ei alistu ja oma väravaid ei ava. Me ei luba teil isegi kauaks jääda oma väravate juurde: meie rahvas ihkab rahu, aga juuresolek ärritab neid. Seepärast koristage endid heaga, tervelt!

Siin hakkas Vaba Tahe Uskmatut kordama:

— Isandad! Me oleme teie ettepanekuid ja ähvardusi kuulnud. Te eksite väga, kui arvate et te meid hirmutasite. Me nõuame teilt kolm päeva, et te siit koristaksite. Vastasel korral saate teada, mis tähendab tülitada meie kuningas Diabolost, kes on tige nagu lõvi.

Oma sõna ütles ka kirjutaja Heaunustaja:

— Isandad! Te olete kuulnud, kuivõrd delikaatselt vastasid meie juhid teie jõhkratele kõnedele. Nad tegid teile ettepaneku piiramine lõpetada, aga te oleksite juba ammu võinud tunda meie relvade jõudu. Aga kuna meie rahvas rahumeelne ja armastame julgeolekut, siis ka ise ei soovi halba põhjustada.

Kogu linn hõiskas, kui kuulis oma linnajuhtide vastuseid. Helistati kelli kõlasid laulud.

Diabolos pöördus kindlusse tagasi, aga vürst Vaba Tahe tugevdas väravate juures valvet ja sulges need kahe lukuga. Valvuriks määrati Vaba Tahe Eelarvamus, torisev ja mitte kellegagi rahulolev, et seejuures poleks laitnud mistahes hääd mõtet. Ta alluvusse anti mõned tummad kodanikud.

Kuulnud nii ülbeid vastuseid, alustasid Kuningas Šaddai pealikud linnale tormijooksu. Peajõud olid suunatud Kuulmise väravaile, sest vaid nende väravate kaudu võisid jõuda sõnad linnakodanikeni. Ründajate parool kõlas: "Te peate ülevalt sündima!" Pasunad puhusid ja lahing algas.

Linnaelanikud tirisid linnaväravate torni kaht hiigelsuurt suurtükki, millest ühe nimi oli Tarkusekõrkus ja teisel — Kangekaelsus. Hing asetas suured lootused neile relvadele. Suurtükid olid valatud Diabolos valumeistri Kõrkus poolt ja tegelikult sel oligi väga ähvardav välimus. Kuningas Šaddai juhid olid nii ettevaatlikud, et kahurikuulid ei vigastanud kedagi, kuigi nad lendasid vilega nende sõjameeste kõrvust mööda.

Nende suurtükkide kõrval oli Hingel palju teist relvastust. Šaddai sõdurid võitlesid vapralt. Nende peajõud olid suunatud Kuulmise väravate ette. Väepealikud olid veendunud, et korrastamatuskesi on vaja vallutada just need väravad. Nad suunasid sinna palju Vaba Tahe ja ründerelvi. Lahingud olid rasked, kuid linn ei andnud alla. Diabolose meeletu, raevuka ja kartmatu võitluse tegevusel, kartmatu Vaba Tahte tegutsemisel ei suutnud Uskmatuse ja Uinutaja

rünnak tuua võitu. Pealetung jätkus kogu suve, kuid Hinge ei suudetud võtta. Talve saabudes suundusid Šaddai väed talvekorterisse.

Peatugem põhjalikumalt mõnedel selle sõjasuue sündmustel. Kui Šaddai pealikud lähenesid linnale, nad kohtasid kolme noorukit, kes palusid endid kirjutada nende ridadesse. Nende nimed olid: Legend, Inimlik Tarkus, Inimlik Mõte. Pealtnäha olid nad vaprad sõdurid. Nende palvele soovitasid väejuhid veelkord järele mõelda oma otsuse ja teatasid neile omad tingimused. Noorukid vastasid, et oma otsuse on nad juba ammu teinud ja see on kõigutamatu. Seejärel kirjutas Boanerges nad oma sõjameeste ridadesse. Kui üks lahinguist oli alanud, väljusid vürst Vaba Tahte sõdurid väravaist ja ründasid Boanergese inimesi. Nende hulgas olid ka need kolm noorukit, kelle nad võtsid vangi ja viisid linna. Uudis sellest levis kiirelt kogu linnas ja jõudis Diaboloseni. Isehakanu käskis neile järele saata ja hakkas neid küsitlema, kes nad on, kust nad tulid ja mida nad tegid Šaddai armees. Nende vastused ära kuulanud, tegi Diabolos neile ettepaneku astuda tema teenistusse, st võidelda oma endise Kuninga vastu. Noorukid vastasid, et peamine nende elus ei ole usk ja veendumused, vaid õnn ja saatus, ning on seepärast nõus kõigeks ja meelsalt liituvad piiratavatega. Diabolost teenis usus ja õiguses keegi väejuht Ükskõiksus, mille eest teda kuningas väga austas. Tema juurde ta saatiski need kolm noorukit järgmise kirjaga:

"Minu kallid väepealik! Selle paberi esitajad soovivad astuda meie armeesse. Mul pole väarikamat väepealikut kui sina, seepärast ma saadan nad sulle. Võta nad oma juhtimise alla." Ükskõiksus täitis korralduse ja nooruki nimega Inimlik Mõte ta määras lipukandjaks.

Ei saa öelda, et Kuningas Šaddai armee oleks kogunud vaid lüüasaamist. Neil õnnestus purustada linna raekoja torni ülemine osa, mis paljastas Uskmatuse tegeliku olemuse. Vürst Vaba Tahe pääses ime läbi eluga, aga ükskord isegi hukkus kuus nende väepealikut: Jumalatu, Liiderlik, Raev. Vale, Joodik, ja Asendus.

Rivist läksid samuti välja mõlemad kahurid.

Vaenlase suurimaks meelepahaks, kuid oma Kuninga auks, Šaddai väed, kes seisid talvekorteris, noomisid aeg-ajalt eksinud kodanikke. Ole võimatu, nagu varem anduda kõlvatus-tele. Kui vaid elanikud langesid kõlvatusse, kostusid sellised valjud pasunahelid, et kõik sattusid segadusse. Sageli lõhestasid pikki talviseid öid pasunahelid, teinekord lendas linnamüüridest välja lingust visatud kive. Sageli kandus piiratud sõjakisa. Oli ka nii, et keegi elanikust sai haavata ja rikkus vaikust südantlõhestava kisaga. Ühesõnaga, linnakodanikud elasid pidevas hirmus. Isegi Diabolosel läks lõppude lõpuks uni ära.

Kõige erinevamad mõtted hakkasid tulema linnakodanike pähe. Mõned rääkisid, et nii on võimatu elada. Teised jälle leidsid, et see kõik kord lõpeb. Kolmandad soovitasid pöörduda Kuningas Šaddai poole, et lõpetada kogu see õudus. Neljandad kahtlesid, et kas Ta nõustub neile andestama. Vana kroonikakirjutaja Südametunnistus hakkas taas valjult Hinge noomima ja ta sõnad oli kui kõuemürin.

Linnas hakkas paljus asjus ilmema puudusi, lõbutsemissoov kadus, kõlvatused kaotasid kogu oma uudsuse ja võlu. Väsimuse märke oli näha elanike nägudel. Hing janunes rahu ja headuse järele. Kuivõrd mulle on teada, oleks juba allunud Võitja armule, kui seda poleks takistanud kangekaelne vanamees Uskmatus ja oma kuningale truu vürst Vaba Tahe. Diabolos mõirgas raevust, nähes elanike kõikumist. Linnas valitsesid õud ja paanika. Talve keskel otsustasid Kuningas Šaddai juhid pöörduda Hinge poole kolme üleskutsega, lootes neid kuidagi veenda.

Üleskutsete andmine linnale oli antud Boanergese pasunapuhujale Märkamidakuuled.

Esimeses üleskutses teatati, et kogu Šaddai armeel on kahju linnakodanikest, ning leinab juba ette nende vältimatut hukku kui nad ei alistu. Kui, lisa ta, linn alistub, andestab armuline Šaddai Hingele. Seepärast nad paluvad veenvalt mitte osutada vastupanu ning mitte määrata endid igavesele hukule.

Teine kord puhus pasunapuhuja teravamalt. Elanikele teatati, et keeld avada väravad

Šaddai saadikuile vaid õhutab nende sõjalist auahnust. Juhid otsustasid kas linn vallutada või hukkuda selle müüride all.

Kolmas kord kostus pasunaheli veelgi kõvemini. Läkituse tekst oli lühike: kas avada väravad, või arvestada Šaddai armulisust on juba hilja.

Need kolm läkitust ehmatasid linna sedavõrd, et elanikud kogusid nõukogu ja peale seda läks vürst Vaba Tahe Kuulmise väravate juurde ja teatas pasunaheliga, et läheb Šaddai vägede juurde parlamentäärina. Kuninga sõnumitoojad, igaüks kümne tuhande sõjamehega sõitsid müüride juurde. Vürst teatas, et nad olid kuulnud nende ettepanekuid ja esitavad omakorda enda ettepanekud.

Esiteks, et nende vanemad, kroonikakirjutaja Heaunustaja ja linnapea Uskmatus jäaksid omadele kohtadele.

Teiseks, et mitte kedagi suure Diabolose lähedasist ei vallandataks.

Kolmandaks, et linnaelanikele lubataks säilitada kõik need õigused ja privileegid, mida nad omasid Diabolose valitsuse all, kes juba valitseb neid kaua.

Neljandaks, et mingit seadust ei võetaks vastu ilma linnakodanike nõusolekuta.

Need on meie tingimused ja kui need on vastuvõetavad, me allume Kuningas Šaddaile.

Kui juhid kuulsid neid jultunud nõudeid, palusid nad Boanergest parlamentäärina anda neile järgmine vastus:

— Oo, õnnetu linna Hinge kodanikud! Ma rõõmustusin, kui kuulsin teie pasunaheliseid. Aga kui said loetud teie meeletud tingimused, ja kavalad ettepanekud, vahetus minu rõõm leinaga, ja lootuse asemel teie pöördumisele asus minu südamesse hirm: te valmistate endale igavese hukatuse. Arvan, et tingimused, mis ei ole Kuningas Šaddai ustava sulase kõrva väärilised, mõtles välja vanamees Veendunud, Hinge vana vaenlane. Me lükkame need tagasi. Aga kui te annate endid meie kätte, või õigemini Kuninga võimu alla, kingib ta teile sellised õigused ja privileegid, mida te isegi endale ette kujutada ei oska. Kui te sellele ei allu vabatahtlikult, hakkame tegutsema halastamatult.

Siis hüüdis Uskmatus:

— Milline on see lollpea, kes on oma vaenlase poolt võidetud, nagu meie nüüd, oleks nõus vabatahtlikult oma mõõga loovutama? Minu poolt selleks nõusolekut ei tule. Kas me teame Kuninga iseloomu? Mõned räägivad, et ta vihastub oma Vaba Tahe väikseimagi tema tahtvastase teo peale. Teised lisavad, et ta nõuab neilt rohkem, kui nad suudavad anda. Ja kui Hing kaotab selle, mis tal on, ning kord loovutab ühele ja allub teisele, ei saa ta kunagi endale vabadust tagasi. Oleks meeletu tema poolt anda end Šaddai valitsuse alla. Kes saab öelda, keda Kuningas käsib hukata? Aga võibolla Ta hävitab karistuseks kogu elanikkonna?

See Uskmatu jutt lõpetas läbirääkimised. Kuningas Šaddai juhid koos sõjameestega läksid tagasi oma talvekortereisse, aga Uskmatu lossi oma isanda Diabolose juurde. Diabolos käskis oma sõna sõna-sõnalt edastada kõigile alluvaile ja emmates oma ustavat teenrit, ütles talle:

— Töotan sulle, et kui me edukalt tuleme sellest loost välja, siis ma ülendan sind. Ma määrän sind oma asevalitsejaks ja sa oled nagu mina, hakkad valitsema kogu universumit. Kõik alluvad sinu tahtele.

Linnapea käks Diabolose juurest ära rõõmustudes ja löbustades end selle kõige täitumise pärast mida talle lubas Diabolos.

Muuseas äraütlemine linnapea Uskmatu poolt sel moel kutsus esile linnakodanike rahutuse. Kuni Uskmatu vestles isehakanuga, siis endine linnapea ja kirjutaja Südametunnistus saanud juhtunust teada, hakkasid meelitama elanikke vastu võtma kuninga saadikuid:

— Kuidas võib kergemeelselt suhtuda Kuningas Šaddai sõnadesse? Ta pakub meile armu, aga me ei usu Teda.

Linnakodanike meeleolu langes taas. Algul poolhääli, siis hakkas rahvas nurisema Diabolose peale ja kutsuma appi Šaddai ning tema väepealikke. Kui see uudis jõudis Uskma-

tuni, ilmus ta mässu vaigistama, kuid rahvamass tungis niivõrd otsustavalt talle peale, et tal oleks läinud halvasti, kui ta poleks oma majja lukustanud. Rahvas piiras vihaselt tema maja sisse ja püüdis seda lammutada. Hoonel olid kindlad seinad ja kõik massi püüded osutusid asjatuiks. Päästnud oma hinge, ilmus Uskmatu avatud aknale, ning pöördus mässajate poole:

— Mispärast selline kära?

— Sina ja sinu käskija valesti ja käitusite rumalalt Kuningas Šaddai väejuhtidega, vastas talle vürst Mõistmine. Olete süüdi järgmises. Esiteks ei lasknud te ei minul ega Südametunnistusel osa võtta nõukogu tööst. Teiseks te mõtlesite välja sellised rahu tingimused, mida on võimatu vastu võtta. Kolmandaks, kui kuninga väepealikud teatasid meile armuandmise tingimustest, siis sina oma jumalatute ja jämedate kõnedega rebisid katki võimaliku rahu sõlmimise.

Neid sõnu kuuldes kisendas Uskmatu:

— Reetmine, reetmine! Relvadele ustavad Diabolose teenrid!

— Sa võid tõlgendada minu sõnu kuidas soovid, kuid ma kordan, et sellise suure Kuninga saadikud kui Šaddai, on väärt nõudma linnalt paremat vastuvõttu — märkis Mõistlik.

— Olen ustav oma isandale antud vandega, aga teie kutsute rahvast mässule.

Siin sekkus juttu kirjutaja Südametunnistus:

— See, mida räägib Mõistlik, on ehtne tõde. Sina oled Hinge vaenlane. Sinu esinemine tekitas kahjustusi linnale, solvas Kuningas Šaddai väepealikke ja pööras kurja kõigi meie vastu. Kui me oleks vastu võtnud tingimused, oleksime olnud päästetud, nüüd aga ähvardab meid häda ja eranditult teie armust.

— Ma lähen viivitamatult ettekandega Diabolose juurde! — karjus Uskmatu.

— Nii kuningas, kui sa ise olete võõramaalased, — vastas Mõistlik. Ja kes teab, kas te ei reeda meid endi nahapäästmise pärast? Ja te süütate veel linna, ise põgenedes, jättes meid saatuse hoolde?

— Kus on teie alandlikkus teie valitsejale Diabolosele? — jätkas Uskmatus. — Ärge kahelge, ta leiab võimaluse karistamiseks teie uskmatus eest.

Selle näaklemise ajal jooksid juurde Vaba Tahe, valvur Hoiatus ja kõnemees Uinutaja, ning olid huvitatud vaidluse põhjusest. Kõik hakkasid üksteisele vahele rääkima, nii et aru saada millestki oli võimatu. Kuid kõigil kästi vaikida ja vana rebane Uskmatus pöördus kogunenute poole:

— Mõistlik ja Südametunnistus — need on kaks mässajat, kes ahvatlevad rahvast mässule meie kuninga vastu.

Rahvamass jagunes kaheks: ühed toetasid Südametunnistust, teised — Uskmatust. Uskmatus pooldajad nõudsid Mõistliku ja Südametunnistuse vangi panemist, Südametunnistuse pooldajad kisendasid, et nad seda ei luba ja tunnistavad oma Kuningaks Šaddai ja alluvad vaid Tema seadustele. Selle peale nad kuulsid vastuseks, et Diabolos on üle kõigi kuningate. See segadus, kisa ja kära jätkusid mitme tunni vältel ja „läbirääkimised" lõppesid lõpuks kaklusega. Vaba Tahe Südametunnistus löödi kaks korda jalust maha, aga Mõistlik oleks äärepealt maha lastud püssist, aga õnneks laskja lasi mööda. Uinutajat haavati peast, Vaba Tahe Hoiataja löödi jalust. Ükskõiksus, Diabolose lemmik, toetas nimelt teda, kuid teda ei usaldanud kumbki pool. Ühesõnaga, vastased kandsid olulisi kaotusi. Vaid vürst Vaba Tahe vaatas seda kõike külma-vereliselt, liitumata ei selle ega tollega, vaid naeratas, nähes poriga määratud Hoiatajat ja Ükskõikset, kellel murti jalg.

Kui rahvas rahunes, käskis Diabolos vangistada Mõistliku ja Hoiataja kui peamised rahutuse põhjustajad. Linnaelu läks taas rahulikesse roobastesse. Vangidega käidi ringi julmalt ja nende elu oli pidevas ohus.

Pöördugem siiski armee väepealike poole. Pöördunud tagasi oma laagrisse, kutsusid nad kokku sõjanõukogu. Mõned arvasid, et linn peab vallutatama tormijooksuga. Enamus aga leidis, et linnale on vaja anda veel üks hoiatus, sest kahtlused linnas näitasid lootust paranemisele. Võibolla mõned elanikest soovivad alistuda, kuid kui neid jõhkralt eemale tõugata, võivad nad

minna üle vaenlase leeri.

Kõik nõustused ja pasunapuhuja saadeti taas Kuulmise värvate juurde. Elanikud väljusid kodudest ja nad kuulsid järgmisi sõnu:

— Oo uhke ja armetu Hing! Kui kaua sa kavatsed olla oma patus? Kui kaua sa lükkad tagasi maailma Kuningas Šaddai ettepanekuid ja usaldad Diabolose valelubadusi? Kas sa tõesti arvad, et suudad hirmutada oma jultunud kõnedega Valitseja Šaddaid? Kas Ta veenab sind hirmust pöörduma? Või ka sa arvad, et oled Temast tugevam? Heida pilk taevasse ja vaata kui kaugel on tähed. Kas sa suudad lugeda tähti või keelata vihmalt kasta maad? Suudad sa Päikest peatada või segada Kuul paistmaks öösel? Saada sa sundida ookeanil kallastest väljuma? Kõige selleks on võimeline vaid Kuningas, Kelle nimel me tulime sinu juurde, et veenda sind allutama Tema võimule. Tema nimel me nõuame nüüd, et sa alluksid Tema saadikuile.

Nende sõnade mõjul kaotasid elanikud pea. Sel hetkel tuli nende juurde Diabolos, ning kasutades segadust, pöördus nende poole:

— Minu ustavad sulased, kui Kuningas Šaddai oleks ka päriselt nii võimas, ei suuda Ta teile sisendada midagi peale hirmu ja õuduse. Ta soovib teid oma orjadeks muuta. Kas te tõesti usute, et maailmas on üldse kõikvõimsust? Teil ei saa kerge tema valitsuse all olema. Mina olen teie kuningas, kuid teiega võrdne ja te ei pea minu ees värisema. Meenutage, kuidas ma teile selle võrdõiguslikkuse kinkisin. Kui see on õige, mida see pasunapuhuja räägib, siis kogu maailma elanikkond, peale sinu Hing, on Tema orjuses. Tähendab, et kogu maailmas pole õnnetumaid ja alandatumaid neist inimesist. Mõtle järgi, oo Hing, ma ei taha sinust loobuda, sest mul on sinust raske lahkuda. Kuid otsusta ise, sest vares pihus on parem kui kurg taevas. Sa oled vaba ja sul on hea kuningas, ainult armasta ja hinda teda!

Peale seda kõnet kalgistus linn taas Kuningas Šaddai vastu. Mõte ta suurusest õudustas, mõte ta pühadusest viis elanikud meeleheitele. Seepärast, peale nõupidamist nad vastasid pasunapuhujale, et võtsid vastu kindla otsuse seista Diabolose eest ega alistuda Šaddaile. Ja seetõttu pole ka mõtet pöörduda tulevikus meie poole rahupakkumisega, enne nad surevad kohapeal, kui nad lähevad millegi loovutamisele.

Seega näis, et kõik on hukkunud ja Hinge päästmiseks pole mingit võimalust. Siiski Šaddai väejuhid, teades hästi oma Kuninga vägevust, ei tahtnud tunnistada end võidetuina. Peagi nad pöördusid linna poole uue üleskutsega, kui elanikud jätkasid patust vastupanu.

Peatükk 4

Immanuel

Kuninga väejuhid otsustasid mitte saata rohkem üleskutseid ning proovida teisiti allutada Hinge Kuningas Šaddai võimu alla. Nad kutsusid kokku nõukogu, kus igaüks ütles oma arvamuse.

Lõppsõna ütles väepealik Veendumus:

— Sõbrad! Esiteks ei pea me säästma kive lingudele hoidmaks linna pidevas ärevuses. See takistab kiusajal veel enam kindlustamast oma võimu Hinge üle. Teiseks me peame saatma ettekande oma Kuningas Šaddaile linna nutuse olukorra kohta. Paludes Teda andestada meie ebaõnnestumised, peame tingimata paluma kinkida meile suure veenmisjõu. Peale selle on meil vaja abiväge arukatele väepealikele, et meie püüdlused ei osutuks asjatuiks ja linn saaks Tema auks vallutatud!

Kõik toetasid teda ühehäälselt ja Kuningas Šaddaile sai saadetud järgmine läkitus:

"Kõigearmuline ja kõigeväeline Kuningas, Valitseja ja Hinge Looja! Sinu käsul, elu säästmata me võitlesime Diabolosega. Me tegime kõikvõimaliku, veenmaks Hinge allutada Sinu väe alla, kuid ei manitsused, ei armuandmise lubadused, ähvardused ega piiramisrelvad toonud edu. Diabolos, Uskmatu ja Vaba Tahe on kättemaksu ja linna ülestõusu eestvedajad. Oo Kuningate Kuningas! Andesta meie suutmatust ja kingi meile enam jõudu ja oskust Hinge allu-

tamiseks. Saada meile väepealik, kes meid juhataks, kuidas tegutseda Sinu auks, et Hing taas armastaks Sind kogu südamest ja kohkuks lõplikult jääda eemale sinu armulikkusest. Aamen."

See läkitus saadeti Kuningale ratsanikuga nimega Armastus Inimese Vastu.

See anti edasi Kuningapojale, kes pidi selle edastama Oma Isale. Poeg luges kirjutatu läbi, tegi mõned märkused ja andis kõik Šaddaile üle.

Hea Kuningas rõõmustas sellest andekspalumisest seda enam, et see oli esitatud Pojale, kes kõneles Hingest ärevuse ja armastusega. Siis Kuningas pöördus Immanueli poole:

— Minu armastatud Poeg! Sa tead olukorda milles asub Hing ja seda milliseid vahendeid kasutati tema mõistusele toomiseks. Niisiis Poeg, valmistu minema Hinge müüride alla. Sa võtad vaenlase üle võimu ja tood mulle Hinge tagasi. Immanuel vastas selle peale:

— Ma soovin täita Sinu tahet,... ja Sinu Seadus on minu südames." Ma ootasin ammu seda päeva. Kingi mulle see jõud, mida Sa sa oma ülitarkuses leiad vajaliku olevat ja ma Vaba Tahe Hinge Diabolose võimu käest ja ta võimu alt, mille tulemusena ta hukkub. Minu süda on mitu korda kõvasti kurvastunud õnnetu Hinge pärast, kuid nüüd on see täitunud lootusega. Ma olen õnnelik, et olen valitud Sinu poolt Hinge päästmiseks Diabolose võimu alt. Ma maksan kätte neile, kes võtsid meilt Hinge ning uputasid selle pattu ja ma tagastan selle Sinule.

Kui vaid Immanuel oli toonud need sõnad esile sõnumina, Tema määramisest Ülemjuhatajaks, lendas see üle kogu piirkonna ja paljud pidasid auks astuda Tema juhatuse alla.

Ratsanik teatas Šaddai otsusest saata varsti Immanuel võitmatu ja arvutu malevaga. Väejuhid võtsid selle teate vastu kirjeldamatu rõõmuga. Tundus, et kogu universum hõiskas. Diabolos ei ehmunud.

Selle sama Hinge elanikud olid selleks ajaks niivõrd määrdunud patuga, et lasid selle teate kõrvust mööda. Diabolos ise oma luurajate abil oli alati kursis sellega, mis toimus Kuningas Šaddai õues ega kartnud kedagi muud teist kui Immanueli, kes juba kord oli andnud talle Oma jõudu tunda...

Määratud ajal suundus Immanuel armee ülemjuhataja rollis teele, võttes endaga kaasa veel viis väejuhti.

Esimene neist oli kuulus väejuht Usk; kelle väeosa lipp oli punane ja seda kandis lipukandja Tootus. Vapil oli valge tall ja kuldne kilp. Usu juhatuse all oli 10000 sõjameest.

Teine Lootus — oli sama kuulus juht. Lipp oli helesinine, teda kandis Ootus. Vapil säntendas kolm ankrut. Ka tema juhatada oli 10000 sõjameest.

Kolmas väejuht oli vapper Armastus. Lipuvärv oli roheline ja lipukandjaks oli Halastus. Vapil oli kujutatud süda ja kolm südame vastu surutud orbu. Väepealiku juhatada oli 10000 meest.

Neljas väepealik oli Patutu. Lipp oli valge, aga vapil oli kolm kuldset tuvi. Väejuhi nimi oli Leebe.

Viies juht oli Kannatlikkus. Tema lipukandja Pikameelne kandis musta lippu, aga vapile oli joonistatud kolm noolt läbimas kuldset südant.

Väejuht Usk läks oma väega esimesena, aga tema ees sõitis sõjavankril Immanuel. Tema riietus oli puhtast kullast ja helkis nagu päike. Tema väejuhtide varustus hiilgas kui tähed taevas. Taraanid, kiviheitemasinad, kahurid — kõik varustus tormijooksuks Hingele oli armeel olemas.

Lõpuks nad jõudsid linna juurde ja jäid leerina Hinge müüride taha. Kõik neli Šaddai armee väepealiku, kelle piiramised ei andnud tulemusi, ilmusid Ülemjuhataja juurde tegema ettekannet. Juhtide nõukogu tegi ettepaneku mõlemad armeed ühendada. Kui veteranid nägid, milline tugev kinnitus tuli neile abiks, tervitasid nad seda sellise vaimustusega, et Diabolos sattus kirjeldamatusse õudusse. Immanuel käskis vägedel linn piirata ümber kõigilt külgedelt, et Hing taipaks, et olukord on väljapääsmatu. Linna juurde oli püstitatud kaks kõrget mäge: Arm paremal ja kohtumõistmine vasemal. Relvastatud oli ka muldvall Tõde eelpost Ilmapatuta, millele olid pandud heitemasinad. Kuulmise värava juurde oli ehitatud vall.

Kui elanikud nägid kõike neid ettevalmistusi, relvi, varustust ja hiigelsuurt armeed, kes piiras linna tiheda rõngana, nad taipasid, et on isegi raske ette kujutada, mis ootab neid kaotuse puhul.

Seejärel käskis Immanuel relvastuse keskele Armu mäele heisata valge lipu. Sellega ta tahtis anda teada Hingele, et Ta on armuline neile juhul, kui nad pöörduvad ja teiseks, kui Ta peab kasutama jõudu, siis on selleks süüdi nende kangekaelsus.

Valge lipp kolme kuldse tuvi kujutisega lehvis tervelt kaks päeva, andmaks elanikele aega mõelda järgi oma asend ja töötada välja võimalik plaan tegutsemiseks, kuid nemad nähtavasti ei pööranud sellele tähelepanu ega andnud vastust Immanuelile.

Siis heisati Tema käsul Kohtumõistmise mäel purpurne lipp. Väeosa lipp, kelle juhatajaks oli Kohus, kelle vapil oli hõõgav ahi, lehvis linnamüüride all mitu päeva. Kuid ka sellele ei pööranud elanikud mingit tähelepanu.

Lõpuks käskis Immanuel heisata musta, Boanergese vägede lipu. Selle väeosa vapil oli näha kolme sähvivat välku. Aga isegi see lipp ja vapp ei pannud elanikke järele mõtlema. Kui Immanuel oli veendunud selles, ei arm ega kohtuga hirmutamise, ei puudutanud Hinge, pahandus ta vaimus ja ütles:

— Taoline elanike käitumine johtub ilmselt tõenäoliselt kogemuste puudumisest sõjaväelistel läbirääkimistel, aga mitte vihkamisest, meie piirajate vastu ja on seepärast vaja selgitada linnale, mis teda ootab, enne kui ma alustan sõda oma vaenlase, Diabolose vastu.

Ja ta saatis oma sulaseid linnaelanike juurde selgitamaks heisatud lippude tähendusi. Peale selle oli Hingele esitatud alternatiiv — kas arm ja halastus, või kohus ja hukk. Linnaväed olid sel ajal suletud, topeltlukudega ja nende ette oli pandud tugevdatud valve. Diabolos püüdis kõigi oma jõududega hoida linnas võitlusvaimu alal.

Linnaelanikud vastasid Immanueli saadikuile nii:

— Suur väepealik! Sa saatsid oma ratsanikud meie juurde valiku pakkumisega: Kas me soovime Sinu armu vastu võtta või sattuda kohtu alla. Meie seaduste kohaselt ei või me vastust ilma oma kuninga loata, sest meil endil ise pole õigust sõda välja kuulutada ega rahu sõlmida. Aga me palume teda ennast anda Sulle vastus.

Linnaelanikud läksid kuninga juurde ja andsid talle oma palve edasi. Diabolos algul keeldus minemast, ning käskis neil mitte alistuda, kuid sisemuses tundis suurt argust ning kartis Immanueliga kohtuda.

Varsti ta siiski teatas, et läheb isiklikult läbirääkimistele vastasega, ning läks Huulte värava juurde, kus ta alustas elanikele tundmatus keeles nii:

— Oo, suur, Immanuel! Kogu maailma Isand! Ma tean, et Sa oled Suure Kuninga Šaddai Poeg! Miks sa tulid mind siia piinama ning minu valdustest ära ajama? Sa ise tead, et Hing kuulub mulle. Esiteks seetõttu, et selle vallutasin mina. Aga kas saak võetakse võitjalt käest? Teiseks on Hing minu veel seetõttu, et ta ise soovis mulle alistuda. Ta avas mulle väravad, vandus mulle truudust, ning tunnistas avalikult mind oma kuningaks. Ta andis mulle üle ka oma vallutamatu kindluse, andis minu kätte kogu oma sõjajõud...

— Peale selle loobus see linn Sinust. Ta muutis Sinu seadused, heitis ära Sinu kujutised, pöördus ära Sinu nimest ja kõigest, mis Sinust on. Selle asemel võttis ta vastu minu seadused, riputas üles minu kujutise, tunnustas minu nime ja kõike, mis minust on. Küsi oma pealikelt ja nad ütlevad sulle, et katsumustes osutas Hing mulle ustavust, armastust ja truudust. Sinu aadressile olid suunatud vaid põlgus, vihkamine ja ärritatavus. Sina, olles Püha ja Õige ning valskust ei suuda sa teha. Seepärast palun Sind: mine ära minu juurest ning jäta mulle minu saak, mis õigusega mulle kuulub.

See Diabolose poolt peetud kõne toimus omapärases kõneviisis, mis oli mõistetav vaid pühendatuile. Hinge elanikud ei mõistnud sest sõnagi. Nad ei saanud aru, kuidas Diabolos, end Immanueli ees alandas. Nad ju arvasid kogu aeg, et tal on kindel jõud ja võim. Kuni ta palus luba valitseda tema poolt allutatud linnas, ning mitte vahele segada tema valitsemisele selle üle,

suurustlesid elanikud tema kõikumatuse üle öeldes: „Kes otsustab astuda lahingusse meie kuningaga?“ Kui isehakanu oli oma kõne lõpetanud, astus Immanuel ta ette kogu Omas Jumalikus aus ja ütles:

— Sa valelik ja salakaval vaim! Minu Isa ja Minu Enda nimel, ning õnnetu Hinge kasuks on mul sulle midagi öelda. Sa tunnistad enda õigust ning vähe sellest, seaduslikku, omada teda, kui kõigil on teada, et sa läksid sisse väravaist pettuse ja valega: sa laimaisid Minu Isa, Tema seadusi, ning petsid Hinge. Sa kinnitad, et elanikud tunnistasid sind oma kuningana, ülemusena ja seadusliku valitsejana, kuid ka selle sa saavutasid vaid oma pettusega. Ja kui vale, salakavalus ning silmakirjalikkus asuksid Minu Isa palees, kus sinu üle kohut mõistetakse, siis tunnustaksin sind Hinge seadusliku valitsejana. Aga kahjuks! See oli röövellik haarang. Ma võin tõestada, et sa ei räägi sõnagi tõtt. Sa laimaisid ning teotasid Minu Isa ja esitasid Teda petisena. Aga mida sa vastad selle peale, et tegelikult sa moonutasid Tema selge seaduse mõistet? Kas sul oli õigust hukata Hinge puhtust? Kas sa ei otnud selle ära, lubades kõikvõimalikke hüvesid seaduserikkumise vastu, kuigi sa teadsid, et mässuga ta suleb endale tee igavesse ellu? Sa julgesid hävitada Minu Isa kujutise ja asendada see enda omaga, sa vastik ahvatleja. Sa häälestasid elanikud Vaba Tahe mõtlemisest ja neid kihutama mässule Kuninga saadikute vastu, moonutades nende sõnu, et Hinge elanikud ei suudaks mõeldagi pöörduma oma seadusliku Kuninga poole. Ma tuln, et tasuda sulle kurja eest, mida sa Hingele tegid ja nende sõnade eest, millega sa sundisid neid laimama Minu Isa Püha Nime. Sinult, pimeduse ja põrgu vürst ma nõuan aru kõige selle eest. Mis on minu, selle ma kisun sinu käest jõuga ära – Hinge – see on Minu! Hing on minu Isa looming ja Talle see kuulub, vaid valelik julgeb vastupidist tõendada. Hing – see on Minu Isa omand, kuid Ta andis selle mulle, Oma Ainusündinud Pojale – ja selles on kogu minu armastus ja rõõm.

Ta on minu oma ka veel sellepärast, et maksin selle eest kallilt: kui hing patustas (aga Isa muutumatu seaduse põhjal on patu palk surm), pakkusin ma end kostjaks tema eest, ning otsustasin vastu võtta surma tema päästeks. Isa andis selleks nõusoleku. Ma tuln Isa tahtel vabastama hinge sinu valitsuse alt ja ma Vaba Tahe tema. Olgu sellele arutule linnale ja samuti sulle, igasuguse pettuse allikale selge, et tuln siia oma Isa tahtel.

— Aga nüüd, — jätkas Immanuel, — ma tahan öelda mõned sõnad ka linnale endale. Kuid elanikeni jõudsid vaid need sõnad, sest väravad suleti veelgi tihedamini ja valvet kõvendati... Siiski Immanuel ütles:

— Oo, õnnetu Hing! Mul on sinust kahju! Sa tunnistasid Diabolose oma kuningaks, aga ise said tema orjaks. Sa avasid talle väravad, kuid Minu eest sa sulgesid need. Talle sa vandusid, aga minust loobusid. Vaene Hing! Mida ma sinuga teen? Kas paisata sind põrmu või muuta sind halastuse unustamatuks mälestusmärgiks? Kuula mind, oo Hing! Võta kuulda minu sõnu, Isa armastatud loodu: „Ma tahan armu, aga mitte ohvrit!“ Miks sa jooksed sõbrast eemale ja tõttad oma vaenlase juurde? Kogu minu jõud on suunatud mitte sellele, et sulle halba teha, vaid sinu vaenlase hävitamisele. Ma pean ta ära ajama ja saabub päev, kui vaenlane on ahelais ja sina, minu rahvas rõõmustud sellest. Muidugi võiksin sind hukata ning eemalduda, kuid sa oled mulle kallis ja ma lubasin oma Isale vabastada sind Diabolosest. Nüüdsest ma alustan sõda sinu vaenlase vastu ja sa pead seda kuulma ja nägema. Ta alistas sind salakavalusega ja seadis end sinu juures sisse. Ma paljastan tema ning ajan minema.

Minu sõnad on tõesed. Mul on väge sinu päästmiseks ning kiusaja käest vabastamiseks.

See kõne oli määratud linnale, kuid ainsatki sõna ei jõudnud linlaste kõrvu. Kuulmise väravad olid tihedalt suletud, aga range valve elanikel sellele isegi läheneda. Paraku selles piimedas orjuses elas Hing see aeg, kuni tunnustas vabatahtlikult Diabolost oma kuningana.

Kui Immanuel veendus, et linnakodanikud teda sisse lasta ei taha, kutsus Ta oma väed, ning käskis tõmmata suurem osa relvi Kuulmise ja Nägemise väravate juurde, vallutamaks linna tormijooksuga.

Samaaegselt ta proovis veel manitsustega sundida Hinge oma süüd tunnistama. Ta saatis

tema juurde oma ratsanikke väarikate kapitulatsiooni tingimuste ettepanekutega. Piiratud kutsusid kokku nõukogu eesotsas oma kuningaga nende tingimuste alustamiseks. Diabolosel oli lemmik, keda kutsuti Halastamatuks ja nimelt tema saadeti läbirääkimistele Immanueliga. Ta alustas nii:

— Suur Juht! Et kõik võiksid veenduda minu käskija headuses, tuln sulle teatama, et ta on nõus sõja vältimiseks kompromissile minema ning pakub sulle valitsemiseks linna üht poolt. Palun anna mulle teada, kas võtad ta ettepaneku vastu.

Immanuel oli kindel: „Hing on täielikult minu.“

Siis tegi Halastamatu järgmise järeleandmise:

— Minu ülemus ütles, et ta on nõus isegi sellega, kui sa valitseksid kogu linna üle ning vaid väikese osa eraldaksid talle.

Immanuel vastas ka sellele ettepanekule kategooriliselt eitavalt.

— Siis, — jätkas Halastamatu, — palus minu käskija edastada, et on isegi nõus, kui sa valitseksid ainsana kogu linna üle, kuid lubaksid tal vaid mõnikord külastada Hinge ning veeta seal mõni aeg.

Sellele vastas Immanuel endiselt kindlalt:

— Kõik, mida Mu Isa andis mulle, saan ma tervena tagasi ja ma ei loovuta Diabolosele mitte ainsatki nurka oma linnas.

— Aga kui, — püüdis taas Halastamatu ülekavaldada, — minu ülemus oli ka sellega nõus, kui ta võiks vaid vana tutvuse poolest tulla rändurina paariks-kolmeks päevaks linna.

— Ei, — vastas Immanuel kindlalt, — ta ilmus Taavetile rändurina ja jäi ta juurde natukeseks ajaks ja Taavet oleks selle eest peaaegu elu hingega maksnud. Ma ei saa lubada mingeid suhteid tema ja minu loodu vahel.

— Sa oled karm ja vali, suur Juht! Aga kui näiteks mu ülemus paluks, et ta sõpradel ja sugulastel oleks lubatud pidada Hingega äri- ja kaubandussuhteid?

— Ei! See oleks vastuolus Minu Isa tahtega. Mitte keegi Diabolose kodakondseist ei saa nüüdsest surma ähvardusel omada Hingega mingeid suhteid.

— Tähendab, et minu valitseja kaotab linnaga igasugused sidemed?

— Jaa. Hing ei pea üldse läbi käima Diabolose ja tema teenritega, nad ei pea omama mingeid kontakte. Isegi kõige süütum kontakt võib tema rüvetada ning vähendada armastust minu vastu, purustades taas rahu minu Isa ja tema vahel.

— Aga, suur Valitseja, kuna minu ülemusel on juba tekkinud sõprus, ning korraldunud ärisuhted mõningate linnelanikega, kas ta ei või neile midagi mälestuseks kinkida oma kauaaegsest valitsemisest nende üle, ajal, kui keegi ei kaevanud, ning igaüks elas rahulikult?

— Ei, — vastas Immanuel, kui linn on taas minu, ei luba ma tal säilitada midagi, mis meenutaks Hinge endisi patte ja eksimusi.

— Ja viimane küsimus. Kui peale seda, kui meie kuningas lahkub linnast, keegi linlastist soovib küsida temalt nõu, kas tal on võimalik sellist oma soovi rahuldada? Kui sissepääs linna on talle suletud, kas nad saaksid kohtuda kuskil väljaspool linna ja rääkida hinge puhtaks?

See oli viimane Halastamatu kaval ettepanek, millele Immanuel nagu varemgi vastas:

— Ei iial, ei kuskil, ega mitte mingisugustel tingimustel ei saa linnaelanikud pöörduda oma nõu saamiseks Diabolose poole, sest igaüks, keda miski rõhub, võib palves pöörduda minu Isa poole. Taoline lubamine võib osutada läbipääsuks Diabolosele ja tema kaastöölistele ja nad saaksid taas pöörata Hinge pattu ning ta lõplikult hukutada.

Peale seda läks Halastamatu Immanueli juurest ära, edastama vastlust Diabolosele. Kui kuningas ja linlased said teada kõik vestluse üksikasjad, otsustasid nad üksmeelselt Immanueli linna mitte lasta ja saatma enesekindla üle andma oma otsuse. Saadik läks Kuulmise värvate juurde ja teatada piirajatele järgmist:

— Minu valitseja käskis mul teatada Immanuelile, et Hing ja Diabolos otsustasid võidelda lõpuni, isegi kui nad peaksid hukkuma. Immanuel arvab asjata, et linn alistub talle.

Neid sõnu kuulnud, andis Immanuel vastuseks:

— Ma kasutan oma Isa mõõga jõudu, ning, ning kuidas ka linn ei paneks vastu, ma vallutan selle ja Vaba Tahe ta orjusest.

Ta käskis koheselt Boanergest, Veendunut, Usku ja Kohust pasunate ja lippudega liikuda Kuulmise väravate juurde ning kuulutada välja sõda. Väejuhtidele Lootus ja Armastus kästi minna Nägemise väravate juurde. Ülejäänuid kästi paikneda linnamüüride juures.

Armeele sai teatatud parool, mis kõlas: „Immanuel“. Löödi häiret, taraanid ja ligid lasti käiku ning kivirahe paiskus linnale. Nii algas julm lahing. Diabolos ise paigutas elanikke kõikide väravate juurde ning juhatas isiklikult kaitset. Tormijooks kestis mitu päeva ning Immanueli pealikud tegid palju kangelaslikke pealetunge.

Boanerges võttis kolm korda rünnakuga Kuulmise väravat. Veendumus aitas teda ja märganud, et väravad annavad järele, käskis ta nende pihta mõned kuulid lasta. Veendumus läks väravaile nii lähedale, et sai haavata.

Immanuel saatis seepeale kaks väepealikut, kiites neid mehisuse eest ning käskis neil puhata. Ta pesi ise Veendumust, sidus haavad ja rahustas teda.

Juhid Lootus ja Armastus ründasid selise jõuga Kuulmise väravat, et need peaaegu paiskusid laiali. Immanuel tänas neid vapruse eest.

Tormijooksu ajal said mitmed Diabolose pooldajad surma ja mitmed linnakodanikud haavata. Hukkus üks väepealikest nimega Kiitleja. Ta kinnitas, et kellelgi pole jõudu lüüa kõikuma Kuulmise värava poste, ega panna Diabolose südant värisema. Veel tapeti keegi Muret, kes oli kindel selles, et linna pimedast ja lonkureist piisab selleks, et Immanueli vägesid võita. Muretule tabas pähe kaheteralise mõõga löögiga Veendumus.

Rühma eesotsas, kes lasi ründajate pihta nooli ja süütepomme, oli keegi Kiitleja. Nägemise väravate juures lasi pealik Lootus talle surmava noole rindu. Silma haavata keegi Kompija, üks kättemaksu kaitsjate pealikest.

Kuid millist hirmsat vaatepilti kujutas endast kogu see aeg vürst Vaba Tahe! Ta hullus hirmust, viskus küljelt küljele ja räägitakse, et oli jalga haavatud ning hakkas kõvasti lonkama.

Paljud linnakodanikud olid vigastatud, sandistatud ning surnud. Kui nad nägid, et Kuulmise väravapostid nihkusid paigast ja Nägemise väravad olid purustatud, langesid nad meeleheitmesse. Üks neist, Heatu, sai haavata, kuid jäi ellu. Linna eakas kodanik Veendumus sai löögi pähe, ega suutnud enam luua sellist kaost kui varem. Vanakesed Eelarvamus ja Ükskõikus jooksid minema.

Kui lahing oli lõppenud, käskis Immanuel taas heisata valge lipu Armu mäel, näitamaks rahvale, et Ta pole veel loobunud andmast armu linnaelanikele, kui nad alluvad.

Kui Diabolos nägi valget lippu, mõtles ta kohe kavaluse välja. Ta otsustas veenda Immanueli piiramist lõpetama, töötades, et linn parandab meelt. Hämaras, kui päike oli juba loojunud, läks ta linnaväravate juurde läbirääkimistele. Immanuel ise tuli tema juurde, ning Diabolos alustas:

— Nagu Sa oma valge lipuga annad teada, et soovid rahu, ja ma pidasin vajalikuks Sulle teatada, et Vaba Tahe Sinu ettepanekud vastu. Ma tean, kui õilis Sa oled. Seepärast Sa alustasidki sõda linna vastu, et tahtsid näha teda pöördununa. Niisiis, vii oma väed linnast eemale ja ma käsin Hingel Sulle alistuda. Ma lõpetan kõik vaenulikud tegevused Sinu vastu ja saan ise Sinu omaks. Kuivõrd ma olin Sinu vastu, sedavõrd olen nüüd Sinu poolt ja hakkam teenima Sind. Ma veenan hinge tunnistama Sind oma valitsejaks ja tean, et ta peagi nõustub sellega, kui saab teada, et ma ise sain Sinule ustavaks.

Ma osutan neile nende eksimusi ja selgitan, et kuritegevus seaduse vastu takistab teed igavesse ellu. Ma ise seletan neile Sinu püha seadust, mida nad jalge alla tallasid ja mille järgi peavad nad nüüdsest elama.

Peale selle ma rajan enda kulul jutlustajate ja Sinu Sõna lugejate ühingu. Sa hakkad saada meilt sellise kasumiosa, mille Sa määrad.

Siis vastas Immanuel talle:

— Oo, salakaval ja valelik vaim! Sinu käitumine sarnaneb kameeleoni käitumisega! Kui palju maske sa oled vahetanud vaid seetõttu, et hoida Hinge orjuses! Aga sa tead hästi, et ta on minu oma! Sul ei õnnestunud mind petta, ilmutades endas hunt, nagu sa teesklesid talle, olles varem valguse ingel, ning tahad pettuse ja valega saada õigusekuulutajaks.

Aga tea seda, oo Diabolos et mitte ükski sinu ettepanekuist pole mulle vastuvõetav, sest sinus pole peale salakavaluse ja vale midagi. Sul pole hirmu Jumala ees, pole armastust inimeste vastu! See, kes on nii kaval ja ebakindel, soovib tingimata nende hukku, kes teda usaldavad. Ja kui õigus tundub sulle nüüd nii ahvatlev, miks sa siis ise nii kaua oled olnud paheline?

Sa arutled Hinge parandamise üle, ja soovid ise minu loal saada selle parandamise peaks, teadlikult pettes kõiki. Paljud üsna varsti tunnetavad sinu, kui sa ilmud nende ette mustas, vaid vähesed — kui sa ilmud nende ette heledais riideis. Sinu pettus aga ei õnnestu, sest et ma ikka veel armastan Hinge.

Ma tuln siia pöörama linna Oma Kuningriigi lipu alla, Ma tahan Hinge Oma Isaga, kuigi pattulangemise tõttu on ta ära teeninud Tema viha. Seda sa tead samuti, et seaduse täitmisega ei või Hing armu saada.

Sa pakud omi teeneid, kuid ma saan selle ülesandega hakkama ka ilma sinuta. Ma olen saadetud Isa poolt võita Hing tagasi ja tahan selle asja ise viia võiduka lõpuni.

Sinu ma ajan minema ning heiskan oma lipu linna kohale. Ma hakkam teda juhtima uute seaduste abil, määrän uued väepealikud ja viin uusi teid pidi eesmärgile. Ma ehitan välja siin uue linna, mis saab Universumi auks.

Kui Diabolos taipas, et tal ei õnnestunud Vaba Tahe oma tegelikke kavatsusi, siis ta süngestus, ega teadnud, mida vastata. Lõppude lõpuks ta otsustas millelegi vaatamata jätkata võitlust Immanueli vastu.

Sellega olid läbirääkimised lõppenud. Diabolos suundus linna keskele, aga Immanuel pöördus tagasi oma leeri. Mõlemal pool algasid taas ettevalmistused lahinguks.

Diabolos otsustas võtta käsile äärmuslikud vahendid. Ta käskis oli väepealike juhul, kui nad on veendunud, et igasugune kaitse on kasutu, Vaba Tahe viivitamatult röövima, hävitama ja tapma kõiki, halastamata neistele ja lastele. Sest ta leidis, et parem on linn purustada alusteni, kui anda see Immanuelile.

Immanuel, kes teadis, et Tal seisab ees viimane lahing, mis peab lõppema linna äravõtmisega, käskis oma väejuhtidel olla halastamatu Diabolose ja tema pooldajate vastu, kuid mitte puutuda linnaelanikke, vastupidi, osutada neile abi, igasugust vastutulelikkust.

Peatükk 5

Hinge alistamine

Määratud päeval läksid Immanueli väed tormijooksule Kuulmise ja Nägemise väravatele. Seekord oli parooliks: „Hing on vallutatud!“

Hommikune udu polnud veel hajunud, kui lahing juba käis täie palavusega. Diabolos ja ta väehulgad kaitsesid raevukalt. Peale kahte-kolme tugevat rünnakut langesid Kuulmise väravad, nende riivid ja lukud lendasid õhus paljudeks tükkideks. Kuninglikud heerolidid puhusid pasunaid, rõõmuhüüetega tungisid väed linna, aga Diabolos varjus kiirelt lossi. Seejärel sõitis Immanuel pidulikult linna ja käskis kohe püstitada endale trooni. Oma lipu käskis ta panna kõrgendikule lehvima, andes sellele nimeks: „Ole tähelepanelik!“ Immanuel käskis Diabolose lossi pidevalt tulistada. Otsetee Kuulmise väravate juurest viis vana kroonikakirjutaja Südametunnistuse elamuni, mille kõrval asuski Diabolost nii kaua aega röövlipesana teeninud loss. Sõjameestel kästi see kiirelt prahist puhastada, et väeosad võiksid kiiresti ja takistamatult minna lossini. Boanergest, Veendumust ja Kohust käskis Immanuel minna kiirmarsiga

vanakese-kroonikakirjutaja elamuni. Vanakese majale lähenenud, aetasid nad sinna piiramisrelvad, sest maja, kus ta elas, ei olnud just nii kõvasti kindlustatud kui loss. Ettevalmistused lõpetanud, hakkasid nad uksele koputama. Boanerges nõudis, et talle Vaba Tahe, kuid vastust mitte saades, käskis ta tulistada uste peale. Kirjutaja läks värisedes alla ja küsis värisevi hääli, kes nad on ja mida nad vajavad. Boanerges vastas:

— Meie oleme suure Kuninga Šaddai ja tema Aulise Poja väejuhid ning tulime et võtta seda maja Temale.

Siis kostus teine lask. Värisedes avas kirjutaja ukсед ja kõik kolm pealikku sisenesid majja. See maja sobis väga Immanuelile strateegilises mõttes: see oli kindlusele lähedal, avar ja seisis esiküljega lossi poole, kuhu oli sulgunud ehmunud Diabolos. Pealikud jutustasid vanakesele juhtunust, sest talle olid täiesti teadmata Immanueli tuleviku ettevõtmised. Varsti laienes linnas uudis kirjutaja maja ülevõtmisest kuningavägede poolt ja kohe tõusis tugev häire. Liiksid kuuldused, et Immanuel valmistab linnale hirmsat kättemaksu. Selliste kuulujuttude aluseks oli teade, nagu oleks kirjutaja sellest saanud teada otse Kuninga väejuhtidelt endilt. Tulnud tema juurde täpsustama, kas see on tõsi, kahvatusid hirmust, nähes tema maja ümber asuvaid sõjamehi taraanide ja lingudega. Seejuures suurendas vanamees õudu veelgi, lakkamata korrates: „Ilma igasuguse kahtlusega ähvardavad linna nüüdsest linna surm ja häving. Olgem nõus, et me kõik näitasime endid reetureina Kuningas Šaddai ja Tema Poja vastu. Nüüd muutis ta minu maja enda kindluseks. Mis aga minusse puutub, olen kõvasti patustanud ja õnnelik on see, kes osutub puhtaks. Ma vaikisin, kui oli tarvis rääkida Hinge elanikele. Muidugi kannatasin ma osaliselt Diabolose ees seetõttu, et hoidsin mõni aeg kinni Šaddai seadustest. Häda mulle, kõik süü langeb minule! Üsna varsti langeb Diabolose valitsus ning saabub kohus. Oo, ma värisen mõttest, milline lõpp ootab meid kõiki!“

Sel ajal, kui Immanueli väepealikud asusid kirjutaja majas, täitis vürst Kättemaks oma võla: ta õiendas isiklikult arved kolme vürsti Vaba Tahe väepealikutega. Tema käe läbi hukkusid vanamees Eelarvamus, kellele oli usaldatud Kuulmise väravate kaitse, keegi Vaidkurjalekölblik, kelle juhatuse all olid sama värava kahurid ja Reetmine, — madal ja alatu isiksus kellele Vaba Tahe väga lootis. Ta tappis paljusid vürsti Vaba Tahe sõjamehi, kes olid väga tähtsad ja ülepuhutud, kuid Diaboluse ees nad lipitsesid ja meelitasid. Mitte ühtki rahulikku linnakodanikku ei haavatud ega tapetud.

Teiste väravate juures võitlesid ülejäänud Immanueli juhid. Nägemise väravate juures väejuht Lootus lõi ühe hoobiga surnuks väravavahi Pimestatu, kelle juhatuse all oli tuhandeid tapritega sõdivaid inimesi. Paljud Pimestatu võitlejad pääsesid põgenema. Diabolose teener Veendunu tapeti samuti ühe hoobiga. Mõningail Diabolose teenreil õnnestus varjuda.

Üsna pea Vaba Tahe-kroonikakirjutaja, vürst Mõistmine ja veel mõned linna lugupeetud kodanikud tunnetades, et linna langemise korral nad hukuvad tingimata, kogunesid, ning peale pikka arutelu otsustasid koostada Immanuelile palvekirja, kuni Ta on veel väravate lähedal. Palve mõte seisnes selles, et näe, nemad õnnetu linna vanad kodanikud, tunnistavad oma patu ja kahetsevad, et kurvastasid oma Kuningat ja anuvad nüüd Temalt halastust. Immanuel jättis palve vastuseta.

Immanueli armee piiramirelvad tulistasid vahetpidamata lossi. Lõpuks üks seintest, tuntud Ligipääsmatu nime all, andis alla ja varises. Sel moel oli sissepääs lossi avatud, kuhu oli sulgunud Diabolos. Ratsanikud saadeti sedamaid selle teatega Immanueli juurde. Kogu leer puhus rõõmsalt pasunaid, mõistes, et Tema sissepääs lossi on sõja kiire lõpu pant ja Hinge vabastamine algas.

Immanuel tõusis troonilt, ning Oma juhtide ja sõjameeste peana sisenes linna, hoides suunda Diabolose lossile.

Ta oli riietatud kuldseesse soomusrüüsse. Tema mõök helkis päikeses ja Ta ees veeti lehvivat lippu. Immanueli nägu säilitas rahuliku, häirimatu ilme, nii et linlased, kes pudenesid majadest välja vaatamaks Tema triumfaalset sisenemist, ei teadnud, et tunneb Ta nende vastu

armastust või vihkamist ja jälgisid ärevusega Tema tulekut. Elanikud tunnetasid, et nad olid Tema seadustest üle astunud ning on teeninud surma. Samuti nad teadsid, et Talle on teada, et nad tunnistaid vabatahtlikult Diabolose oma kuningaks. Kõik see hirmutas neid ja kartsid seetõttu, et Immanuel purustab mässanud linna ja surmab elanikud. See teadmine sundis neid orjameelselt Talle vaatama, keda nad hiljuti põlgasid ega tahtnud enese juurde lasta. Nad olid vaimustunud Tema vaprast välimusest, kummardusid Tema ette, langesid põrmu, kahetsedes seda, et nad polnud Teda kuningaks valinud. Nii viskus Hing ühest äärmusest teise, minnes üle hirmult lootusele, piineldes arvamustes, milline osa neid ootab.

Lähenedes lossiväravaile, käskis Immanuel Diabolosel vabatahtlikult alistuda. Pidi nägema, kuidas see loodu kartis Võitja silma alla sattuda, kuidas ta värisedes ootas oma saatust... Väljapääsu sellest aga polnud. Immanueli juurde toodi kogu kehast värisedes Diabolos. Ta pandi ahelaisse, et ta ei saaks ära minna Kuninga poolt määratud üldisest kohtust. See salakaval vaim hakkas paluma Immanueli, et see ei saadaks teda pimedusse, vaid lubaks rahulikult linnast lahkuda. Võitja aga oli kurt linna ebaseadusliku kuninga palveile ja käskis viia linna turuplatsile, kus tal kogu rahva nähes võeti ära relvad, millega ta nii uhkustas. Pasunapuhujad aga puhusid sel ajal rõõmsalt pasunaid, kuuldus võiduhüüdeid. Siin nägi Hing lõpuks, kellele ta oli siiani lootuse pannud ja keda ta nii arutult usaldas.

Terve linna ees paljastatud Diabolose käskis Immanuel siduda ahelatega vankri külge. Määranud Boanergese ja Veendumuse lossi valvureiks juhuks, kui keegi Diabolose pooldajaist tahaks temale abi osutada, istus Immanuel kaarikusse ja sõitis triumfiga läbi kogu linna. Võitja sõitis läbi Kuulmise väravate saadetuna valjudest hüüdeist linnamüüri taha oma leeri.

Immanueli väed nähes isehakanut sellises alanduses, tõid esile rõõmuhüüded: „Lõpuks sai Diabolos tunda kättemaksu mõõka!“ Pasunate helid, imeline laulmine, vaimustushüüded kostusid nii valjult, näis nagu ulatuksid taevani. Elanikud, kellelt otsekui kae silmilt oleks pudenenud, vaatasid ja kuulasid ega suutnud silmi Immanuelilt pöörata. Nende süda täitus rõõmu ja lootusega.

Kui Immanuel oli leidnud, et oli oma vaenlast küllalt karistanud, ajas ta selle minema, keelates tal sisenemise linna. Diabolos oli sunnitud alandatult pelgupaika otsima, otsima rahu ja seda mitte iial leidma.

Väejuhid Boanerges ja Veendumus olid eriti tugevad ja energilised isiksused: karmid näod, tugevad hääled... Nad jätkasid elamist veel kirjutaja Südametunnistuse majas. Linnakodanikud hakkasid tähelepanelikumalt jälgima neid kaht Immanueli väejuhti, kes täitsid oma kohust ilma oma isiklike arutlusteta, kutsudes esile piiratuis esile hirmu ja värinaid. Kogu linn elas suhtelises teadmatuses oma tuleviku suhtes.

Ise Immanuel ei tahtnud linnas elada, ta asus oma leeris, oma Isa vägede keskel. Kord saatis Ta Boanergesele käsu koguda linnakodanikud lossihoovi ja nende juuresolekul panna vahi alla kirjutaja Südametunnistus, endine linnapea Mõistmine ja vürst Vaba Tahe. Korraldus sai täidetud ning kutsus elanike hulgas esile veelgi suuremat rahutust. Neile näis, et linna hukkamise aeg oli alanud. Millisesse surma nad surevad ja kui kaua nende piinad kestavad? Samuti nad kartsid, et Immanuel käsib neid Vaba Tahe põhjatusse sügavikku, mida nii kartis Diabolos, kuigi nad üldiselt tunnetasid, et on ära teeninud sellise karistuse. Peale selle nad muretsesid oma arreteritud väejuhtide ja valitsejate pärast, ning olid veendunud, et nende hukkamine saab linna purustuse alguseks. Seepärast kokkutulnuina nad otsustasid koostada Immanuelile pöördumise ja anda see üle kellegi Elurõõmsa poolt. Ta suundus kirjaga Immanueli leeri ja andis Talle järgmise sisuga palve üle:

„Suur ja karm Valitseja, Diabolose võitja ja Hinge Vallutaja! Palume Sind andlikult anda armu meile, paljukannatanud õnnetu linna elanikele, mitte meenutades meie poolt tehtud üleastumisi ja patte. Heida meile armu Oma suure halastuse tõttu ja ära lase meid surra, vaid elada Sinu juhtimise all. Aga meie saame olema Sinu ustavad teenrid, valmis korjama jäänuseid Sinu lauvalt. Amen.“

Immanuel võttis palve tema käest, kuid lasi saadiku minema, ainsatki sõna ütlemata. See kurvastas kõiki linlasi väga. Mõelnud oma olukorra üle järele, tulid nad järeldusele, et nad peavad taas armu paluma. Üldise otsuse järel otsustasid nad saata teise palve.

Kirjutanud sama palve teine kord, et teadnud nad kellega see saata.

Hinge elanikud mõtlesid, et nende esimene usaldatu ei olnud millegi pärast Immanueli meele järele, kes seepärast jättiski palve vastuseta. Nad palusid väejuhti Veendumust nende eest kosta, kui ta keeldus, et ei võta endale vastutust paluda reeturite eest. Muuseas, lisas ta, et meie Immanuel on hea ja te võite veelkord Tema juurde selle kirjaga minna. Las teie saadik riietub rābalaisse, paneb nööri kaela ja palub ei millegi muu, kui Tema halastuse pärast.

Hirmu tõttu läks neil rohkem aega kui vaja, kuid kartes süvendada oma olukorda veelgi, otsustasid nad saata palve ühe oma kaaskodanikuga nimega Soovärkamisele. Ta elas linna ääres, ning ilmudes kutse peale, nõustus tegema kõik, mis sõltub temast Hinge päästmiseks...

Immanuel läks ise talle vastu. Teda nähes viskus paluja maha ja hüüdis: „Oo, kingi Hingele elu!“, andes üle palve. Lugenud palve läbi, pöördus Kuningapoeg ümber varjamaks oma pisaraid. Vaadanud seejärel maaslamavale saadikule, ütles ta: „Mine tagasi linna ja ma mõtlen, mida teie palvega teha.“

Ärevusega ootasid linnaelanikud saabuvat palujat. Tulnud tagasi, teatas ta, et annab Immanueli vastuse edasi vaid linna arreteeritud meeste juuresolekul.

Soovärkamisele koos mõnede linnaelanikega läksid vanglasse. Vürst Vaba Tahe kahvatus õudusest, kirjutaja Südametunnistus hakkas värisema, kui saadik jutustas sõna-sõnalt kõik nagu oli. Lõpuks ta lisas:

— Kuningapoeg, kelle juurde te mind saatsite, oli ilus ja hiilgav. Teda näinu tunneb Tema vastu suurt armastust. Austuses langesin Tema ette maha, ning võisin vaid laliseda: „Heida armu hingele.“

Peale seda läksid elanikud kodudesse tagasi, aga vahi all olevad hakkasid arutama Immanueli vastust.

Endine linnapea Mõistmine leidis, et vastus pole liiga range ja erilist ohtu see ei kujuta. Vürst Vaba Tahe kinnitas, et see on rumal enne, aga kirjutaja Südametunnistus nägi selles vastuses surmaotsust. Linnas liikus ärevaid kuuldusi, kaugel asjade reaalsest käigust. Kõik olid ärevuses. Üks karjus ahastuses: „Me hukkume kõik!“ Teine vastupidi: „Meid kõiki päästetakse!“ Kolmas aga: „Meid pole Immanuelile tarvis!“ Neljas veel: „Arreteeritud hukatakse varsti!“ Terve päev möödus vaidlustes ja arutlustes. Saabus öö, kuid kogu linn jätkas vaidlusi järgmise hommikuni.

Kogu see segadus oli seotud kirjutaja ütlusega, kes nägi Kuningapoja vastuses otsust viidet surmaotsusele.

Linn oli harjunud suhtuma austusega Südametunnistuse sõnadesse, kes arvas, et tema kaudu kõneleb Jumal ise.

Linnakodanikud tundsid kibedat kättemaksu tagajärge ja ebaseaduslikku vastupanu Immanueli tahtele.

Süüdivuse ja hirmutunne valdas neid.

Lõpuks peale pikka arutlust sai koostatud kolmas läkitus Immanuelile, mis sisaldas järgmist teksti:

— Suur Immanuel, maailmade Valitseja, täidetud halastusest! Meie õnnatud ja armetud Hinge asukad, tunnistame Sinu ees omi eksimusi, et pole enam väarikad omama Hinge aulist nime ega vääri armu. Kui Sul on meelepärane meid hukata, Vaba Tahe selle otsuse vastu, kui teenitud karistuse, sest Sina oled õiglane. Meil ei ole õigust kaevelda, isegi kui Sinu otsus saab olema julm. Kuid me palume Sind, kingi meile oma halastus, anna meile armu ja võta meilt meie eksimused, et kiidaksime Sinu armu ja halastust. Aamen.

Taas kerkis esile küsimus, kes võtab endale ülesande edastada palve Immanuelile. Tehti ettepanek Vaba Tahe linnakodanikule Head Teod esitada palve. Tõsi küll, ta nimi ei sobinud

tema olemusega kuidagi, sest seal polnud midagi head. Tema kandidatuuri vastu oli Südame-tunnistus.

— Me oleme ohus ja palume andestust. Äkki me saadame inimese, kelle nimi ei vasta te-
gudele? Kuidas saab Head Teod armu paluda? Meil on vaja armu, aga häid tegusid oleme täis,
just need viisid meid tupikusse. Kui Immanuel mõtleb küsida selle palve esitaja nime ja ta kuu-
leb vastuseks „Head Teod“, siis olen kindel, et Ta Vaba Tahe selle peale: „Ahaa, Head Teod on
veel elus, las Hing päästab end ise“.

Siis otsustati taas saata saadikuna Soovärkamisele.

Sedamaid saadeti talle järele. Siis ta hakkas paluma, et tal lubataks kaasa tulla oma
naabril Pisaraissilmad, heatahtlikul vaesel, kes sobis selle ülesande jaoks hästi.

Soovärkamisele riputas endale kaela nõõri, aga Pisaraissilmad pani käed rinnale risti. Nii
nad läksid Immanueli juurde.

End Immanuelile esitlenud, palusid nad ennekoike andestust oma tüütamise pärast. Selle
põhjuseks olid pidevad südametunnistuse piinad: ei päeval ega öösel saa nad rahu, meenutades,
kuidas nad olid eksinud Kuningas Šaddai ja Tema poja vastu. Seejärel langes Soovärkamisele
Immanueli ette maha hüüdes:

„Halasta, heida armu viletsale Hingele!“ — ja andis Talle läkituse üle.

Selle läbi lugenud, pöördus ta minutiks ümber varjamaks omi pisaraid ja küsis seejärel
käskjalalt ta nime ja miks on ta valitud linna poolt andestuse palujaks. Ta vastas:

— Oo, milleks on Sul vaja teada sellise armetu olendi nime, kelleks ma end pean? Sina valitsed
kõike ja ma pole iial end lõpustanud mõttega, et võiksin Su meele järele olla. Mina ja minu
kaaslased soovime elada ja kõigi meie nimel tulen Sind paluma, et Sa kingiksid meile elu.
Siruta välja oma halastav käsi, meie, Sinu vääritude orjade poole.

— Kuidas on sinu kaaslase nimi?

— Teda kutsutakse Pisaraissilmad, ta on minu naaber, vaene, nukker vanake.

Siis langes ka Silmispisarad Immanueli ette maha.

— Oo, mu Isand! Mind kutsutakse sellepärast nii, et mu isa nimi oli Kahetsus. Muidugi on
sageli headel inimestel rumalaid lapsi ja tunnistan enda väärindust. Kuid ma palun ikkagi Sind
(vanakese silmist voolasid pisarad): ära meenuta meie nooruse patte, ära vaata oma orjade
vääritude peale, vaid halasta Hingele, oma loodule ja luba meil õnnistada Sinu halastust.

Immanueli käsu peale nad tõusid üles, kartes oma pilku Tema poole tõsta. Ta vastas neile
nii:

— Hing on tõstnud mässu Minu Isa vastu, oma Looja ja Valitseja vastu, ning valinud enesele
teise – valeliku ja mõrtsuka. See, keda te pidasite võimsaks ja tugevaks, oli ära aetud Minu Isa
poolt pilkasse pimedusse. Peale seda ilmus ta teile ja te võtsite ta vastu. Te võitlesite tema pool
Minu Isa saadikute vastu. Ja nad anusid Teda kinkida neile rohkem jõudu. Siis tulid ma ise suu-
re väega. Nii kuidas te talitasite Minu teenijatega, nii te talitasite ka Minuga. Te ei soovinud
Mulle tähelepanu osutada ja pidasite Minu vastu sõda. Ma võitsin teid. Kuni te pole veendunud,
et Mul täielik võim, kuna see on Mulle Isalt antud, ei palunud te Minult armu. Nüüd te kur-
vastute ja valate pisaraid, aga kui käskisin heisata valge Armu lipu, punase Kohtumõistmise lipu
ja musta — Karistuse lipu, te vaikusite. Ma vaatan teie palve läbi ja võtan vastu otsuse Isa ja
Minu auks. Saadetagü Boanerges ja Veendumus homme vangide leeri, aga Kohus ja Hukk
saadetakse lossi ja hoolitsetakse linna rahu eest.

Saadikud pöördusid linna raske südamega tagasi, sest nad ei olnud saanud ikkagi mingit
lootust oma halastuseks. Kurbus oli neid haaranud sedavõrd, et nad vaevalt jõudsid lossini...

Nii nagu eelmisel korral otsustati kõnelus Immanueliga edastada vanglas vangistatute
juuresolekul.

Nad edastasid oma vestluse Kuningapojaga sõna-sõnalt. Kuulnud Tema korraldust van-
gide suhtes, puhkesid viimased valjult nutma. Kõik kolm valmistusid surmaks, aga linlased
katsid endid räbalatega puistasid tuhka pähe.

Kui hommik saabus, suundusid vangid ja valve Immanueli leeri. Boanerges läks salga pealikuna, Veendumus järel, lipukandjad rullisid lahti võidulipud. Nende vahel läksid ahelais vangid nõõridega kaelas. Nende välimus oli ülimalt hale. Lüttes endile vastu rindu, julgemata tõsta silmi taeva poole, läksid nad hüüdes: „Oo, armetu, õnnetu Hing!“ Kettide kõlin, segatud valjude karjetega rebestas õhku südantlõhestavate häältega.

Kui nad olid jõudnud Immanueli elupaiga juurde, langesid nad kõik Võitja ees põrmu, kattes näod häbist kätega. Tema aga pöördus Boanergese poole, käskides:

— Käsi neil tõusta!

Nad tõusid kogu kehast värisedes.

— Kas te olete need, kes lubasid endid rüvetada? — küsis Immanuel.

— Me rohkem kui lubasime, Valitseja, me võtsime ta vabatahtlikult vastu.

— Kas te suudaksite elada tema ikke all kogu oma elu?

— Jah, Issand, sest tema seadused olid meie lihale meeldivad ja me ei teadnud teist õndsust.

— Kui ma tuln teid vabastama, kas te tõesti siiralt soovisite minu kaotust?

— Soovisime tõesti, — vastasid nad.

— Aga millist karistust te olete oma mässu ja teiste üleastumiste eest väärt?

— Surma ja igavesi piinu, Isand.

— Kas teil on enese õigustuseks midagi esitada?

— Ei, Isand! Sina oled õige kohtumõistja, oleme patustanud.

— Miks panite endale nõõrid kaela?

— Need on meie patud, mis kisuvad meid sügavikku.

— Kas kogu linn on sel arvamusel? — küsis Immanuel.

— Jaa, mis puudutab meid, linlasi. Kuid meie linnas on ka Diabolose teenreid, kelle eest me ei vastuta.

Siis käskis Immanuel kutsuda heeroldi, kes pidi kõikjal kuulutama, et Kuningas Šaddai Poeg Oma Isa nimel ja Tema auks saavutas Hinge üle täieliku võidu ja alistas selle. Aga kogu linn pidi peale iga seda kuulutust kordama: Aamen!

Sel hetkel langes taevastest paradiislik muusika. Immanueli väed ülistasid oma juhti. Lipud lehvisid, südameid kroonis vaimustus. Kahjuks mitte veel kõik linnakodanikud ei saanud selle hõiskava seltskonnaga ühineda.

Immanuel kutsus värisevad vangid enda juurde ja ütles:

— Kõik ülekohtu ja üleastumised, mida Hing on teinud, rikkudes Minu Isa tahet, andestan Tema nimel.

Seda öelnud, andis Ta neile kätte pärgamendirulli, kinnitatud seitsme pitsoriga ja käskis endisel linnapeal Mõistmine, vürstil Vaba Tahe ja kirjutajal Südametunnistus homme koidikul see avada ja kogu linnale ette lugeda.

Immanueli korraldusel vahetati nende räbalad helkivate valgete riiete vastu. Alandus vahetus neil rõõmu vaimuga...

Kõik kolm said kingituseks kalliskividega ehitud kullast ehted. Nõõri asemele kaelas pandi neile kullast ketid. Kui vangid olid kuulnud Võitja armuandmise sõnu ja nägid Ta ande, olid nad jahmunud ja vürst Vaba Tahe ei pidanud vastu ja kaotas isegi teadvuse. Immanuel haaras temast oma armastavate kätega kinni ja tõi ta meelemärgusele. Kõiki kolme suudelnud, Ta ütles:

— Võtke vastu see minu armastuse ja armulikkuse märk teie vastu. Aga sina, Südametunnistus, pead kõigest Hingele teada andma.

Nende ahelad eemaldati ja purustati nende nähes väikesteks tükkideks. Samas nad langesid Immanueli jalgade ette maha ja rõõmupisaraid valades hüüdsid valjul häälel: „Au ja kiitus meie Isandale ja Kuningale!“ Seejärel nad hakkasid tagasiteeks valmistuma.

Ühele Immanueli teenreist oli antud korraldus käia nende ees ning mängida flöödil ja tamburiinil. Nii sündis see, mida nad ei osanud unistadagi.

Usul oli kästus kuulutada neid rõõmusõnumeid värviliste lippudega. Hetkel kui kirjutaja hakkab linnale ette lugema pärgamendile kirjutatud teadet, Usk oma kümnete tuhandete sõjameestega peavad tulema Nägemise väravast sisse. Suundudes marsiga Diabolose lossini, peab ta selle hõivama ja ootama Immanueli saabumist. Käsk ja Hukk pidid viivitamatult linnast lahkuma ja pöörduma tagasi leeri.

Nii Vaba Tahe Hing hirmust, mis avaldas neile mõju kahe viimase väejuhi nende vägede sealviibimisest.

Teadmatutes viibivad linnakodanikud olid veel ikka häireolukorras. Nad joonistasid endile pilte vangide hukkamisest ja mõtlesid hirmuga enda osast. Vaid harva mõni nõrk lootusekiireke tungis läbi süngete mõtete. Lõpuks müüri äärest, kust nad vaatasid kaugusse, kus otsustati nende saatus, nägid nad horisondil mingit ebatavalist liikumist. Kuid üha selgemalt hakkasid inimfiguurid välja joonistuma ja linn nägi suurt juubeldavat protsessiooni. Lõppude lõpuks nad eraldasid selgelt Mõistmise, Südametunnistuse ja Vaba Tahe. Aga mis see oli? Nad läksid Immanueli leeri räbalais, kuid tagasi tulid hiilgavais valgeis riideis! Nad läksid nõõridega kaelas, nüüd aga olid neil kullast ketid. Nende jalad olid haavuis, aga nüüd oli samm vaba ja pikk. Lahkusid süngete nägudega, kuid saabusid selge vaate ja rõõmuga. Nad lahkusid suures kurbuses, kuid saabusid rõõmsate flöödihelide ja tamburiinide saatel. Kuulmise väravate juurde kogunenud linnakodanikud, vaatamata oma nõrkusele mis oli põhjustatud pikkadest hirmudest oma tuleviku suhtes, ei suutnud oma marulist rõõmu Vaba Tahe ning endile lubada rõõmuhüüdeid ja vaimustust. Võlla ja tapri asemel sai elu, lohutus ja ääretu rõõm.

Kui pidulik protsessioon oli jõudnud linnaväravate juurde, tervitas see Hinge elanikke:

„Rõõmustuge! Rõõmustuge! Olgu õnnistatud teile Armu andja!“ ja kuuldes vastuseks: „Me näeme, et teil on hea olla, aga mis linnaga saab? Kas ka Hing saab tunda seda rõõmu?“ Kirjutaja ja Mõistmine vastasid: „Oo, me toome vaesele Hingele hea sõnumi ja suure rõõmu!“ Siis nad jutustasid oma kohtumisest ja vestlusest Immanueliga üksikasjalikult. Elanikud ei suutnud küllalt imetleda Tema tarkust ja halastust. Kirjutaja teatas, et nad said vabastustunnistuse ja see loetakse rahvale ette homme hommikul turuplatsil.

Kuidas kirjeldada elanike erutust ja rõõmu? Nad ei saanud õnnest uinuda, laulsid kiidulaule ja hõiskasid: „Kes meist oleks sellist õndsust võinud oodata? Näinud lahkuvaid mehi vangiraudus, kes võis aimata, et nad tulevad valgeis riideis tagasi? Mitte seetõttu, et nad olid õigeksmõistetud, vaid ainult Immanueli halastusest, kes neile nende patud andestas ja saatis flöötide ja tamburiinide saatel tagasi! Tõepoolest, vaid nii saavad toimida hea Kuningas Šaddai ja Immanuel, Tema Poeg!“

Kui hommik oli saabunud ning kirjutaja Südametunnistus, vürst Mõistmine ja vürst Vaba Tahe läksid määratud ajal turuväljakule, oli kogu rahvas juba seal koos. Nad olid rietatud neile kingitud lumivalgeisse rõivaisse mis sätendasid pimestava valgusega. Linna mehed suundusid Rääkimise värava juurde, kus juba vanast ajast peeti linnarahvale kõnesid. Kõik olid kannatamatusest erutatud ja ootusest kuulda head sõnumit.

Kirjutaja tõusis ja andis käega kogunenuile märku vaikimiseks. Seejärel hakkas ta valju häälega Immanueli läkitust ette lugema. Ja kui ta jõudis sõnadeni: „Issand Jumal, kõikearmuline ja kõigehelde, andestad seadusetuse, üleastumised ja patte, olgu eemaldatud hingest kogu jumalateotus ja üleastumised“, linlased enam ei suutnud omi tundeid ohjeldada ja juubeldavad rõõmuhüüded puhkesid valla. Peab märkima, et kõik elanikud oli isiklikult kutsutud Immanueli läkituse ettelugemisele.

Kui kirjutaja oli läkituse ette lugenud, kiitsid kõik ühehäälselt Immanueli. Helisesid kelled, laulu ja muusikat oli kõikjal kuulda.

Peale seda, kui Immanuel oli saatnud andestatud linna tagasi, käskis ta oma väepealikel ja vägedel järgmisel hommikul valmis olla ja Tema korraldusi oodata. Tunnil, kui Südametunnistus oli linnas Tema läkituse ettelugemise lõpetanud, käskis Kuningapoeg heisata Armu ja Õigeksmõistmise mäel lipud. Väejuhid said korralduse ilmuda linna ette sõjaväe paraadrõivais

koos oma armeedega. Linlasi ja Immanueli tervitas linna kõige kõrgemast lossitornist väepealik Usk.

Peatükk 6

Immanueli sisenemine hinge linna

Nii vabastas Immanuel Hinge Diabolose türanniast.

Peale seda Ta otsustas korraldada Kuningas Šaddai vägede ülevaatus ja kogu linn jälgis vaimustusega ja juubeldusega paraadi. Sõjamehed sooritasid keerukamaidki harjutusi täpselt ja kiirelt ning laskmises nad tabasid täpselt märki.

Peale ülevaatus läksid linlased Immanuelile vastu, anudes Teda kogu armeega jääma linna nende juurde. Suures alanduses langesid nad Tema ette maha. Ta vastas neile:

— Rahu teile!

Ta juurde tulnud linlased katsusid käega Tema kuldset valitsuskeppi ja ütlesid:

— Kuningapoeg oma vägedega elagu elagu linnas igavesti. Ta pangu sinna oma relvad Oma auks ja linna kaitseks, meil on selle jaoks koht. Tule Valitseja Hinge ja valitse meie üle igavesti ja me oleme Sinu teenrid ja hakkame elama Sinu seaduste järele! Aga kui Sa meid hülgad, me hukume. Meile on teada, et linna on mõned Diabolose pooldajad peitunud. Kui sa lahkud, annavad nad meid oma kuningale välja ja me satume taas tema võimu alla. Seepärast palume sind – jää meie lossi elama!

Immanuel vastas nende palvele nii:

— Kui ma jään linna elama, kas ma saan siis takistamatult välja ajada kõik, kes näivad minu südamele vastikud? Ma teen teie heaks kõik. Kas teie hakkate mind selles siiralt ja ausalt aidama?

Veidi aega arutanud, vastasid kodanikud:

— Me ei või teada, mida me hakkame tegema, nagu ei suutnud kunagi ette kujutada, et oleme võimelised reetma meie head Kuningas Šaddaid. Mida me oma Isandale vastame? Ärgu ta uskugu meie sõnu täiesti, aga Ta asutagu end meie lossi, valides endale garnisoni elanike hulgast. Sinu juhid ja sõjamehed juhtigu meid, aga Sina valluta meid lõplikult oma armastuse ja armuga, nagu sel tunnil kui meile loeti andestussõnum ette. Me ei tunne Sinu tarkuse sügavusi, oo Valitseja! Kes võiks ette näha ja oma mõistusega arvata, millist magusat me maitseme pärast selliseid kibedaid kannatusi. Issand! Oma valguses ilmuta meile Oma armastust! Vii meid kätt-pidi edasi ja me käime Sinu tahte järele. Ära lase meil unustada, et kõik, mis meiega juhtub, on meile kasuks ja heaks. Elagu vaid Sina meis. Vaid Sina oma ligiolekuga suudad meid hoida patust eemale ja teha enda ustavaiks teenreiks.

— Minge rahu, — kuulsid nad Immanueli vastust. — Ma täidan teie palve. Homme ma kogun oma jõud ja suundun Nägemise väravate juurde, nende kaudu ma sisenen linna, asutan teie lossi, panen oma sõjamehed teie üle ja loon Hinges selle, mis ei ole võrreldav millegagi taeva all.

Rõõmuhüüetega tervitasid linlased armulise Kuningapoja sõnu ja läksid linna tagasi, edastades omastele ja sõpradele imelise sõnumi.

Immanueli ees oleva tee Nägemise väravaist kuni lossini puistasid kodanikud üle roheliste okste ja lilledega, mida nad olid oma aedadest korjanud. Lillevanikute — ja pargadega nad kaunistasid oma tänavad ja majad, häälestasid oma muusikariistad, et kohtuda pidulikult Immanueliga.

Teise päeva hommikul suundus Immanuel oma vägedega Nägemise väravate juurde, mis avanesid Tema ees laialt, ja Ta sisenes linna. Esimestena tervitasid teda ülemad ja vanemad. Immanueli õlgu kattis pidulik pleed, vööl rippus kuldne relvastus, sõitis Ta kuninglikus kaarikus. Rongkäiku saatis sadade pasunete helid, tuhanded ja tuhanded sammusid lehvivate

lippude ja märkide all. Paljud kogunesid müüride äärde, et vaadata Immanueli võimalikult paremini. Kõigis akendes oli näha elanike nägusid.

Kui võitja oli jõudnud kirjutaja Südametunnistuse majani, saatis Ta Usu küsima, kas loss on ettevalmistatud oma uue Peremehe saabumiseks. Vastus oli kinnitav ja väepealik ise oma vägedega läks Kuningapojale vastu. Elanike suureks rõõmuks veetis Ta kogu öö oma sõjaväega lossis.

Teisel hommikul hakkasid elanikud mõtlema, kuhu oleks sõjaväge parem paigutada. Nad olid õnnelikud oma uue Väepealiku ja Tema väepealike üle, et ei teadnud, kuidas neile meeldida. Lõpuks peale pikki vaidlusi, nad otsustasid väepealik Patutu panna Tervemõistuse majja, aga pealik Kannatlikkus – Arvamuse majja. Väejuhi Armastuse pidi vastu võtma Tunne, aga pealik lootus läks linnapea Mõistmine juurde.

Mis aga puutub kirjutaja Südametunnistusse, kes elas lossi naabruses ja oli saanud Kuningapojalt korralduse esimese hädaohu korral kohal olla, oli palunud ise enda juurde majutada pealikud Boanerges ja Veendumus oma arvukate vägedega.

Vürst Vaba Tahe paigutas enda juurde pealikud Kohus ja Hukk, kuna tema kohuseks oli juhtida linna selle hüvanguks Kuningapoja jälgimise all. Diabolose valitsemise all ta juhtis linna selle kahjuks.

Kõik linnakodanikud ei olnud veel Kuningapoega näinud ja palusid Teda seetõttu, et Ta näitaks end võimalikult sagedamini linna tänavail, külastaks neid kodudes, või nagu nad ütlesid, et — Tema juuresolek, vaade ja heakskiit on meie elu, jõud ja kaitse.

Peale selle nad palusid Temalt luba tulla Tema juurde ja Ta käskis, et kõik Tema juurde viivad väravad oleksid alati avatud. Kui Ta kõneles, valitses täielik vaikus, sest Ta teenijad kartsid, lasta mööda kasvõi ühtki Ta sõna. Kuhu Ta ka ei läinud, järgis Teda kogu linn, Temast sammugi kartes maha jääda.

Kord korraldas Immanuel peo. Kõik elanikud said sinna kutse. Üks roog vahetus teisega ja iga roog oli erakordselt maitsev. Keegi ei olnud veel iial midagi sellist maitsta saanud, vesi muutus veiniks ja kõigi südamed said rõõmsaks. Mängis muusika... Nii maitstes Hing paradiislikku rooga...

Peo lõppedes andis Immanuel külalistele mõned mõistatused, mis olid koostatud Kuningas Šaddai õukonnas. Need oli mõistatused Kuningast enesest ja Tema Pojast Immanuelist, nende võitlusest Hinge eest ja suurtest lahingutest tema nimel.

Immanuel ise selgitas neist mõningad. Elanikud rõõmustusid, auline valgus valgustas nende meeli. Varem ei suutnud nad isegi ette kujutada, et vaid vähestes sõnades sisaldub nii suur tarkus. Nad said ainult aru, et mõned mõistatused puudutasid Immanueli isiksust, ning vaid hõiskasid rõõmust, nähes Kuningapoja omadusi: „Vaata — Tall! Vaata — Kalju! Vaata — Tee!

Siis lasi Immanuel oma külalised minema. Nad läksid rõõmuga laiali, arutades kuuldut. Isegi öösel ei suutnud nad rahuneda ja ülistasid Teda isegi unes.

Immanuel otsustas linna põhjalikult ümber ehitada, sest nii sisemiste kui ka väliste vaenlaste kallale tungi oht oli väga suur.

Toodud relvad paigutati vanadele linnamüüridele ning taasrelvastatud tornidesse. Relvade hulgas oli ka üks isiklik Kuningas Šaddai Poja leiutus, mis heitis hämmastava täpsusega kive lossist Kuulmise väravaile. See mitte millegagi võrreldav relv oli Usu käsutuses.

Kõigi linnavärvate kaitse pandi Vaba Tahe peale, kelle alla kuulus nüüd ka taasloodud linnapolitsei, kelle kohustuste hulka kuulus linnas korraloomine. Selle peale oli pandud ka linnas pesitsevate Diabolose kaaslaste jälitamine.

Seejärel kutsus Immanuel vürst Mõistmine, kes oli linnapea ka Kuningas Šaddai ajal ja ta määrati sellesse ametisse eluajaks. Peale selle ta pidi ehitama hoone Nägemise väravate lähedale, mis võis vajadusel kindlust asendada.

Kirjutajaks määrati Mõistmine, kuid mitte seetõttu, et Südametunnistus oli teistest enam süüdi, vaid et Immanuel otsustas määrata vanakese teisele tööle, mille ta pidi hiljem teada saa-

ma.

Immanuel käskis visata Diabolose kuju turuplatsile, teha see linnamüüride taga pulbriks, ning see tuulde lasta, aga endisesse kohta püstitada Oma Isa – Kuningas Šaddai kujutise. Oma nime käskis Ta välja lõigata linna peavärvatele ning värvida tähed kõrgeima kullaprooviga värviga.

Pärast seda käskis Immanuel arreterida kaks endist Diabolose poolt määratud linnavanemat – Uskmatu ja Kõlvatuse, samuti kirjutaja Heaunustaja. Samuti arreteriti ja pandi türmi Ateism, Kõvasüdamega, Valerahu, Tõetu, Halastamatu, Ülbe ja teised.

Kõik nad olid Ustava, Immanueli vana teenri valve all.

Lõpuks käskis Immanuel kuni alusteni maha lõhkuda kõik kolm kindlust, mida Diabolos oli ehitanud. See töö nõudis palju aega, sest need olid koostatud suurtest kividest, mis pidid viidama linnamüüride taha.

Peatükk 7

Kohus

Kui ülalmainitud tööd olid tehtud, käskis Ta linnapeal ja vanemil läbi viia üldine kohus Diabolose poolehoidjate üle, kes olid ajutiselt Ustava valve all.

Määratud tunnil kogunesid kohtunikud ja kaasistujad. Kohus algas. Ustaval kästi tuua kohtualused saali. Arreteritud saabusid, aheldatud tolle korra kohaselt paarikaupa ja istusid süüaluste pinki. Kutsutud kaasistujail paluti anda vanne. Neid oli 12: Enesekindel, Südamesiirus, Ausus, Kurjavaenlane, Jumalaarmastus, Tõenägemine, Taevalehäälestatud, Rahulikkus, Hingerahu, Viisakus, Alandlikkus ja Issandakiitus. Tunnistajad olid järgmised Hinge elanikud: Kõiketeadev, Räägitõtt, Valevaenlane, vürst Vaba Tahe ise ja tema kirjutaja.

Peakohtunik Öiglus pani ette alustada kohtuistungit Ateismi asjus.

— Ateism, tõsta käsi! Sind süüdistatakse selles, et varjusid Hinge ja omasid jultumust kinnitada, et Jumalat ei ole ja seepärast võib elada nagu soovid. Sa proovisid vähendada meie Kuninga au tema vastu tegutsedes, rikkudes linna rahu ja heaolu. Kas tunnistad end süüdi?

— Ma olen süütu, — kuuldus Ateismi vastus kohtule.

Kohus kutsus süüdistajad Kõiketeadev, Räägitõtt ja Valevaenlane.

— Austatud tunnistajad, Vaba Tahe kohtualust, kas tunnete teda?

— Jah, ma tean teda, — vastas Kõiketeadev, ta nimi on Jumalatu ehk Ateism. Ta elab juba mitu aastat õnnetus Hinge linnas.

— Olete kindel, et tunnete teda?

— Muidugi. Kahjuks ma viitsin varem sageli tema seltsis aega. Ta on Diabolose kaaslane. Kord olin temaga Viletsal ristmikul, kus ta teatas ülbelt: „Olen kindel, et Jumalat pole, kuid vajadusel võin rääkida Tema loomisest ja teha isegi näo, et see on väga tõene. Kõik sõltub asjaoludest kus ma elan ja asjaoludest.

— Kas kuulsite seda ise?

— Olen valmis oma sõnu kinnitama.

Seejärel kutsuti Räägitõtt.

— Varem aastail olin ta kaaslane, — rääkis tunnistaja, — mille pärast siiralt kahetsen. Ta tuli sageli välja ülbete tunnistustega, et Jumalat, ingleid ega vaime ei ole.

— Kus te seda temalt kuulsite?

— Mustahuulte ristmikul, Jumalateotuse rajoonis ja teistes kohtades.

— Mida te temast veel teate?

— Tean, et ta on Diabolosele truu kaaslane, kel oli isa nimega Äraoleaus, kellel oli peale tema veel teisigi lapsi. See on kõik, mida temast tean.

Viimaseks kutsuti tunnistaja Valevaenlane.

— Valevaenlane, vaadake seda kohtualust, kas te tunnete teda, — pöördus kohtunik tema poole.

— See Ateism on kõige viimane närukael, keda olen elus iial kohanud. Ta mitte ei eitanud Jumala loomistööd, vaid ka igasugust lootust hauatagusele elule, ei näinud pattu mingis ülestumises, ega uskunud viimset kohust. Peale selle ei näinud ta mingit vahet templisse ja kõrtsi minekul.

— Kus te seda temalt kuulsite?

— Purjus tänaval, Petise ristmiku lõpus, isand Jumalateotuse majas.

— Ustav, vii kohtualune oma kohale, — käskis kohtunik.

Teiseks kuulati üle kodanik Kõlvatus.

— Kohtualune, et olete siin võõramaalane. Sa veensid meelitavate kõnedega Hinge elanikke, et lihalikele himudele järeleandmine pole ainult lubatud, vaid isegi tervisele kasulik. Aga sina omalt poolt ei keelanud endale ega kavatsenudki loobuda mistahes patusest ahvatlusest, kui see oleks vaid sinu tundele meeldiv. Kas sa tunnistad end süüdi?

— Mina, lugupeetud isand, olen kuulsast soost inimene, — vastas ta, — ning olen harjunud luksusliku eluga, laialt elama. Ma pole harjunud endale keelama, mis see ka oleks. Seepärast olen ülimalt hämmastunud, et mind süüdistatakse, mis salajas sünnib või avalikult tehakse, saades sellest suurimat rahuldust.

— Teie päritolu meid ei huvita, kuid peab mainima, et mida kuulsam inimene on, seda väärkam peab ta olema. Vastake kohtule: kas tunnistate end süüdi?

— Ei, ei tunnista.

Kohtunik palus tunnistajalt tõe selgitamiseks abi ja pöördus taas nende poole küsimustega.

— Kõiketeadja, kas olete kohtualusega tuttav? — küsis kohtunik neilt ühelt.

— Jaa, ma tunnen teda. Tema nimi on kõlvatus, ta on kellegi Elajalikkuse poeg. Tema ema oli Patulekõlbliku tütar. Ma tunnen tervet nende suguvõsa.

— Te kuulsite, milles teda süüdistati. Mida võite temast rääkida?

— Ma tunnen teda ropendajana, valetajana, kes ei pea Issanda päeva. Tunnen teda himurusena, täidetud igasuguste ebapuhaste kirgedega.

— Aga kuidas ta omi määndunuid tegusid teostas: kas salaja või avalikult?

— Igat moodi.

— Räägitõtt, mida võite lisada?

— Ma kinnitan kõike seda, mida eelkõneleja rääkis.

— Kohtualune, kas kuulsid, mida sinu vastu tunnistati?

— Ma olen alati kinni pidanud arvamusest, et kõige suurem inimese õnn seisab selles, et mitte keelata endale mistahes soovi, — vastas Kõlvatus avameelselt. — Olen alati selle reegli kohaselt tegutsenud ja veetnud oma elu pidevais naudinguis. Seejuures ei ole ma olnud egoist ning kõik oma teadmised ja kogemused olen teistele edasi andnud.

Seejärel otsustasid kohtunikud, et ta enda sõnad süüdistavad teda küllaldaselt ja lasid teda seepärast vangivalvureil viia süüaluste pingile ning esitada kolmandat arestanti nimega Uskmatu.

— Uskmatu, sind tunnevad siin selle nimega kõik. Sind süüdistatakse selles, et et sa tungisid kavalusega meie riiki ja olid tige Kuningas Šaddai vastu tulekul linna. Diabolosele alludes sa veensid elanikke vastu seisma oma seaduslikule Kuningale ega võtma vastu tema saadetud väepealikke. Kas sa tunnistad end süüdi?

— Ma ei tunne Šaddaid, — vastas Uskmatu. — Ma armastan oma peremeest ja pean oma kohuseks talle ustavaks jääda. Teil on õigus, et kasutasin kogu oma jõudu, veenmaks linnakodanikke kaitsma end võõramaalaste eest. Omi veendumusi ei muuda ma iial, kuigi te praegu valitsete meie linnas.

— See inimene, nagu näete, on parandamatu, ta saadab oma etteastet kõlavate sõnadega ja kiitleb oma süüdimatusega, — konstateeris kohtunik. — Valvur, — pöördus kohtunik Ustava

poole, — vii ta kohale ja las tuleb ette Heaunustaja.

— Sa oled tuntud Heaunustaja nime all, — algas kohtunik, — ja sind süüdistatakse selles, et olles Uskmatuga liitlane kõigis tegudes, ei teinud sa linnas elanike heaks midagi, vastupidi, sa hullusid Diabolosest ja seisid vastu Valitseja Šaddai vägedele Hinge vallutamisel. Kas tunnistad end süüdi?

— Härrased, et olete minu kohtunikud. Enda õigustuseks võin öelda vaid üht: võite kirjutada minu poolt sooritatud kuriteod minu unustamise arvele, võttes põhjuseks minu kõrget iga. Ma tegin kurja ettekavatsematult ja loodan teie armulikkusele.

— Ei, Heaunustaja, — vastas kohtunik, — mitte oma mõistuse nõrkuses sa ei unustanud head tegemast, vaid ettekavatsetult. Sa unustasid hea, aga kõik halva sa pidasid hästi meeles. Sa soovid õigustada, viidates oma kõrgele elueale. Kuid vaatame, mida ütlevad tunnistajad...

— Ma kuulsin, kuidas kohtualune rääkis, et ei ole võimeline heaks isegi mitte veerand tundi, — tunnistas Valevaenlane.

— Kõiketeadja, mida on teil kohtualuse asjus öelda? — küsis kohtunik järgmiselt tunnistajalt.

— Ma tean teda hästi. Tema isa nimi oli Halvaarmastaja. Ta rääkis minu juuresolekul mitmel korral, et isegi mõte heast vaevab teda.

— Kus ta seda rääkis?

— Lihalikul tänaval, templi lähedal.

Räägitõtt rääkis kohtule järgmist:

— Ma kuulsin sageli temalt, et tal on palju meeldivam mõelda kõige räpasematest asjadest, kui meenutada Pühakirja seadmistest. Ta on seda paljudes kohtades rääkinud, kuid eriti sageli Pimedal tänaval Häbitu majas, aga samuti Kahetsematu majas, Räpasel ristmikul, sügaviku kõige kaugemas ääres.

Heaunustajal kästi oma kohale istuda. Vaht ustavus kutsus järgmise kohtualuse nimega Kalgisüdamega.

— Kalgisüdamega, kogu linn tunneb sind kui inimest, kes sisendas meie linna elanikele oma südamed paadutada Kuningas Šaddai vastu, ega lubanud nende südamesse isegi kahetsuse sädemeid nende üleastumiste ja mässu pärast Tema seaduste vastu. Kas tunnistad end süüdi?

— Mul on tundmatud kahetsuse tunded, on teadmata ka südametunnistuse etteheited või halastus. Ma ei tunne seotust millegagi ja mind ei häiri mingi kurbus: võõras mure on mulle rõõmuks, võõras nutt on mulle parim muusika...

— Nagu te näete isandad, ei eita kohtualune oma süüd, ning otse suurustleb oma pattudega, — lõpetas kohtunik.

Kalgisüdamel lubati istuda. Ette kutsuti kohtulune Valerahu.

— Valerahu, sind süüdistatakse selles, et elades meie maal illegaalselt, sa toetasid salakavalalt ja õelalt mässama Kuningas Šaddai vastu. Sa sisendasid neisse ohtliku enesekindluse ja alusetud lootused, segasid neil mõistlikuks muutumast ja kahetsemast... Kas tunnistad end süüdi?

— Isandad kohtunikud, tunnistan, et minu nimi on Rahu, aga mitte Vale. Kui keegi teist sooviks minu kohta kedagi lähedasist kasvõi vanaema, kes oli minu sünni juures või ristivanemaid, kes olid minu ristimise juures, ütlevad nad kõik teile, et keegi ei kutsunud mind Valerahuks. Ma olen tasane inimene, olen alati armastanud elada rahu ja vaikselt ja see, mida olen kalliks pidanud, soovinud ka teistele. Seepärast kui märkasin, et keegi mu lähedasist olid häiritud millestki või ärritatud, proovisin ma sedamaid teda rahustada. Kui puhkes sõda Kuningas Šaddai ja Diabolose vahel, olid paljud inimesed hirmunud neid tabanud hädadest ja purustustest. Mina aga, kuidas sain, püüdsin neid rahustada kõigi tõdede ja mittetõdedega, soovides taastada rahu nende ärritunud hingedes. Tõepoolest, ma olen alati olnud korraarmastaja inimene, sest sellised ongi tõelised rahuloojad. Aga rahulooja on austust väärt. Ja ma palun teid, lugupeetud ja auväärset linna õigusearmastajad praegu valjult kuulutada, et minu tegevus väärrib mitte hukkamõistu ega karmi karistust, vaid kõike kiitust ja ergutust. Mul endal on aga õigus esitada minu süüdistajatele hagi isiku solvamise eest.

Kohus pöördus koosolijate poole palvega aidata kohtul kohtualuse Valerahu tõe selgitamisel. Kohtu abistamiseks kutsuti välja kaks isikut ühe nimi oli Otsitõde ja teise nimi —Tõetunnistaja.

Kohtunik vannutas neid kaht vabatahtlikku tunnistajat.

Esimesena sai sõna Otsitõde:

— Ma olen kohtualust tundnud juba lapsepõlvest peale ja tunnistan, et teda kutsuti alati Valerahuks. Tundsin ka tema isa, kelle nimi oli Meelitus. Tema ema neiupõlve nimi oli Hellik ja nad mõlemad soovisid oma poega nimetada Valerahu. Sageli ma kuulsin, kui ta kutsus oma poega: „Tule rutem, Valerahu, või ma tulen ise sulle järele!“ Sageli võttis ta poja endale põlvedele ja suudeldes kordas: „Mu armas Valerahu, mu magus, kui kallid sa mulle oled!“ Ka ristivanemad kutsusid teda niiviisi.

Seejärel andis tunnistuse Tõetunnistaja.

— Kõik eelneva tunnistaja ütlused on tõe. Kohtualuse nimi on Valerahu, ta on Meelituse ja Helliku poeg. Ma kuulsin mitu korda, kui ta vihastus, kui teda nimetati teise nimega. See oli ajal, kui Valerahu oli meie linnas väga tähtis isik.

Kohtunik pöördus taas Valerahu poole:

— Kohtualune, sa soovisid meid asjatult uskuma panna seda, et sinu nimi ei ole Valerahu. Rahuhoidmine linnas on enesestmõistetavalt väga hää tegevus. Seepärast me ei soovi lihtsalt sind selles süüdistada. Aga sa ei kuulutanud rahu vastupidiselt meie hea Valitseja Šaddai seadustele. Sa õpetasid, et Hing võib valitseda rahu, kui ta asub patus. Sa nimetasid meie kohut õiglaseks, seepärast peame veel mõned tunnistajad üle kuulama.

Esimeseseks palus kohtunik rääkida tunnistajal Kõiketeadja.

— Mul on teada, — vastas ta, — et kohtualune pikema aja jooksul püüdis igasuguste vahenditega luua Hinge linnaelanike südames rahu. Ma kuulsin näiteks, kui ta veenis inimesi anduma mitmesugustele pattudele: „See kõik on tühiasi, ärge erutuge, ärge muretsege tuleviku pärast. Tähtis on rahu, sest eesmärk pühendab abinõu.“

— Lugupeetud Valevaenlane, millise tunnistuse saate esitada? — pöördus kohtunik järgmise tunnistaja poole.

-33 - Ma kuulsin, et ta kinnitas mitu korda, justkui rahu patuteedel on võrreldamatult parem südametunnistuse piinadest tõeteedel.

— Kus ta seda rääkis?

— Meeletuse väljakul, Lihtsameelse kodus, mis on Eneseveetluse maja läheduses. Seda ma ei kuulnud mitte korra, vaid paarkümmend korda.

— Meil on küllaldaselt tunnistusi, — teatas kohtunik, — seepärast vahimees vii vahialune oma kohale ja too järgmine, keegi Tõetu ette...

— Tõetu, sa oled võõras ja soovimatu külaline meie maal, — pöördus kohtunik tema poole, kui ta ette astus järgmine süüdistatav. — Sind süüdistatakse selles, et sa moonutasid meie suure Kuninga Šaddai seadusi, mõeldes niimoodi tema nime Hingest kõrvaldada. Sa teadsid, et Diabolose valitsuse alla langenud linn sisaldab endas suurimat hädaohtu ja seda sa siiski lubasid. Kas tunnistad end süüdi?

— Ei.

Siis kutsuti taas tunnistajad.

— Ma nägin, — ütles Kõiketeadja, — kuidas kohtualune süüitas, rebis ja tallas jalgadega kõik, mis veel olid järele jäänud Kuningas Šaddai kirjutatud seadustest. Ma seisin lähedal, kui ta selle korralduse sai Diaboloselt.

— Kes peale teie veel olid selliste tegevuste tunnistajaiks?

— Mina, — tõusis Valevaenlane, — ja veel paljud teised, sest tal mitte sugugi ei olnud häbi avalikult tegutseda ja täitis andumusega oma uue ülemuse Diabolose korraldusi.

— Kohtualune, miks sa keeldud end süüdi tunnistamast, kui terve linn nägi, kuidas sa seda tegid?

— Ma pidin teile mingi vastuse andma, ning nagu mind kutsutakse Tõetu, siis ma tegutsen vastavalt oma nimele. Siiani oli mul sellest palju kasu, arvan, ja nüüd saan sellest kasu, kui ma ei räägi tõtt.

Tõetu süü oli sel moel tõestatud ja kohtunik palus valvuril Ustavus viia ta süüdimõistetute pinki tagasi.

Järgmisena kuulati üle Halastamatu.

— Kohtualune, sinu nimi on Halastamatu. Sa oled võõramaalane, asud meie maal illegaalselt, oled süüdistatud selles, et ässitasid linnaelanikke vastuseisule nende seaduslikule Valitsejale, teades, millise viha nad seega enda peale võtavad. Sa püüdsid neile mitte anda võimalust aru pähe võtta ja omi kuritegusid kahetseda, kuigi sa teadsid, et patukahetsus oli elanikele ainsaks võimaluseks hukust pääsemiseks. Kas tunnistad end süüdi?

— Ma olen süütu. Minu tegevuse eesmärk oli tõsta elanike vaimu, kuna ma ei saanud neid välja tuua sügavast nukrusest. Ja minu nimi ei ole üldsegi mitte Halastamatu, vaid Vaimuergutamine.

— Kuidas? Kas ütled oma nimest lahti? Kutsuge tunnistajad!

Esimesena võttis sõna tunnistaja Kõiketeadja.

— Ma võin kogu vastutusega teatada, et tema nimi on Halastamatu. On teada, et kõigil Diabolose alluvail on komme omi nimesid muuta: näiteks Ahnus esitleb end Ettenägelikuna, Uhke nimetab end vajadusel Moodsaks või Auväärseks jne.

— Räägitõtt, mida te selle peale ütlete?

— Tema nimi on Halastamatu. Ma tean teda ammu ja ta tegi tõepoolest kõike seda, milles teda süüdistatakse. Ta kuulub nende inimeste hulka, kes ei karda igavest needust ja seetõttu igasugune patutunnetus ning sügav kahetsus tehtud kuriteost nimetatakse nukruseks.

Halastamatu kohtuasi osutus sel moel selgeks ja tal paluti samuti istuda. Viimane kohtualune Suureline kutsuti välja.

— Kohtualune Suureline, — pöördus kohtunik tema poole. Sa oled soovimatult meie linnas, ning sind süüdistatakse selles, et sa ahvatlesid kodanikke meelega ülbelt ja suureliselt Vaba Tahe Valitseja Šaddai ettepanekuile. Samuti õpetasid sa neid põlastavalt eemale pöörduma Kuningast enesest ning ergutasid Hinge elanikke minema relvaga Immanueli vastu. Kas sa tunnistad end süüdi?

— Ma olen loomu poolest kartmatu inimene, — hakkas end suureline vabandama, — ning ka kõige suurema hädaohu korral ei kaota ma vaimu lähedalolu, ega ole alatuseks võimeline. Mulle on alati vastumeelne see inimene, kel puudub isiklik arvamus ning tantsib võitja pilli järele. Ma olen võitlev inimene ega ole kunagi arvanud seda, kes minu vaenlane on. Mulle on olnud alati tähtis vapralt nagu lõvi tegutseda ja olen väljunud võitjana.

— Suureline, sind süüdistatakse mitte sinu kartmatuse ja vapruse pärast lahinguis, vaid et sa võitlesid oma seadusliku Kuninga Šaddai vastu. See on sulle omistatud kuritegu.

Vastust sellele kohtuniku märkusele ei järgnenud.

Peale kohtualuste küsitlust pöördus kohtunik vandemeeste poole:

— Härrad vandemehed, te olete kuulnud esiletoodud süüdistusi kohtualuste vastu, nende vastuseid ja tunnistajate tunnistusi. Palun teid nüüd eemalduda nõupidamise tuppa, rahulikult läbi arutamaks ning langetada õige, erapooletu ning õiglane otsus.

Vandemehed olid: Veendumus, Südamesiirus, Ausus, Kurjavaenlane, Armastus Jumala vastu, Nähatõde, Häälestatud taevale, Rahulikkus, Tänulikkus, Korraarmastaja, Alandlikkus ja Issandale Kiindumus.

Nad sulgusid nõupidamistuppa, et koos läbi arutada ja langetada õige otsus.

Vanim neist Veendumus astus esimesena üles:

— Isandad, minu arvates on kõik kohtualused surma ära teeninud.

— Õige, — kinnitas seda Südamesiirus, — ka mina olen seda meelt.

— Kui hea, — ütles oma arvamusel Kurjavaenlane, et need lurjused on vangis.

— Tänu Jumalale, et Kuningas Šaddai vangid on kukutatud ja saavad oma teenete järgi, — teatas Armastus Jumala vastu.

Nähatõde jagas omi arusaamisi:

— Kui me nood surma mõistame, olen kindel, et see saab heaks kiidetud Šaddai enda poolt.

— Ma ei kahtle, — lisas Häälestatud taevale, — et kui neid kurjategijaid enam linnas ei ole, valitseb Hinges taas rahu ja headus.

— Kuigi minu arusaamises puudub tormakalt hukka mõista, — mainis Rahulikkus, kuid süüaluste kuriteod on niivõrd selged ja tunnistajate ütlused nii ühesed, on selge, et nad on väärt surma.

— Kiidetud olgu Jumal, — hüüdis Tänulikkus, — et reeturid on hukka mõistetud.

— Ka mina tänan Teda, — lisas Alandlikkus põlvili laskudes.

— Ma ei rõõmusta teist seetõttu vähem, — ütles Korraarmastaja.

Tuline Issandale kiindumus ei suutnud omi tundeid tagasi hoida:

— Kohtualused on süüdi. Nad on mädaseks haavaks linna puhtas ihus ning püüdsid seda hukule ahvatleda. Ma näen meie ainsat päästet selle mädapaise eemaldamises.

Otsuse vastu võtnud, läksid nad kohtusaali tagasi.

Kohtunik kutsus neid kõiki nimepidi ja küsis, kes kuulutab otsuse välja. Nad vastasid, et seda teeb neist kõige vanem — Veendumus.

— Nad on süüdi, — lausus Veendumus pidulikult.

— Vaht Ustavus, vii kohtualused minema, — käskis kohtunik.

Vangivalvur sulges nad järgmise päevani vanglasse, mil pidi toimuma hukkamine. Aga öösel õnnestus ühel arestandil Uskmatul vangist põgeneda.

Kui vangivalvur nägi, et üks arestant oli puudu, langes ta suurde segadusse. Teades, et põgenenud oli kõige ohtlikum vang, läks ta kohe linnapea, kirjutaja ja vürst Vaba Tahe juurde juhtunust teatama. Nad kuulutasid kohe otsingu välja, mis aga asjatuks osutus. Selgus vaid see, et ta ootas linnamüüride taga sobivat võimalust linnakodanike südameisse kahtlust külvata.

Mõne aja pärast kohtas Uskmatu Põrguvärvade lähedal oma ülemust Diabolost ja jutustas talle kõik.

Diabolos kuulnud sündmustest, mis juhtusid linnas peale seda, kui lossi asus Immanuel, mõirgas ta raevust kui lõvi. Ta töötas maksta Hingele kätte ja koos Uskmatuga hakkas välja mõtlema kättemaksu plaani.

Saabus hukkamise päev. Kurjategijad otsustati risti lüüa. Kui arestandid viidi risti juurde, andis hirm jõudu ja nad osutasid tugevat vastupanu. Vaid Immanueli sõjameeste abil suudeti õiglane kohtuotsus täide viia.

Peatükk 8

Ümberkujundamine

Peale seda, kui karistus oli õiglaselt täide viidud, hakkas Immanuel linnaelanikega sagedamini kohtuma, neid heade sõnedega lohutama ja vaimulikult kinnitama. Ta teatas linnale, et määrab linna kaitseks elanike hulgast väepealiku, kelle juhatuse all on tuhat sõjameest. Ta kutsus enda juurde kodaniku nimega Ootus ja käskis tal kohe kindlusse minna ja tuua lossi sõjamees Kogemus, kes oli pealiku Usk käsutuses.

Ootus suundus käsku täitma ja tõi Immanueli juurde keskeas sõjamehe. Elanikud tundsid teda hästi, kes oli sündinud ja kasvanud nende linnas. Kõik armastasid ja austasid teda mehisuse, arukuse, ettevaatlikkuse ja meeldivuse pärast.

Immanuel teatas pidulikult Kogemusele, et määrab ta tuhandele sõjamehele pealikuks ning andis talle pitsoriga kinnitatud tunnistuse.

Samal tunnil puhus pealik pasunat, kutsudes vabatahtlikke. Palju noori mehi hakkas

tema juurde tulema, astumaks teenistusse: linna parimad pered saatsid oma noori tema juurde. Sel moel pani Kogemus püssi alla tuhat meest. Oma adjutantiks ta määras noore Taipamine nimelise sõjamehe, aga lipukandjaks Mälu. Väeosa lipp oli valge ja vapil oli kujutatud surnud lõvi ja surnud karu.

Peale seda, kui väeosa oli valitud, kogunesid linnavanemad lossihoovi, et väljendada Immanuelile kõigi linnakodanike poolt tänulikkust päästmise ja neile osutatud armu eest.

Varsti teatas Immanuel, et tahab seadusekoodeksisse paranduse tuua, ning anda oma rahvale enam õigusi ja privileege. Ta vaatas üle vana seaduste kogu, teatas Ta: „See, kes teatab, on hävimisele ligi. Hing saab uued seadused, mis vastavad enam sellele praegusele olukorrale.“ See on Immanueli suure ja igavese armu erakordse seaduse sõnastus:

- 1) Täielik ja igavene andestus kõigi kuritegude ja üleastumiste eest, mis on tehtud Minu Isale ja oma ligimesele.
- 2) Seadus on püha ja minu korraldus pidevaks lohutuseks ja kinnitamiseks selle elujõududes tõestuseks Minu armastuses tema vastu.
- 3) Osasaamine armust, kes elab Minu Isas ja Minu südames.
- 4) Kogu maailm. Valitsegu selles Minu Isa ja Minu aus.
- 5) Vaba ligipääs Minule igal ajal. Ta võib esitada kõik oma vajadused ja ma töotan kuulata Hinge ja aidata teda.
- 6) Piiramatu võim arveteõiendamiseks Diabolose teenrite üle, kes tahavad tema rahu rikkuda.
- 7) Õigus mitte lubada ühelgi võõramaalasel siia elama asuda, ega kasutada Minu poolt antud privileege, sest need on eranditult Minu linnaelanike ning nende järglaste ühiosa. Diabolose teenrid, olenemata soost, suguvõsast või elukohast ei või olla osalised Jumala armust.“

See dokument loeti kirjutaja poolt ette turuplatsil ja kirjutati seejärel kuldsete tähtedega ning riputati üles kindluse seintele, et igale linnakodanikule oleks teada Immanueli poolt antud soodustused ja õigused.

Rahvas juubeldas. Kõlasid valjud kiitusehüüded, kõigil tänavail lehvisid lipud, mängisid pasunad ning salajased Diabolose poolehoidjad varjasid vaevu oma vihkamist.

Mõne aja möödudes kutsus Immanuel linnavanemad ning hakkas koos nendega arutama milline valitsusorgan tuleks linnas kehtestada.

— Seni, — ütles Ta, — kuni teil pole õpetajaid, kes teist targemad on, ei suuda te aru saada ega täita Minu Isa tahet.

Siis ta teatas, et on neile määranud kaks õpetajat: ühe Kuninga lähikonnast, teise linna päriselanikest.

— Esimene Minu poolt määratu on, — jätkas Immanuel, — suur Ülemõpetaja Minu Isa majast. Ta on Kõikejuhtiv ja Talle, nagu Minu Isale ja ka Mulle on kõik saladused avatud. Tal on meiega sama olemus ja nagu meie nii ka tema, saab teid aidata aru saada suurtest vaimulikest tõdedest ning näidata kuivõrd Isa kõigil aegadel on soosinud Hinge, armastas ja jätkab tema armastamist. Inimhinge tunneb vaid Vaim, kes elab inimeses. Nii ei tea ka Minu Isa mõtteid peale Ülemõpetaja. Ta sunnib meenutama teie poolt unustatud ja avab teile tulevikku. Ta peab teie mõtteid ja tundeid juhtima. Te peate Teda armastama ning kuulda võtma kartuse ja värinaga, katsudes Teda mitte millegagi solvata. Ta annab kõigile elujõudu, Ta innustab teid igale heale teole, avades teile niipalju kui osutub vajalikuks tulevase aegu. Tema õpetuse kohaselt toote palveid Minu Isale ja ilma Tema loa ja nõuandeta ärge laske enda juurde kedagi. Ma kordan teile veel: valvake, et te ei solvaks Teda, sest kui Ta astub teie vastu, tunnete te rohkem muret kui kaksteist Isa sõjaväe leegioni teid ründavad. Aga ma ütlen teile, et kui te panete tähele Tema nõuandeid ja armastate Teda, saate rohkem hüvesid, kui omaksite tervet maailma. Ta niisutab teie südameid Minu Isa armastusega ja Hing muutub kõige targemaks ja õnnistatumaks linnaks kogu universumis“.

Peale seda kutsus Immanuel enda juurde endise linnapea Südametunnistuse ja teatas talle, et ta määratakse linna teiseks valitsejaks, kes vastutab kogu argipäevaste jooksvate tööde

üle, mida peab iga kord kooskõlastama Kuningas Šaddai tahtega.

— Aga, — hoiatas Immanuel, — hoolitsedes kodanike moraalsete ja perekonna vooruslikkuse eest, ei või sa nüüdsest sõandada endale võtta õigust seletada kõrgemaid saladusi — see on Ülemõpetaja vaieldamatu õigus. Sina oled linna elanik, aga Tema — Isa abistaja. Seepärast on sinu seletada vaid maised küsimused, aga Temal taevased. Seepärast sina, Südametunnistus, ole ka Tema õpilaseks teistega võrdselt. Kõigis vaimulikes küsimusis pead sa ise pöörduma Tema poole seletuse saamiseks, sest vaid Tema suudab manitseda Hinge tõelisele meelearandusele. Seepärast, oo Südametunnistus pea end ülal tagasihoidlikult ja pea endast liialt lugu, aga pea meeles, et Diabolose poolehoidjad eemaldusid sinu kõrkuse tõttu oma endisest õndsast seisundist ja said visatud pimedikku. Ma määrasin sinu Minu Isa asemikuks teatud asjade üle maa peal, ning seepärast kasvata ja õpeta Hinge, aga kui ta sinu korraldusi ei täida, siis ole range ja kui vaja, siis kasuta ka piitsa. Kuid kuna sina oled vana ja nõrk, luban sul tulla kui soovid, Minu allikale. Mida sagedamini sa sellest jood, seda kiiremini sa puhastad end igast rikutusest ja halvast — sinu nägemine paraneb, mälu värskeneb ja on võimeline vastu võtma ja säilitama kõike seda, mida Ülemõpetaja sulle õpetama hakkab.

Endine kirjutaja võttis lugupidamisega ameti vastu, mis oli talle Immanueli poolt usaldatud. Peale seda pöördus Kuningapoeg Hinge elanike poole erilise kõnega:

— Vaadake, — ütles Poeg Šaddai, — kui suur on minu armastus teie vastu. Ma määran teile kaks õpetajat, kes õpetavad teile kõike, mida te peate teadma. Ülemõpetaja aitab teil aru saada imelisi saladusi, mis on taipamatud inimhõimusele. Teie teine õpetaja, Südametunnistus, hakkab teid kõigis argiasjus õpetama. Alistuge neile ja kuulake neid. Veel midagi Ma pean teile ütleva Minu armastatud ja sulle Südametunnistus. Te ei pea targutama, lahendama tulevast saatust ega tulevast maailma. Ma annan Hingele teise Kuningriigi, kui see saab langema ja hävib. Te peate täitma täpselt Minu seadusekoodeksi punkte — Eluraamatust. Ja sina Südametunnistus ära looda saada vaid oma teenete eest tasuks igavest elu. Kõik on Kuningas Šaddai võimu all. Igavese elu võib kinkida vaid Taevane Isa, Kes räägib teile oma sekretäri, Ülemõpetaja kaudu. Pange tähele nende kahe õpetaja õpetusi ja te saate kätte Kuningas Šaddai poolt töötatu.

Peale neid korraldusi hakkas Immanuel selgitama linnaelanikele, kuidas nad peavad suhtuma Tema Isa poolt saadetud juhtidesse.

— Need juhid, — ütles ta, — on valitud Minu Isa lähikonnast. Nad armastavad teid siiralt ja on teistest enam võimelised täitma Šaddai korraldusi — võitlema teie eest Diabolose vastu. Seepärast, oo, kodanikud, palun teid neisse suhtuda heatahtlikult ja sõbralikult. Sest kuigi nad on kartmatud võitluses Kuninga nimel, siis väikseimgi tähelepanematus ja solvang Hinge poolt viib neid sügavasse kurbusse ja nõrgestab nende mehisust. Niisiis, Mu armastatud, austage neid, armastage neid, aidake neid. Aga kui juhtub nii, et keegi neist haigestub või kaotab oma endise jõu, ega suuda enam oma kohustusi täita, ärge põlake neid, vaid vastupidi, toetage, julgustage, sest nemad on teile teeks ja kinnituseks võitluseks patuga. Täna te aitate nõrkenut, homme vajate ise abi, aga te teate, millisteiks lahinguiks on Valitseja Šaddai sõdurid võimelised! Kui nemad on tugevad, on ka Hing tugev. Teie julgeolek sõltub nende tervisest ning teie suhtumisest neisse.

Seda kõike ma räägin suurest armastusest teie vastu. Minu armsad, järgige Minu nõuandeid ja manitsusi teie endi heaoluks ning rõõmuks Minu Isale ja Mulle.

Ma tahan veel ühe asja eest hoiatada, kuigi teie kahetsus oli siiras. Te teate, et teie sekka jäid veel mõned Diabolose pooldajad, kes hakkavad teid kõigele kurjale ahvatlema, püüdes teid lõplikult hukutusele pöörata, taas oma kuningale allutades. Hoiduge neist, olge tähelepanelikud! Nad pesitsevad lossis, kui nende ülemus teie üle valitses. Diabolos määras linnpeaks Uskmatuse. Nüüd varjusid pooldajad linnamüüride taha, ning peituvad koobastes ja muldonnides, millised on siiani saladus. Ja seepärast, oo Hing, sul seisab ees raske töö: sa pead nad üles otsima, vahistama ja armutult hukkama. Selline on Minu Isa tahe. Rännake neid julgelt, ärge lubage neid endale läheneda ja milliseid ettepanekuid nad ka ei teeks — ärge võtke neid vastu. Et te

neid teaks ja kergesti omadest eraldaks, nimetan nende peamehed: Hoorus, Himurus, Raev, Pettus, Kadedus, Alkohoolik, Märatseja, Ebajumalateenistus, Nõidus, Korralagedus, Armukadedus, Priiskamine, Ohjeldamatus, Mäss ja Valeõpetus. Nad hakkavad teid kogu oma jõust hukata proovida. Praegu nad varjuvad maskide taha, et jääda tundmatuiks, aga pöörduge Valitseja Šaddai raamatu poole, kus sisaldub nende sisemuse üksikasjalik kirjeldus ja te tunnete nad kergesti ära.

Need sinu vaenlased kisuvad esimesel võimalusel riivid väravalt ja sisenevad linna. Nagu ussid laostavad nad sinu elujõu, mürgitavad sinu pealikud, nõrgestavad sõjamehi ja muudavad nüüdse õitsva linna varemeiks. Teen teile ülesandeks — linnapea Arukus, vürst Vaba Tahe ja Südametunnistus koos teiste kodanikega otsida üles maskeeritud Diabolose pooldajad ja nad hukata.

Need neli pealikku, kes olid Minu Isa poolt saadetud võitluseks Diabolose vastu, hakkavad teile iga päev jutlustama, kinnitamaks teid teie kohustusis.

Ma osutasin teile vaenlasi, kellest peate hoiduma ning esimesel võimalusel nad hukkama, kuid ma pean teid hoiatama veel teist liiki vaenlaste eest. Nad esitlevad endid Valitseja Šaddai veendunud pooldajaina, kuid see on vaid väline teenistus — kõlbmatu Minu Isale ja Mulle. Kui te ei ole ettevaatlikud, siis teevad nad nii palju kurja, mida te ei oska endale ettegi kujutada. Kuigi, ma kordan, nad näevad välja hoopis teisiti kui need, keda Ma teile kirjeldasin. Seepärast, Hing valva ja ära lase ennast petta.

Lõpetanud korralduste andmise, määras Immanuel päeva, mil kõik linnakodanikud peavad kogunema Tema juurde lossi, saamaks erilised eraldusmärgid, mis neid eraldaks kõigist teistest universumi rahvaist. Määratud päeval pöördus Kuningapoeg rahva poole järgmiste sõnadega:

— Oo, armastatud Hing! See, mida ma nüüd kavatsen teha, omab eesmärgi kogu maailmale näidata, et Ma pean sind omaks. Minu eraldusmärgid võimaldavad selgelt sind isehakanuist eraldada, kes püüavad endid esindada põliste linnaelanikena.

— Ta andis käsu tuua Oma laost valged ja hiilgavad riided, mis olid valmistatud Hinge elanike riietumiseks.

Immanueli teenrid laotasid need kodanike ette ja iga kodanik sai tema mõõdule ja figuurile vastava rõiva. Nii riietusid kõik lumivalgeisse rõivaisse.

— Te olete riietatud Minu sulaste kitoonidesse, mis eraldavad teid Diabolose teenreist. Nüüdsest peale võita minu ees seista vaid neis valgeis riideis. Neist tunneb ka maailm teid ära —, pöördus Immanuel lõpuks linlaste poole. — Kuid koos rõivastega annan Ma teile ka vajalikud korraldused nende puhtaina hoidmiseks:

Kandke neid pidevalt, et teid ei aetaks teie vaenlastega segamini.

Püüdke säilitada nende veatut puhtust, sest iga plekk sellel on mulle häbiks.

Seepärast võõtage endid nii, et teie riided ei puudutaks maad, sest siis hakkab neile maa pori ja praht külge.

Hoidke, et te neid ei kaotaks, et Minu ette mitte alasti ilmuda.

Kui te Diabolose rõõmuks siiski määrisite minu kingitud riideid, siis kiirustage Minu allikale, kuhu te võite alati tulla, et puhastuda. See on ainus võimalus Minuga jääda, et Minust mitte ärapööratud saada...

Nüüdsest särasid kõik Hinge elanikud valgeis riideis, sest kogu linn tervikuna kuulus Immanuelile. Millist loodut võiks selle linna elanikega võrrelda?

Diabolose võimu alt vabanenuina, taas armastatud Valitseja Šaddai poolt, Kes saatis Oma Poja teda päästma, olgugi et kodanike endi tahte vastu, sai Hing taas Kuningapoja alluvaks. Nüüdsest peale kasutab ta kõiki kuningate Kuninga ja Tema armastatud Poja armu ja hüvesid.

Lõpetanud kõik eelnimetatud muutused, käskis Immanuel heisata Oma lipu kindlusetornis, et oleks juba kaugelt näha, et linn kuulub nüüdsest Talle.

Kuningapoeg külastas linlasi sageli ja nõudis, et linnavanemad ilmuksid iga päev Tema juurde. Sageli vestles Ta kaua linnapea Mõistmise ja ausa jutlustaja Südametunnistusega. Kõndides linnatänavail, õnnistas Ta kõiki ja ütles igapäevasele virgutussõnale. Ta kuulas kõiki vaeses ära, tegi neile kingituse ja kui nad olid haiged, tervendas nad. Väejuhte ja sõdureid Ta tervitas sõbralikult ning Tema ühest naeratusest või sõbralikust vaatest oli nende vaimu elavdamiseks küllalt. Sageli Ta kutsus elanikke enda juurde ja kostitas neid, kedagi ära saatmata, ilma et oleks neile midagi mälestuseks kinkinud. Nii kallis oli Talle Hing.

Peale selle saatis Ta vanemaile söödavat Oma kuninglikust lauast: liha, veini, leiba sellises koguses, et jätkus kõigile.

Kui Immanuel märkas, et innukas suhtumine Temasse hakkab vaibuma, läks Ta ise elanike juurde nende uste taga koputades.

Kas polnud see pilt kena: Immanuel, just alles vabastanud Hinge kavala vaenlase valitsuse alt, ja andestades talle ta reetmise, elas nüüdsest neis, tehes elanikud Oma hüvede osaliskust?! Tema kauss ei jäänud tühjaks kunagi: leiba ja veini oli laual alati külluses...

Samuti määras Immanuel linna presidendiks kellegi Jumala Rahu nimelise, kes tuli linna koos Kuningapojaga. Jumala Rahu oli sõbralikes suhetes väejuhtide Usk ja Lootusega, võibolla oli nende vahel mingi sugulusvahekord. Kogu tema valitsusajal elas linn rahulikku elu. Mingeid halbu juhtumeid ei esinenud, igäüks tegeles oma asjaga.

Näis, et kogu universumis ei olnud õnnelikumat linna kui Hing.

Nii möödus suvi.

Peatükk 9

Linn on ohus

Linnas elas siiski veel üks Diabolose teener nimega Enesekindlus. Ta oli süüdlane koguduse paljudes hädades. See on tema sugupuu.

Diabolosega koos linnatulnute seas oli keegi Enesegarahulolev, kes abiellus Kartmatuga. Neile sündis poeg Enesekindlus. Isa poolest sai teda demonlaseks pidada, ema poolest aga linnakodanikuks, sest tema ema oli lähisugulane vürstile Vaba Tahe.

Iseloomult oli ta oma mõlemale vanemale sarnane ja asus alati tugevama poolele. Diabolose valitsuse ajal varitses ta Kuningas Šaddai elanike vastu, aga kui Immanuel võitis, asus ta Tema poolele agiteerima. Loomult nahaalne ning olles vaid väliselt teadlik Immanueli seadustest, vestles ta sageli neil teemadel elanikega. Kõiges, millest ta kõneles, oli nii palju liialdusi, et ta sõnad näisid valelikena. Osaliselt ta veenis, et nüüdsest ei saa linna enam ähvardada mingi hädaoht. Igal tänaval, igas majas ta levitas demagoogiat. Varsti leidsid paljud elanikud ta kõned olevat magusad, tantsisid tema pilli järgi, muutusid ise sama enesekindlaiks nagu ta isegi. Vestlused hakkasid sageli vaidlustega lõppema. Sügava kurbusega jälgis Immanuel kõike seda.

Mitte ainult reakodanikud, vaid ka linnapea Mõistmine, vürst Vaba Tahe ja uus kirjutaja Tunnetus lasid end eksitusse viia, unustades, et Immanuel mitte ainult ühel korral ei hoiatatud neid eneseveetluse eest, meenutades, et peamine Hinge jaoks ei ole rahvad ja kindlustused, vaid nende viibimine Immanueli lossis. Kuningapoeg õpetas neid mitte unustama Kuningas Šaddai armastust ja Tema halastust, sest vaid need võisid Hingele rahu anda.

Kui Immanuel selles veendus, et linnaelanikud oli lõplikult langenud Enesekindluse mõju alla, saatis Ta nende juurde Ülemõpetaja. Ise Ta nuttis Hinge eksitust: „Oo, nad miks lakkasid tulemast minu juurde, kuidas nad võisid unustada Minu armastust nende vastu ja kõike Minu poolt kingitud?“ Varsti Ta teatas oma lahkumisest linnast, et minna tagasi Isa juurde seniks, kuni Hing mõistusele tuleb. Kaks korda saatis ta Ülemõpetaja kodanike juurde noomitusega, kuid keegi pööranud Talle tähelepanu. Vastupidi, Teda isegi solvati, kui Ta jutlustas neile

lõbusa peo ajal, mida juhatas Enesekindlus.

Niisiis Immanuel, solvatuna elanike tänamatusest otsustas linna maha jätta.

Esimese asjana Ta tõmbus lossi, katkestades endised sõbralikud vastuvõttud. Seejärel Ta lakkas saatmast linnavanemaile toitu Oma kuninglikult laualt. Lõppude lõpuks, kui elanikud tulid Tema juurde, mida aga sündis üha harvem, selle asemel Ta, nagu oli varem olnud, tervitades neid südamlike embustega, lasi Ta neid kaks või kolm korda koputada ja võttis jahedalt vastu.

Immanuel tegutses lootust hellitades seepärast nii, mõeldes et kodanikud võtavad aru pähe. Nemad aga unustasid Tema headuse ja armastuse nende vastu ega märganud isegi Tema kurbust. Kuningapoeg jättis lossi, suundunud väravate poole ja lahkus linnast. Tema järel läks viivitatult ka linna president Jumala Rahu.

Aga elanikud olid pimestatud Enesekindluse kõnedest, et nad vaevalt märkasid Kuningapoja lahkumist, ning varsti unustasid Tema üldse.

Ükskord korraldas Enesekindlus suure peo. Sinna oli kutsutud keegi Jumala Kartus, keda peremees pelgas. Enesekindlus püüdis teda täis joota, tema aga isegi ei puutunud veini ega sööki ja vaatles pidutsejaid vaikselt. Siis ta pöördus külalislahke peremees tema poole küsimusega:

— Kas te olete haige? Te näete nii halb välja. Mul on suurepäraselt rohtu soovitatud Heaunustaja poolt. Juba üks lonks seda rohtu teeb teid rõõmsaks ja terveks.

— Tänan teid hoolitsuse ja tähelepanu eest, — vastas Jumala Kartus, — kuid ma pean linnavanemaile midagi ütleva... Mind üllatab, et olete nii rõõmsas vaimuseisundis, kui meie linnas on selline õnnetus.

— Te olete ilmselt üleväsinud. Minge parem magama ja laske meil lõbutseda, — vastas Enesekindlus Jumala Kartusele.

— Kui kalk on sinu süda, Enesekindlus, — jätkas Jumala Kartus. — Siit ka need kõned. Meie linn oli alles hiljaaegu võitmatu. Nüüd on olukord muutunud. Ma ei saa vaikida. Sinu tõttu Enesekindlus on linna tornid purustatud, väravad katki, lukud ja võtmed rikutud. Sellest ajast saadik, kui linnavanemad sattusid sinu mõju alla, jätsid Tõeline Jõud ja Linna Tugi meid maha... Kus on Kuningapoeg Immanuel? Kes teist võib öelda, et ta nägi Teda hiljuti? Mitte väljast ei tulnud meile oht, vaid seestpoolt. Sisemine vaenlane vallutas teid vähehaaval.

— Küllalt! — kuuldus vastuseks. — Lõpeta meie rahu rikkumine ja peo segamine! Me tahame pidu jätkata!

— Ma olen tõepoolest sügavalt kurb, et Immanuel jättis meid maha, — jätkas Jumala Kartus. — Ta lahkus hoiatamata, et jätab meid maha. Kas see pole Tema viha märk? Vanemad, et sundisite oma tänamatusega Teda lahkuma. Minu soovitus teile: ärge pidutsege, vaid kurvastuge, ärge rõõmustuge, vaid nutke.

Seejärel eelmine kirjutaja, aga nüüdsest õpetaja Südametunnistus läks kuuldust hirmu täis ja ütles:

— Tõepoolest sõbrad, Jumala Kartus räägib tõtt. Me ei ole Kuningapoega kaua näinud, on isegi raske meenutada, mil me teda viimati nägime. Ka mulle näib, et me hukutame endid.

Südametunnistuse õlad vappusid nutust. Kõik juuresolijad taipasid järsku millisesse õnnetusse nad olid sattunud. Selleks hetkeks Enesekindlus ulgus otsekui tuul.

Jumala Kartusega kiirelt nõu pidades, kuidas nende õnnetuse süüdlasega talitada ja kuidas tagasi võita endile Immanueli armastus, siis nad kiirelt mõeldes süütasid ahvatleja maja. Nii autu oli Enesekindluse lõpp...

Seejärel nad suundusid Immanueli otsinguile, kuid paraku jäid otsingud tulutuiks. Siis nad hakkasid hukka mõistma oma nurjatut käitumist, tunnistasid, et nende pahelise käitumise pärast hülgas Kuningapoeg nad.

Nad otsustasid pöörduda Ülemõpetaja poole, kuid Tema keeldus neid vastu võtmast.

Möödus mitu päeva hirmus ja masenduses. Linlased taipasid, kui palju nad kurvastasid oma tänamatusega Kuningapoega, kuid ei teadnud, kuidas muret vaigistada.

Saabus Issanda päev — palve ja rahu päev. Kõik suundusid templisse kuulama õpetajat-jutlustajat Südametunnistus. Otsekui äike, oli ta jutlus tänamatusest. Jutluse tekst oli võetud prohvet Joonas raamatust: „Veel nelikümmend päeva ja Hing hävitatakse!“

Südametunnistus rääkis nii veenvalt, et kõik kuulajad langetasid pead ning ei suutnud isegi kodusesse minna, tundes täielikku võimetust. Rahvast noomides ei säästnud jutlustaja ka end. Ta süüdistas end selles, et allus üldisele eksitusele, selle asemel, et õpetada Immanueli poolt talle usaldatud rahvast Tema korraldusi täitmaks.

Sel ajal puhkes linnas epideemia. Elanikud haigestusid, isegi juhid ja sõjamehed tundsid nõrkust ja jõu vähenemist. Kui vaenlased oleks sel ajal linna rünnanud, oleks ta olnud sunnitud takistuse alla andma. Mööda tänavat liikusid aeglaselt kahvatud elanikud, tuues esile ohkeid ja kaebeid. Valged riided oli poolkatkised ja mustad, millega neid riietas Immanuel.

Mõne aja möödudes tegi jutlustaja Südametunnistus rahvale ettepaneku määrata paastu-, kahetsuse- ja palvepäev. Ta palus Boanergest öelda jutlus. Ta rääkis viljatust viigipuust, sellest, et ainus võimalus päästmiseks on pöörduda Kuningas Šaddai poole.

Tema jutlus oli sedavõrd võimas, et kutsus kõigis elanikes esile värina. Linnas puhkes nutt, kõikjalt kostus oiged ja kuuldus kahetsust.

Linna vanemad kogunesid varsti jutlustaja Südametunnistuse maja juurde nõu saama. Oli tarvis leida vastus järgmisele küsimusele: „Kuidas me peame nüüd toimima?“ Südametunnistus ei saanud linna aidata ning otsustas Jumala Kartusega nõu pidada.

— Ta oli Kuningapojale lähemale kui meie kõik, — selgitas jutlustaja, — ja on tõenäoline, et ta teab paremini, kuidas meid Immanueliga lepitada.

Hea vanake ilmus kutse peale ja vastas nii:

— Minu meelest on vaja kirjutada alandlik palve meie Päästjale ja tuua selles esile sügav kahetsus, aga anuda samuti Immanueli tagasi kahetsevasse hinge tulema.

Kõik nõustusid sellega üksmeelselt ja kirjutanud palvekirja, valisid nad saadikuks Immanueli juurde linnapea Arukuse. Ta suundus palvekirjaga kuningalossi juurde, kuid väravani jõudnud, leidis ta selle suletud olevat ja selle eest relvastatud valve. Kaua aega seisis paluja hämmelduses ja hirmus, seejärel otsustades teatada tema tulekust Kuninga juurde. Keegi läks ja teatas Šaddaile ja Immanuelile, et väravate juures seisab linnapea palvekirjaga käes. Immanuel aga ei lubanud teda sisse lasta, vaid käskis vastata: „Nemad pöördusid minust ära ja nüüd mure ajal kutsuvad mind appi, paludes neid päästa. Ei, las nad ka nüüd pöörduvad oma sõbra Enesekindluse poole, kui nad eelistasid teda mulle. Headel aegadel pole mind neile vaja, vaid kui neil on raske, siis nad otsivad mind“.

See vastus tabas küsijat nagu äike. Ta veendus, et enam ei ole lootust pääseda ning pöördus ulgudes tagasi, endale vastu rindu lüües.

Terve linn tuli talle vastu. Elanikud nägid teda juba eemalt nii nutuses seisundis, et langetasid sügavasse masendusse. Nad puistasid tuhka pähe, võötasid endid nõoriga ja täitsid õhu kaeblemistega.

Lõpuks nad pöördusid taas saamaks nõu Jumala Kartuselt, kes, soovitas mitte ahastada: „Kuningas Šaddai oma tarkuses leiab olevat vajaliku nii süüdlastega talitada, teie aga jätkake Teda palumast“.

Taas ja taas saatsid nad alandlikud palved Tema poole ja päev-päeva järel ratsutati lossi, kuulutades pasunahelidega ja viies armuandmispalveid Šaddaile ja Immanuelile.

Nii kestis see kogu sünge ja pika talve.

Peatükk 10

Diabolose vandenõu

Tõenäoliselt on teil meeles, et peale seda, kui Immanuel hõivas linna, peitusid paljud

deemonlastest keldreis, aukudes, mäekurudes ja linnas eneses ning selle müüride taga. Mõneks ajaks nad rahunesid, oodates soodsat võimalust Immanuelile kätte maksta. Neist tuntuimate nimed: Mõrv, Hoorus, Iharus, Pettus, Ohjeldamatus, Kadedus ja linna vana ohtlik petis Kasuahne.

Tulles linna, andis Immanuel korralduse iga hinna eest leida kurjategijad ja nad kohe- maid hukata, sest nad on Tema ja Hinge linna vaenlased, kes võivad suurt kurja teha. Aga seda Kuningapoja korraldust ei viidud lõpule. Vähehaaval hakkasid deemonlased end linnas näitama ja suureks õnnetuseks isegi mõnele linnaelanikele ligi pääsema.

Kui need petised märkasid elanike jahenemist Kuningapoja ja Tema tuleku vastu linna, otsustasid nad viivitamata tegutseda. Ühel ilusal päeval kogunesid nad kellegi Kahjuliku majja ja hakkasid arutama, mil moel võita linn Diabolosele tagasi. Ühed pakkusid üht, teised teist, lõpuks Iharus väljendas oma arvamust, et tuleb pakkuda omi teeneid linna kõige tähtsamatele isikutele.

— Siis, — lisis ta, — ei ole meil nii raske tuua linn Diabolosele meie vürstile tagasi.

Mõrv aga oli vastu:

— Ei, nüüd on see võimatu. Linn on sellest ärritunud, et Enesekindlus ajas elanikud Kuningapoja riidu: Hing sai isegi korralduse meid meie esimesel ilmumisel tappa. Millist kahju me saame linnale teha, kui meid surmataakse? Kuni elus oleme, on meie võimuses palju.

Oli palju vaidlusi ja arutlusi, kuid lõpuks nad tulid otsusele kirjutada oma vürstile kiri. Selle kirja sisu oli:

„Meie suurele isandale vürst Diabolosele ja tema põrgusügavuse elanikele. Meie, allakirjutanud, sinu ustavad teenrid ei suuda külmavereliselt vaadata sinule vastuhakanud linna, kus sinu nimi on häbistatud ja sinu kujutus tallatud porri. Sinu puudumine on meile neil minuteil eriti raske.

Põhjus, miks me sind julgeme tülitada, on see, et me väga loodame sind linna tagasi saada. Hing on mõningais asjus Immanueli vastu, seepärast lõi sellele käega ja hülgas tema. Elanikud saavad Talle palvekirju palvega nende juurde tagasi tulla, aga kõik see on asjata ja seni on nad veel kõik üksinda. Peale sell möllab linnas epideemia. Linlaste äralangemine Immanuelist ja üleüldine nõrkus — haiguse tagajärg, mis meie arvates teeb sinu tagasituleku võimalikuks. Neil pole praegu jõudu sinu kavalusele vastupanu osutada. Kui sa oma ustavate teenritega otsustad taas Hinge vallutada, võid sa täielikult arvestada meie jõukohasele abile. Praegu on aeg kõige sobivam. Allakirjutatud meie poolt Hukatusliku majas, sinu soovitud Hinge linnas“. Edasi tulevad allkirjad.

Nurjatu suundus kirjaga Diabolose poole ja hakkas koputama põrgusügaviku raudväravaile. Uksehoidja Kerberos võttis kirja ja andis selle üle peremehele sõnadega: „Uudised linnast, meie ustavatelt sõpradelt“.

See uudis levis kiirelt pimeduse kuningriigis edasi. Igalt poolt hakkas kogunema Diabolose alluvaid läkitust lugema. Esimesena jooksid Beltsebul, Lucifer ja Apollanion. Kui kui läkituse sisu jõudis Diabolose teadvusse, käskis ta surmakella helistada. Iga kellalöök tunnistas, et Hing kuulub taas saatanale.

Selle õudsa rituaali lõppedes kogunesid kõik nõupidamisele, kus koostati sõpradele vastus. Sellise sisuga läkitusega saadeti Nurjatu linna:

„Meie lastele, tarkadele ja väarikatele deemonitele, kes elutsevad Hinge linnas, vürst Diaboloselt, soovides head kordaminekut meie ühises töös.

Minu armastatud lapsed ja õpilased! Meil oli väljendamatu rõõm, saades teilt rõõmsa sõnumi. Surmakell kuulutas rõõmsalt uudist kõigile meie alamaile, kes hõiskasid sellest, et meile on linna veel jäänud sõpru. Meil oli meeldiv kuulda et Kuningapoeg lahkus linnast, ning et seal möllab praegu epideemia. Muidugi me oleme valmis käiku laskma kogu oma kavaluse ja arukuse saamaks tagasi meilt ära võetud linna. Teie ustavuse ja andumuse eest, määrame teid Põrgusügaviku väejuhtideks. Olge veendunud, et teist korda linna haaranud, me seda enam

käest ei lase ja ei hinda oma jõudu üle. Te peate ise otsustama, kas linnakodanikke võib haarata kahtlusesse või ahastusse, või on parem neid veenda mitte häbenema elu täielikus pidutsemises ja rõõmus või lasta neil tõusta kõrgustesse uhkusest ja enesega rahulolust.

Soovime teile edu eesmärgi saavutamisel! Võtke vastu õnnitlused kõigilt meie sügaviku valdajailt ja heatahtlikud kinnitused meie vürstilt ja isalt.

Väljastatud Põrguvärvate juures vürst Diabolose, Hinge vaenlase poolt, üksmeeles kõigi pimeduse vürstidega edasiandmiseks ühemõttelistele, kes elavad Hinge linnas“.

Nurjatu läks viivitamatult Hukatusliku maja juurde, kus olid püsivalt kogunenud deemonid, kes väga rõõmustusid, nähes teda tervena ja haavamatuna. Lugenud vastuse läbi, hakkasid nad tegevusplaani arutama. Ennekõike nad otsustasid ka edaspidi säilitada sügavas saladuses endi olemasolu linnas. Seejärel tõusis Pettus oma kohalt ja pöördus kogunenute poole järgmiste sõnadega:

— Isandad, põrgu suured jõud, kuulake meid! Kui me külvame linlaste südames uhkust ja enesekindlust, siis see muidugi ei anna meile vähem kasu, kui me meelitame neid lõbusale elule. Kuid minu arvates õigeim tee edu saavutamiseks on viia neid täielikku ahastusse. Nad kahtlevad lõplikult Immanueli armastuses nende vastu, lähevad meie poolele üle ja lakkavad Talle saatmast palvekirju armuheitmisest ja andestusest. Selle tulemusena nad tulevad järgmisele veendumusele: parem mitte midagi küsida, kui end Immanueli ees alandada.

Kõik kiitsid Pettuse ettepaneku heaks.

Seejärel hakkasid deemonid arutama, kuidas asja juurde asuda. Keegi ei suutnud anda paremat vastust kui Pettus:

— Las kõige kiivamad Diabolose pooldajad meie sõprade hulgast riietuvad nagu linnelanikud ja suunduvad vale nime all turule, esindades endid kaugete külade elanikena, soovides astuda linna tuntud kodanike teenistusse. Sisseseadnuina na peavad olema oma isandaile meelepärased, nende huve silmas pidades ja mõne aja möödudes viima linnaelanikud niivõrd kõlvatule teele, et Immanuel oma hirmsas vihas pöördub neist jäädavalt ära. Ja siis saab meie vürst vaevata oma saagi: Hing läheb ise Talle saagiks.

See ettepanek meeldis Diabolose pooldajale ülimalt väga. Aga nad otsustasid, et nad kõik ei pea sellega tegelema ja seepärast nad valisid kolm: Kasuahne, Ohjeldamatu, Süütulõbustus. Esimene neist, Kasuahne, võttis endale hüüdnimeks Tarkusekoguja, Ohjeldamatu — Süütulõbustus, aga Viha — Kiitusekiivus.

Turupäeval ilmus platsile kolm noormeest riietatuna valgeisse lambanahkadesse, mis olid linlaste valgete riietega väga sarnased. Nad oskasid suurepäraselt rääkida linnaelanike keelt. Kui nad vaid inimturul oma teeneid pakkusid, võeti neid sedamaid, kuna nad aga nõudsid mõõdukat tasu, vastutasuks aga ustavat ja ausat teenistust. Arvamus, endine vürst Vaba Tahe sekretär võttis endale Tarkusekoguja, Jumala Kartus — Kiitusekiivuse. Tõsi, Süütulõbustus ei suutnud kaua aega kohta saada, sest just sel ajal oli paast. Paastu lõppedes võttis vürst Vaba Tahe ta endale kammerteenriks.

Kolm petist, kes endid sel moel sokutasid nendesse korralikesse majadesse, hakkasid varsti avaldama oma peremeestele halba mõju ja nakataid neid oma rikutuse ja kavalusega. Õnneks ei suutnud Kiitusekiivus enda võrku püüda Jumala Kartust, kes väga ruttu märkas, et tema uus teener on silmakirjalik paharet. Saanud aru, et ta on paljastatud, põgenes ta salaja kodunt, muidu oleks peremees ta tõenäoliselt hukanud.

Kui Diabolose käsilased saavutasid esimesi edusamme, hakkasid nad arutama, mis päeval oleks vürstil kõige kergel linn vallutada. Nad otsustasid küllalt kiiresti, et turupäev oleks selleks kõige sobivam: rahvas askeldab ja kaotab tähelepanu. Peale selle on võimalus kokku tulla, kelleski kahtlusi esile kutsumata, sest igaüks on oma asjaga tegev. Juhul, kui operatsioon ei õnnestu, on kergem plehku pista ja varjuda.

Samal päeval nad koostasid Diabolosele teise kirja, kus nad kirjeldasid oma edu: Arvamus on langenud täielikult, aga vürst Vaba Tahe, Ohjeldamatuse mõju alla. Ainult Viha ei õn-

nestunud Jumala Kartus pöörata.

Sel aja kui saatanad nii kavalalt oma peremehe kasuks tegutsesid, jätkus linna nutune olukord. Selle põhjus oli, et nad oli solvanud oma head Kuningas Šaddaid ja Tema Poega. Samuti seepärast, et pärast paljusid armuandmispalveid ei saanud nad Immanuelilt mingit vastust. Linnaelanike hirmuks pilv, mis varjas neid Kuningapoja eest, muutus üha mustemaks ja tihedamaks Diabolose käsilaste halva mõju tõttu. Epideemia jätkas möllamist, vaid Immanuel ja linna vaenlased olid terved.

Deemonlaste kirja üleandmine usaldati taas Nurjatule, kes suundus kiirelt Pimeduse kuningriiki. Väravad avas talle sama Kerberos.

Nurjatu sisenes süngesse koopasse ja sügavalt Diabolosele kummardunud, andis ta kirja üle.

— Tere tulemast, minu ustav teener, — tervitas teda pimeduse vürst.

— Saagu Hing sinu valitsuse alla ja valitse selle üle igavesti, — vastas Nurjatu.

Nende sõnade tõttu kostus põrgu sügavustest kõrvulukustav lärm sellise jõuga, et see raputas piirkonda.

Kirja lugemise järel algas selle arutus. Esimesena võttis sõna Diabolos:

— Minu ustavate sulaste käitumine on kiiduväärt ja kavatsus neid kõlbeliselt rikkuda on õige meetod Hinge nõrgestamiseks. Aga ei või kohe otsustada, kas rünnata neid turupäeval, öösel või argipäeval. Võibolla linlased, minnes turule, panevad väravaile ustava valve. Oleks veider, kui nad seda ei teeks. Sel juhul me oleme võimetud.

— Teil on õigus, — nõustus Beltsebul, — ja meil tuleb ilma igasuguse kahtluseta tegutseda ettevaatlikult. On tarvis veenduda selles, ka linn oma võimetust tunneb ja meie rünnakut kartes hoiab alati oma vahimehi ärkvel. Või on elanikud sedavõrd valvsuse kaotanud, et miski ei häiri neid ähvardavat hädaohtu.

— Aga kust me saame seda teada? — küsis Diabolos.

— Nurjatu saab meid selles aidata, — ütles Beltsebul.

— Nagu mulle on teada, — ütles Nurjatu, — linna seisund on selline: elanike armastus ja usk on jahtunud, nad on Immanueli poolt ära tõugatud. Vaatamata sellele, et nad sageli paluvad Temalt andestust, ei rutta Ta neile vastama. Tundub, nagu oleks Ta nad unustanud.

— Olen selle üle siiralt rõõmus, — teatas Diabolos, — siiski hirmutavad mind nende sagedased palved Immanuelile. Muidugi see fakt, et need palved jäävad vastuseta, räägib sellest, et nad ei saada puhtast südamest Temale omi palveid. Aga see kõik, mis ei tule puhtast südamest, ei saa olla siiras... Mis te sellest arvate?

Mõned kohalviibijaist avaldasid oma arvamuse.

— Kui Hinge seisund on selline, nagu seda kirjeldab Nurjatu, — ütles Beltsebul, — on ükskõik millal rünnata, kas turu- või argipäeval.

— Mulle näib, et rünnakuga peaks parem viivitama. Õigem oleks jätkata Hinge tõmbamist pattu ja kõlvatusse. Selge, mida enam patu silmus koomale tõmbub, seda kiiremini ta kaotab tähelepanelikkuse ja eemaldub Immanuelist. Aja jooksul unustab ta Tema täiesti ja Tema omakorda ei soovi teda külastada. Meie ustav abiline Enesekindlus sundis oma tegevusega Immanueli linnast lahkuma. Ja te peate seda teadmi minust mitte halvemini: kaks, kolm deemonit, kui nad toimetavad asja hästi, võivad tekitada Hingele enam viga, kui terve armee sõjamehi, kes lähevad avatud tulejoonele. Ootame, kuni Hing imeb endasse pahesid ja harjub nendega. Siis Immanuel ise kutsub oma sõjamehed ja väejuhid ära. Kaitsjata jäänud Hing võtab meid südamlikult ja suure rõõmuga vastu ja avab meile oma väravad. See aga ei saa toimuda mõne päeva jooksul, meil peab olema kannatust.

Selle peale vastas Diabolos:

— Mu sõbrad, kuulake mind. Teie pikad kõned on mind tublisti vihale ajanud. Minu süda on valvel ja soovib linna viivitamatut äravõtmist. Mis seal ka ei juhtuks, kas me hukkume või juubeldame, palun aidata mind kõigi oma jõududega, kuna ma otsustan tormi joosta.

Kui juuresolijad olid kuulnud oma valitseja soovist linn vallutada, katkesid igasugused arutelud ja töotati talle oma jõu kohaselt abiks olla.

Kohe hakati arutama, kuidas, millal ja kelle all minna esimesena rünnakule. Peale kiireid vaidlusi tuldi lahendusele, et kõige parem oleks koguda võitmatu Kahtleja väed ja teavitada sellest oma mõttekaaslasi, kes elavad linnas kirjaga, mille peab üleandma Nurjatu. Sõdurite arv sõjaväes peab küündima 30000-ni. Diabolos käskis trummipõrinaga kutsuda Kahtluse maa elanikke, mis oli mäe lähedal, kus asusid Põrguväed. Vägede juhtimise pidi enda peale võtma Pimeduse kuningriigi vürstid ise. Nad ootasid vastuseks kannatamatult nende linnas deemonlasi, veendes neid rohkem nõrgestama Hinge mitmesuguse pahedega. Deemonlaste ülesandeks oli valmistada linn ette allumaks Diabolosele ning olema valmis iga päev vägesid kohutama.

Nurjatu suundus kirjaga tagasi ja möödus Kerberosest, andis talle meeldiva uudise edasi valitseja peatsest pealetungist linnale. Minnes linna, läks ta otsekohe Hukatusliku majja, kust leidis oma koos ja andis neile edasi kummarduse ja kirja vürstilt.

Hinge nutust olukorda on raske sõnadega väljendada! Ta solvas Immanueli ja oma rumalusega aitas põrguvägedel teda vallutada! Tõsi küll, osaliselt ta tunnistas oma süüd, kuid vaenlased olid sinna sügavalt sisse kaevunud. Elanikud kutsusid valjult ja pisaratega Immanueli, kuid ta oli neist kaugel, ega olnud vastust nende hädakisale. Nad ei teadnud sedagi, et kas Ta kunagi tagasi tuleb, ega seda, et küpses uus saatanlik salanõu. Nad saatsid Immanuelile ühe palve teise järel, kuid vastuseks oli vaikimine, sest Immanuel ja Šaddai teadsid, et linlaste südamed ei kuulu Talle täielikult. Nii nõrgenes Hing iga päevaga. Inimlik ja saatanlik oli inimeste südameis niivõrd segunenud, et ei saanud enam eristada, kus on üks ja kus teine. Elanikud soovisid vaid rahu ja elasid seetõttu rahu ka Immanueli vaenlastega. Nende nõrkus oli nende vaenlaste jõud, nende pahed — pidu deemonlastele, keda sai ikka rohkem. Põliselanikke suri tuhandete kaupa. Üle 11-tuhande inimese kõigist vanustest suri viimasel ajal epideemia tõttu.

Peatükk 11

Piiramine

Suureks õnneks mitte kõik linnas ei reetnud Immanueli. Hinges elas keegi, kes oli Kuningas Šaddai erilises kirjas. Tema nimi oli Läbitungiv. Ta oli kõigist teistest tähelepanelikum ja jälgis pidevalt, et deemonlased ei teeks elanikele mingit viga. Kord öösel, kuulatades iga häält, läks ta Alatu mäe juurde ja mingit sosinat kostis talle kõrvu. Ta läks lähemale ja kuulis, et Diabolos vallutab taas linna ja siis ootab paljusid vältimatu arveteõiendamist. Siis suundus Läbitungiv viivitamata linnapea juurde kuuldot edastama. See kutsus omakorda jutlustaja Südametunnistuse ja teatas talle selle hirmsa uudise. Jutlustaja tõstis terve linna jalule, käskides helistada kella, kutsumaks kõiki väljakule. Rahvad kogunes kiiresti ja Jutlustaja teatas ähvardavast hädaohust, ning et seda teadet ei olnud saadud teada mingi juhusliku keelepeksja käest, vaid Läbitungiva enda käest, kes oli tuntud oma ausa ja õiglase elu poolest. Seejärel jutustas viimane ise kuulajaile kõik, mida ta juhuslikult kuulis Hinge ususalgajaist vaenlastelt.

— Paraku, — lõpetas jutlustaja kõne, — meil ei raske seda uskuda, sest me vihastasime Kuningas Šaddaid ja kurvastasime Immanueli, kes meist selle pärast lahkus. Peale selle, kogu selle aja me halvustasime Immanueli õpetusi, ega hukanud Diabolose pooldajaid ja sellega me ergutasime neid. Pole üllatav, et meie sisemised ja välised vaenlased mõtlesid meid hukutada! Epideemia viis meilt palju terve mõistusega inimesi ja deemonlased said samal ajal tugevamaks.

Kui linnaelanikud seda kuulsid, kahetsesid nad valjul häälel ja hakkasid üha sagedamini saatma Immanuelile palvekirju. Peale selle pöördusid linlased võimude poole tugevdamaks valvet värvate juures ja hoida kaitserelvad lahinguvalmiduses, et edukalt tagasi lüüa kallaletung.

Kuninga väepealikud kogunesid ja hakati arutama, mil moel linna kindlustada, ning kui-

das vaenlasele vastu seista. Nad armastasid siiralt Hinge, kuid tasapisi nad nakatusid hingelisse nõrkusse ja kuigi nad sellest ei surnud nagu paljud teised, oli neil siiski näha tugevat kurnatust. Siiski kuuldused ettevalmistavast lahingust vapustasid neid nii tugevalt, et nad raputasid endilt nõrkuse ja asusid kahekordse jõuga tööle. Sel nõupidamisel töötati välja vahendid Hinge päästmiseks ja võeti vastu otsus selle kohustuslikuks täitmiseks.

1. Kõik linnaväravad peavad olema pidevalt suletud. Kõik linna sisenejad ja sealt lahkujad peavad alluma põhjalikule läbiotsimisele, kuna vandenõulased peavad olema kinni võetud ja kohtu alla antud.
2. Hoolikalt kontrollida kõiki linnamaju. Diabolose poolehoidjad ja neid, kes illegaalselt neile varjualust pakuvad, karistada karmilt.
3. Kuulutada välja paast ja üldine kahetsuspäev. Kui keegi linlasist ei kahetse siiralt, karistada teda kui Diabolose pooldajat.
4. Esitada Immanuelile kirjalikult kõik, mida sai Läbitungivalt teada.
5. Avaldada avalikult Läbitungivale tänu kogu linna nimel ja paluda tal vastu võtta valveülemakoht.

Läbitungiv asus oma kohustuste täitmisele suurema püüdlikkusega isegi Hinge müüride taga, et saada teada kõigest, mis sünnib selle linna piirkonnas.

Kord sattus ta Kahtluse maa lähedale, mis on Põrguvärvade lähedal, kus ta sai teada, et seal valmistuvad kõik sõjakäiguks Hinge vastu. Ta ruttas kiiresti tagasi linna ja kutsus kokku kõik pealikud, andes neile edasi selle uue teate ja lisades, et vastase väed moodustuvad 20000-st inimesest ja neid juhib kogenud väepealik Uskmatus. Uskmatus — üks Diabolose ustavamaid teenreid, kes peale selle teadis kõige paremini linna. Muuseas ihaldas ta veel kättemaksu solvangu eest mis sai talle osaks Immanueli linnas viibides.

Kui väepealikud ja vanemad kuulsid sellest üksikasjalikult, pidasid nad vajalikuks sedamaid täita kuninga väepealike antud korraldusi. Toimusid läbiotsimised, mille käigus mõnedes Arvamuse ja vürst Vaba Tahe poolt läbiotsitud majades avastati kaks deemonlast: ühes kasuahnus (pseudonüümiga Tarkusekoguja) aga teises — Ohjeldamatus (pseudonüümiga Süütulõbustus). Nad vahistati ja anti vangivalvur Ustava valve alla, kes pani nad raudu. Varsti haigestusid mõlemad vangid haiglas kopsutuberkuloosi ning surid. Neid varjanud peremehed viidi turuplatsile, kus nad suureks häbiks ja hoiatuseks pidid avalikult pattu kahetsema. Kuulanud ära süüdistuse, tunnistasid nad valjult endid kõigi kuuldes süüdi ja lubasid end parandada.

Inimesed ja vanemad jätkasid deemonlaste otsinguid urgastes, koobastes, aukudes, keldrites. Vaenlasi püüda oli keeruline: nende jäljed olid nii segatud, aga nad ise olid nii kavalad ja karmed, et libisesid tagaajajate käest ära. Oli aegu, kus nad ei kartnud päeval põliselanike seas, nüüd aga peitusid nad hirmust ei tea kus kuhu. Ja see kõik sai võimalikuks Läbitungiva tähelepanelikkusele.

Sel ajal lõpetas Diabolos vägede varustamise. Vägede ülemjuhatajaks määrati Uskmatus. Tema juhatuse all oli 16 väepealikku. Mõned nimed neist:

Raev — kes kahtleb valitsuses. Väeosa lipp oli punast värvi, seda kandis Purustaja. Vapil oli suur punane draakon.

Pöörane — Issanda ettemääratuses kahtlejate pealik. Lipukandja — Pimedus. Lipp tuhmunud värvi. Vapil lendav tulimadu.

Needus — Jumala armus kahtlejate pealik. Punast värvi lipp, mida kandis Eluta. Vapil oli tume kuristik.

Täitmatu — usus kahtlejate pealik. Lipp punast värvi, mida kandis Õgard, vapil avatud lõuad.

Väavel — Jumala püsivuses kahtlejate pealik. Tema lipp oli samuti punane, seda kandis Leek, aga vapil oli leekiv ebameeldiva väävlilõhnaga sinine tuli.

Piin — surnuist ülestõusmises kahtlejate pealik. Lipp kahvatute värvidega, mida kandis Uinunud Südametunnistus, aga vapil must uss.

Rahutus — igavesest kohtumõistmisest pääsemises kahtlejate pealik. Lipp punane, mida kandis Vaevlev, vapil — surma sünge kujutis.

Haud — igaveses usus kahtlejate pealik. Lipp kahvatut värvi, mida kandis Roiskumine. Vapil ristatud kontidega kolp.

Lootuseta — hauataguses õndsuses kahtlejate pealik, kelle lipp oli punane ja mida kandis Ahastus. Vapil hõõguv raud ja kalk süda.

Kõigi nende väepealike ees seisis veel kuus kõrgema auastmega isikut: vürstid Beltsebul, Lucifer, Leegion, Apollion, Kerberos ja Piton. Neist kõige kõrgemal seisis Uskmatus, jäik ja kangekaelne vanamees, aga kogu armee üle oli vürst Diabolos, pimeduse kuningas ise.

Kõik suundusid Põrguvärvate poole, kus oli ettenähtud üldine Hinge vaenlaste kogunemine. Linn aga oli valvel tänu Läbitungivalt saadud hoiatusele. Värvate ette oli paigutatud tugevdatud valve, müüridele oli asetatud kahurid ja kiviheitemasinad, ühesõnaga — kõik oli viidud lahinguvalmidusse. Linn oli valvel. Ikkagi olid vaesed elanikud kõvasti ehmunud, nähes lähenevat armeed trummipõrina saatel ja ja punaste lippudega.

Diabolos lähenes Hingele ja kõik väed paiskusid raevuga Kuulmise väravaile, arvestades, et mõttekaaslased linnas olid juba vastuvõtuks valmistunud. Nende üldiseks imestuseks osutusid väravad suletuiks ning saatana vägedele langes linnamüüridelt kivide laviin. Diabolose vägedel tuli taanduda. Siis käskis Diabolos valmistada mõned hirmuäratavad kindlustused, millest tähtsamale ta andis oma nime. Sealt ta selgitas Hinge elanikele kõigest oma ähvardavast võimsusest, kuid pealikud, kuigi nad polnud veel hiljutisest haigusest täielikult paranenud, tegutsesid sedavõrd oskuslikult, et Diabolos oli sunnitud taanduma.

Linna põhjapoolses osas kindlustuses, mis kandis tema nime, käskis pimeduse vürst heisata hiigelsuures lõkkes põleva Hinge linna kujutisega lipp. Peale selle läks igal öösel trummilööja linnamüüride juurde ja lõi trummi, nõudes parlamentääri saatmist. Päeval oli seda ohtlik teha. Selle trummilööja kaudu teatas Diabolos linnale, et soovib alustada elanikega läbirääkimisi ja käsib taguda trummi seni, kuni nad mürast piinatuina sellega nõustuvad. Kuigi linnalased kartsid ja värisid, ei allunud nad mingitele saatana ähvardustele.

Ükskord pöördus trummilööja nende poole järgmiste sõnadega: „Minu käskija lasi teie teatada, et kui te allute talle vabatahtlikult, siis saate kõik maised hüved, aga kui te vastu hakkate, võetakse teid jõuga“. Kuid need sõnad ei jõudnud linnelanikeni, kuna nad kõik olid kogunenud oma juhtide juurde lossi. Trummar oli sunnitud eemalduma, saamata oma ultimaatumile mingit vastust.

Kui Diabolos veendus, et trummipõrin ei saavuta oodatud tulemust, hakkas ta saatma parlamentääri ilma trummita. Kuid mitte keegi linnas ei liikunud kohalt ega andnud talle vastust, sest neile meenus, kui kallilt nad pidid maksma selle eest, et nad olid teda kord kuulda võtnud.

Siis saatis Diabolos sellele missioonile oma saadiku Haa, kes müürile lähenedes, tõi esile järgmise:

— Oo, segaduses olevad Hinge elanikud! Kuningas Diabolose nimel ma käsin teid väravad viivitamatult avada kui oma seaduslikule valitsejale ja isandale. Kui te nii ei tee, siis teie linna vallutamisel meie poolt satute maaalusesse pimeduse kuningriiki. Andke mulle lõplik vastus. Ma tulin teile meelde tuletama, et kuningas Diabolos on teie seaduslik valitseja. Kunagi te seda tunnistasite ja Immanuel ajutine võit ei võtnud Diabolose õiguse teie üle. Mõttele, oo Hing, kas soovid rahu või sõda? Kui sa allud, oleme taas sõbrad, aga kui jätkad vastupanu, ära oota midagi peale tule ja mõõga.

Kui hingelistest vapustustest väsinud Hing kuulis Haa kõnet, laskus ta veel suuremasse meeleheitmesse. Vastust saadik ei saanud ja ta oli sunnitud tühjalt lahkuma.

Peatükk 12

Hinge palve

Peale nõupidamist, kus olid väljatöötatud kõik üritused linna kaitsmiseks Diabolose vastu, otsustati pöörduda Ülemõpetaja poole, kes oli jutlustaja seisuses, nõuande järele. Mõnda aega ei olnud ta end kuskil näidanud. Siiski õnnestus linlasil Tema kolm korda omi palveid tuua:

1. Öelda lohutuse sõna ja pöörata tähelepanu nende kaebustele ja kurbusele. Sellele ta vastas äraütlemisega, kuna ei tundnud endas vastavat seisundit.

2. Mitte keelata head nõu neile sel nii raskel ajal, kuna Diabolos on linnamüüride taga 20000 tuhande Kahtlejaga. Teades nende julmust, olid kõik kodanikud suures hirmus. Ta vastus neile oli: „Teil on Immanueli seaduste raamat ja seal on öeldud, kuidas te peate talitama“.

3. Aidata Tal koostada palvekiri Kuningas Šaddaile ja Tema Pojale Immanuelile ja panna sinna oma pitsat tõenduseks, et nende poolt on palju palveid saadetud, kuid ei ole saadud mitte ainsatki sõna vastuseks. Palve aga, mis on kinnitatud pitseri ja allkirjaga, ei või vastuseta jääda. Tema aga vastas neile taas äraütlemisega, motiveerides sellega, et nad solvasid Immanueli, aga Teda kurvastasid ja peavad nüüd maitsma oma eelnevalt tehtud tegude vilja.

Saanud järjest kolm äraütlemist, jäid elanikud nõutuiks, kuid ei otsustanud siiski minna vaenlastega läbirääkimistele. Nende olukord oli kriitiline: ühest küljest vaenlane, kes soovis neid alistada, aga teiselt poolt abist äraütlemine Ülemõpetaja poolt.

Linnapea Mõistmine pööras kurvastunud elanike tähelepanu järgmisele kohale palves: „ja peavad nüüd maitsma oma eelnevalt tehtud tegude vilja“. See „eelnevalt“ otsekui jätab lootuse, et taoline seisund ei ole igavene, et tulevikus pöördub Immanuel taas linna tagasi. Elanikud elustusid. Nad teadsid, et Mõistmine räägib alati mõistu. Kuningas Šaddai pealikud kinnitasid Mõistmise märkust ja kõik koos varustatuina kannatlikkuse ja alistatuina, hakkasid suurema innukusega otsima linna peitunud deemonlasi, määrates nad viivitamatusse surma. Šaddai väed tervenesis ajapikku täielikult nõrkusest ja Diabolose ettepanekule nad vastasid kivi- virahega lastud müüridele paigutatud kiviheitemasinaist. Peab ütleva, et mida ähvardavam oli Diabolose sarvehääl, seda hävitavamad olid kiviheitemasinaist heidetud kivid. Diabolos oli taas sunnitud müüridelt eemale taanduma, sel korral veelgi kaugemale. Siis käskis jutlustaja linnapea helistada kõiki kelli ja tegi ülesandeks jutlustajale Südametunnistus anda edasi tänu Ülemõpetajale linlaste poolt Tema lootusriikka vastuse eest.

Kui Diabolos märkas, et ta pealikud ja sõjavägi sattusid paanikasse, otsustas ta kasutada teist taktikat — proovida võtta Hinge meelitusega.

Ta läks käratult Kuulmise väravate juurde, malbelt vanemait audientsi paludes. Ei olnud kuulda trummipõrinat, kedagi tema abilistest ei olnud temaga.

Hinge elanike poole pöördus ta järgmiste magusate sõnadega:

— Oo minu igatsetud, auline Hing! — alustas ta. Kuipalju unetud öid ja vaevatuud päevi ma veetsin, otsides võimalust olla sulle kasulik ja tõestada sulle oma armastust. Meenuta, millises heas olukorras te olite minu valitsuse ajal, kuidas olite uhked minu üle ja mina teie üle, kuidas te nautisite elu. Kas teil oli selliseid muresid ja nii palju kurbust, kui praegu? Kunagi ei saa teil enam olema rahu, kui te ei pöördu minu poole! Tunnistage mind oma valitsejana, ning ma annan teile veel rohkem õigusi ja vabadust, kõik idast lääneni, mis teile meelde tuleb, saab teie omaks. Kunagi ei tuleta ma teile meelde reetmist, isegi oma sõpradele mitte, kes varem olid koobastesse varjunud, ma keelan neil teile kätte maksta. Nad saavad teie ustavaiks teenreiks, kuid meenutage, kui meeldiv oli nende seltskond. Tunnistage mind sõbraks ja selleks ma saan teie vastu alati olema. Minu armastus teie vastu õhutab mind sõjaliseks tegevuseks, aga minu eesmärk on — vaid teie heaolu.

Ärge sundige mind vihastuma, hoidke endid piinavast õuduse seisundist. Igal juhul te saate minu omiks, selles pole teil tarvis kahelda ja mitte mingisugused teie väepealikud, ega

Immanuel ise ei teid võimelised aitama. Ma tulen teie juurde võimsa ja hirmuäratava väega, valitud jõududega pimeduse vürsti juhtimisel. Nad on kotkaisti kiiremad ja lõvidest tugevamad ning verejanulisemad tiigreist.

Hinge elanike nimel vastas Diabolosele linnapea Mõistmine:

— Oo, Diabolos, pimeduse vürst ja vale allikas! Meil on kõrini sinu kavalaist ja valelikest sõnust ja tundsime omaenda nahas selle kibedaid tagajärgi. Me loobume sinu kavalaist kõnesid tähele panemaist, astuma sinuga läbirääkimistesse ja omama sinuga mingitki suhet. Meie ei soovi ignoreerida oma Kuningas Šaddai korraldusi, sest muidu Tema Poeg Immanuel eemaldub meist lõplikult. Me ei soovi, et Tema valmistatud koht oleks sinu poolt meile hukatuseks. Sinu kõnedes pole teragi tõtt ja me otsustasime ennem hukkuda sinu käe all, kui alluda sinu kavalaist ja valelikele ettepanekuile.

Kui vaenlane oli veendunud, et ta sõnad ei veennud kedagi, läks ta raevu ja otsustas rünnata veekord linna kogu oma Kahtleja all olevate väeosadega.

Ta nõudis enese juurde trummari ja käskis sel väed kokku koguda. Samas rebestas trummipõrin õhku. Kui kõik olid koos, tutvustas Diabolos neid lahinguülesandega. Pealikud Raevu ja Piina ta pani Tundmise värvate juurde ja käskis neil rünnakukartuses kutsuda abiks väepealik Rahutuse. Haistmise värvate juurde pani ta Väävli ja Haua. Nägemise värvate juurde asetus naljamees Lootusetu Diabolos õudse lipuga. Täitmatu määrati linna rüüstamise pealikuks. Huulte värvad olid eriti tugevalt kindlustatud. Nende kaudu saatsid elanikud omi palveid Immanuelile. Nende värvate juurde pandi linguheitjad, kes heitsid Diabolos sõjameestele kive pähe. Diabolos käskis need täiesti kinni müürida.

Kuni Diabolos hoogsalt valmistus tormijooksuks, valmistusid elanikud kaitseks. Vürst Vaba Tahe ei tukkunud samuti: ta püüdis kõikjalt Diabolose spioone ja lasi nad hukata. Peab tunnistama, et kuni selle ajani, mil ta kahetses turuplatsil sellepärast, et kasutas kahe saatanlase teeneid, püüdis ta nüüd nagu suutis oma süüd pehmedada. Vaba Tahe õiendas oma käega arved Naljamehe ja Lõbutsejaga, oma endise teenri Süütulõbustuse poegadega. Nende Diabolos poolehoidjate hukkamine pani Lootusetu hambaid kiristama, kes valvas Nägemise värvaid. Diabolos ja kõiki ta väepealikke häiris see tegu sedavõrd, mille tunnistuseks oli see, et kodanikud ei allu vaenlase halvustavale keelepeksule. Aga linnaelanikele mõjus taoline Vaba Tahte tegevus hästi. Näiteks Arvamuse juures elas varem teener Tarkusekoguja, kellest jäi maha naisest Kurjastkinnihoidja kaks poega ja abieluväliselt tütar proua Arva. Noorukite nimed olid Kahma ja Riisu. Kui nad said teada Naljamehe ja Lõbutseja saatusest, nad ehmusid ja otsustasid varjuda. Aga Arvamus, olles läbinägelik, pani nad oma kodus luku taha ja hukkas nad järgmisel hommikul Nägemise värvate ees.

Siis hakkasid elanikud suurema innukusega saatanlasi otsima, kes hirmust kartsid oma varjupaikadest isegi öösel väljuda.

Diabolos ja tema väeosad sattusid ohjeldamatusse raevu. Nad tunnetasid linnakodanike enesesalgavat vaprust ja otsustavust mitte mingil juhul end võita lasta.

Lõpuks lasi Diabolos oma trummaril trummi lüüa. Linnakodanikud omakorda käskisid pasunapuhujail puhuda hõbepasunaid. Imelised helid kostusid linna üle. Diabolose väed sööstsid linna peale tormijooksule, aga linnamüüridelt paiskus laviinina lingudest visatuina kive. Õhk täitus summutatud karjeist, mis tunnistasid Diabolose väeosade metsikust raevust. Linlased laulsid psalme ja palvetasid palju. Rünnak Hingele kestis mitu päeva. Lahingute vahelised pausid olid lühikesed.

Immanueli väejuhid olid rietatud hõbedasse soomusrüüsse aga nende sõjamehed olid katsumuste soomusrüüs; Diabolose sõdurid olid kaetud rauaga, mis kaitses neid linnamüüridelt lendavate kivide eest. Linlaste seas oli haavatuid. Linnas aga ei olnud kahjuks mitte üht kvalifitseeritud arsti, aga tänu sellele, et haavadele pandi tervistava puu lehti, paranesid haavad kiiresti. Palju oli tuntud haavatuid linnakodanikke. Arukus sai peast haavata, Arvamus kõhtu ja isegi hea Jutlustaja sai rinnust haavata. Õnneks mitte ükski neist haavust ei osutunud surma-

vaiks. Tavaliste linnakodanike hulgas oli palju surnuid.

Diabolose leeris said paljud raskeid vigastusi, palju oli ka surnuid. Pealikud Raev ja Taltsutamatu sai raskelt haavata. Pealik needus pidi taanduma. Diabolos lipp sai vigastatud, sest pimeduse vürsti lipukandja pead vigastas kivi. Suur oli kurbus ja häbi.

Paljud Kahtlejaist hukkusid lahinguis, olgugi et neid oli veel küllaldaselt, et osutada linnale ohtu. Võit oli sel päeval Hinge poolel, mis suuresti innustas teda. Pimedusi vürsti leeris valitses kurbus ja mure. Järgmisel päeval kostus õhus rõõmus kellahelin ja hõbepasunate saatel õnnitlesid elanikud teineteist.

Vaba Tahe ei istunud käed minutitki käed rüpes: ta jätkas linnas saatanlaste ja nende varjajate otsinguid. Tal õnnestus vahistada kellegi saatanlase Ükskõik, kes viis eksiteele kolm Immanueli sõjameest, veendes neid Diabolose poole üle minema. Veel püüdis ta kellegi Rajatu (ilma rajata), vaenlase luuraja. Nad mõlemad visati vangikongi, kus nad pidid oma hukkamist ootama.

Linnapea Mõistmine, vaatamata haavale, jätkas kutsumist linlasi tingimusteta täitma oma kohustusi.

Jutlustaja Südametunnistus hoolitses selle eest, et kõik tema sõnad ja ettekirjutused süübiksid linnakaitsjate mehitesse südamesse.

Peatükk 12

Öine rünnak

Varsti otsustasid korraldada väejuhid ja linna vanemad öise rünnaku vaenlase leerile. See oli meeletus, sest just nimelt öine aeg oli parim vaenlasele, aga Hingele vastupidi. Aga nad otsustasid seda teha, vaimustunult hiljutisest saavutatud võidust.

Määratud ööl viskasid pealikud liisku valimaks juhte öiseks lahinguks. Liisk langes usu- le, Kogemusele ja Lootusele. Nad ründasid öösel vaenlase pealeeri. Kuid Diabolos ja ta väed ei olnud tagasi tõmbunud ootamatult. Tekkis raevukas võitlus, põrises trumm, puhusid hõbepasunad. Üks Diabolose väepealikest Täitmatu nautis juba ette rikkalikke trofeesid. Hinge pealikud võitlesid nii vapralt, et sundisid vastase taganema. Tõsi, kõik kolm olid saanud haavata. Usk löödi sellise jõuga jalust maha, et ei olnud ilma abita suuteline püsti tõusma. Temale ruttas appi Kogemus. Haavatu oigas valust, mis viis Hinge jõud segadusse. Diabolos märgates, et vaenlase leeris ei ole kõik korras, peatas taganevad sõjamehed ja käskis neil taas peale tungida. Selle tulemusena pidid Hinge sõjamehed ja tema haavatud kiirelt taanduma linnamüüride taha varju.

Diabolos oli oma võidust niivõrd vaimustunud, et minnes järgmisel päeval Hinge müüride äärde, hakkas nõudma linna alistumist. Linnapea vastas pimeduse vürstile, et kuni Immanuel on elus, jäävad nad Talle ustavaiks, kuigi Teda siin praegu kahjuks ei ole. Mingit teist võimu nad endi üle ei tunnista. Pika kõnega esines vürst Vaba Tahe:

— Diabolos, headuse vaenlane! Meie linna vaesed elanikud oleme saanud julmalt õpetatud oma alandlikkuse pärast sinu vastu möödunud ajal, ja teame, milline lõpp ootab meid sinu valitsuse all. Kunagi, kogenematuina me võtsime sinu ettepaneku vastu. Meid võib võrrelda lindudega, kes ei märka võrke ja kes langevad linnupüüdja kätte. Kuid seni, kui me pöördusime pimedusest valgusse, me läksime sinu juurest ära, et läheneda Jumalale. Ja kuigi sa oma kavalusega tõid meile palju kahju ja kutsusid Hinges esile kahtlused, valmisolekust alistuma ja tunnistama sind oma valitsejaks — seda ära meilt oota. Enne me kõik lamame luudena lahinguväljal. Peale selle elab meil lootus, et tuleb aeg, et tuleb aeg, kui lööb armust meie Kuninga kell meie vabastamiseks ja oleme seepärast valmis end kaitsma kuni viimseni.

Vaba Tahe ja Mõistmise vastused vapustasid Diabolost väga, kuid tema raev sellest vaid kahekordistus. Usk, aga kuulnud neid vürst Vaba Tahe sõnu, tundis end kohe paremini.

Sel ajal õiendas Vaba Tahe paljude saatanlastega arveid: ta hukkas Nahaalse, Igava, Nurina ja teised. Igäüks kes oli nõus Diabolos tormijooksuga, tõstes pea teda aidata püüdes, selle hukkas ta halastamatult.

Nii tõestas Vaba Tahe Diabolosele, et linn ei soovi talle alluda. Samas aga otsustas piimeduse vürst linna taas rünnata ja käskis seekord suunata löök Tunnetuse väravaile. Kõigile pooldajaile oli antud parool: „Põrgutuli!“ Ta käskis sõdureid, kui nad avavad väravad ja tormavad linna pidevalt karjuda „Põrgutuli, põrgutuli!“ Trummipõrina ja tuules lehvivate lippude all pidid sõjamehed võitlema viimase veretilgani.

Kui vaid saabus öö, algas linna piiramine. Peale mõnda tugevat lööki avanesid väravad, sest nad polnud kindlad ja andsid jõule kergelt järele. Diabolos nõudis väejuhtide Piin ja Rahutuse kaudu linna alistumist. Linlased aga ei kavatsenud alistuda ja võitlesid vapralt. Lõpuks pidid piiratud taganema ja sulguma lossi.

Vaene Hing! Loss võis mahutada vaid Immanuel väepealikke ja linnavanemaid. Linlased osutusid võitja valdusse jäävaiks.

Kõikjal veiklesid Kahtlejad nagu veri, punastes riietes. Elanikud aeti kodudest välja. Südametunnistus ja Tunnetus said haavata. Vaba Tahe, tänu Jumalale jõudis koos sõjapealikuga lossi varjuda, vastasel korral oleks ta lastud tükkideks raiuda, nagu üht Diabolosega mittenõustuvat vaenlast.

Siiski tundsid võitjad end ebakindlalt. Linnaelanikud ei soovinud nendega midagi ühist omada ega varjanud oma põlgust. Sulgunud lossi, häirisid Immanuel väepealikud vaenlasi täpsete laskudega suurtükkidest ja lingudest. Diabolos oleks andnud palju, et kindlust purustada, kuid kõik ta püüdlused jooksid liiva; komandant Jumalakartus kaitses seda nii oskuslikult, et kindlus jäi terveks ja vigastamatuks.

Sellises haledas seisundis oli linn kaks ja pool aastat. Nüüd enam ei varjanud mitte saatanlased, vaid vastupidi, linnaelanikud end koobastes. Näis, et eelmisest aust ei jäänud linnale midagi. Kadus rahu ja rõõm, kõik langesid hirmust masendusse, et Diabolos kinnitub linnas seniks, et osutub juba võimatuks teda ära ajada. Kibedalt nutsid linlased oma kergemeelsust, et nad hooletult panid tähele Enesekindluse kavalat tühja juttu.

Peatükk 14

Immanueli vastus

Peale pikka kurbuseperioodi, ajal, mil Immanuel ei vastanud ühelegi Hinge läkitusele, kogunesid vanemad taas ja otsustasid kirjutada Talle veel ühe kirja. Siin aga teatas Jumalakartus, et ta sai teada, et Immanuel ei vasta Hinge kutsetele seepärast, et ta läkitused ei ole Ülemõpetaja poolt kirjutatud. Seal ei olnud isegi tema allkirja. Tark oleks pöörduda tema poole. Kõik tänasid siiralt Jumalakartust hea soovitusel eest.

Kui nad tulid Ülemõpetaja juurde ja selgitasid talle soovi, küsis ta:

- Millise palve ma pean teie eest kirjutama?
- Õpetaja, sa tead seda meist paremini, — vastasid nad.
- Sulle on teada meie hale seisund, meie võimetus, meie kaotused vaenlasega. Sinule loomu poolt antud tarkusega kirjuta meie eest sellise palve, nagu sa vajalikuks pead.
- Hästi, ma kirjutun palve ja annan sinna allkirja.
- Millal käsid tulla selle järele?
- Te peate olema selle kirjutamise juures ja lisama ise sinna kõik oma südamesoovid. Muidugi, käekiri ja allkiri on minu, kuid tint ja paber peavad olema teie poolt, kuidas ma saan siis öelda, et palve on teilt? Minul endal ei ole isiklikult midagi küsida, sest mina ei ole solvanud ei Kuningapoega ega Kuningas Šaddaid. Mitte mingisugune palve Minu nimel ei jõua Kuningapojani aga Tema kaudu ka Tema Isani, kui teie, kelle pärast ma palun ei pane sinna kogu oma

südant ega kogu oma hinge. Aga ilma selleta on palve kehtetu.

Kõik nõustusid selle ettepanekuga rõõmsalt ja palve sai koostatud. Kuid kes peaks selle sinna viima? Ülemõpetaja soovitas seda teha Usul. Kõik pöördusid tema poole viimaks palvet, millele ta vastas:

— Ma võtan hea meelega täita teie ülesande ja kuigi ma lonkan, püüan ma seda teha võimalikult kiiresti.

See on palve sisu:

— Oo, meie Issand, kõikvõimas Immanuel, pikameelne Valitseja! Me palume Sind ja ootame Sinult armu ja andestust, sest me oleme sinu ees süüdlased. Me ei ole väärt nimetama endid sinu looduiks ega pea ootama sinult armulikkust, aga me palume Sind ja Kuningas Šaddaid: andesta meile meie patustamised! Me tunnistame, et oma õigluses meist ära pöörduda, aga ole meile armuline oma Nime pärast ja ilmuta meile oma halastust. Me oleme igast küljest vaenlastest ümberpiiratud, kuni taganesime Sinust ja põrguväed ümbritsesid meid ning sisendasid nukrust ja värinat. Vaid Sinu armulikkus võib olla meile päästeks ja meil pole kellegi juurde minna kui vaid Sinu juurde. Me tunnistame, oo meie armuline juht, et raiskasime ära Sinu poolt antud hüved: usu, tahte, mõistuse, südametunnistuse. Me kõik oleme jõuetud, paljud on haavatud, kui vaenlasjõud hõiskavad. Arvutud kahtlused piinavad meid, hävitades kõige puhta ja püha, mis oli jäänud meile ajast kui sa meie juures olid ja me ei tea kuidas neid ära ajada. Sest ajast, kui Sa meid maha jätsid, jäime me jõuta ja tarkuseta, ning meis pole midagi peale patu ja häbi ning vaimu piinlemise. Pööra oma armuline vaade meie poole, päästa vaenlaste käest oma hukkuv loodu. Aamen“.

Pealik Usk läks palvega läbi Kuulmise väravaist. Pole teda, mil moel läks teade sellest, et Usk oli saadetud uue palvega Kuningapoja juurde Diabolose ja tema kaasvõitlejate kõrvu, ning nad läksid väga raevu. Pimeduse kuningas käskis lüüa trummi, mis tõi linnas alati esile värina ja pöördus kogunenud kaasvõitlejate poole:

— Kuulake mind vaprad! Ma sain teada, et Hing saatis taas palve Immanuelile. Seepärast käsin teid linlasi rõhuda. Õiendage arved rahunutega, hukake sõnakuulmatud.

Kuid see Diabolose korraldus pörkus ettenägematutele takistustele. Pimeduse kuningas läks kindluse väravate juurde ja nõudis viivitamatut sisselaskmist. Sellele vastas Jumalakartus keeldumisega ja ähvardas, et Diabolos visatakse Hingest kõrgema jõu poolt välja.

Siis käskis Diabolos talle viivitamata välja anda läkituse koostajad, tõotades, et tema väed lahkuvad linnast.

Nüüd sekkus juttu Diabolose käealune Rumal:

— Meie kuningas pakub teile soodsaid tingimusi, nõustuge, kui te soovi linna lammutamist.

Selle peale vastas Jumalakartus: „Kas Hing saab peale reetmist edasi elada? See on sama mis hukkuda“. Rumalal ei olnud selle peale midagi vastata. Siis pöördus Mõistmine Diabolose poole:

— Oo sina kõikeneelav vereimeja! Tea seda, et me ei pane sinu sõnu tähele ja võitleme viimase kivini, millega saab laadida lingu!

Diabolose hääl muutus veelgi kannatamatult nõudlikumaks:

— Te kõik arvestate veel Immanueli abiga ja loodate pääsemisele? Te pöördute Kuningapoja poole, kuid teie patud ei võimalda teie palveid jõudmaks tema kõrvu. Kas te tõesti arvate, et saavutate selle? Ei! Teie lootused on petlikud ja soovid täitumatud: mitte ainult mina, vaid ka Immanuel on teie vastu, sest just tema lubas teie vangistamist. Mille peale te siis loodate ja kuidas kavatsete pääseda?

— Jah, me oleme patustanud, — nõustus Mõistmine, aga Immanuel Ise ütles: „Minu juurde tulijat ma ei aja ära“. Veel me kuulsime Temast, et iga patt ja pilge andestatakse inimpoegadele, kui nad kahetsevad. Me ei lasku meeleheitmesse, vaid palume teda, vabastusele lootes.

Sel ajal tuli Usk Immanueli juurest tagasi, käes kirjarull. Niipea kui linnapea sai sellest teada, läks ta talle vastu. Usule silma vaadates täitusid ta silmad pisaratega. Tema aga kiirustas

hõiskama. „Sõber ole julge, aja jooksul saab kõik korda!“ Nende sõnadega ta näitas rulli Immanuelilt. Tundes, et on saabunud soodus aeg, kogunesid juhid ja vanemad kokku ja Usk keeras rulli lahti jagades mitmed kirjad laiali.

Esimene kiri oli linnapea Mõitsemisele. Selles räägiti, et kiidab tema innukuse ja oma kohustuste täitmise heaks, tema kartmatud vastused Diabolosele ning et lõpuks saab ta selle eest tasu.

Teine kiri oli määratud vürstile Vaba Tahe. Seal oli öeldud, et ta Kuningas Šaddai hea ja ustav teener, kes ei tuku ja väsimatult hoolitseb Hinge heaolu eest, ning on mitmel korral ilmutanud tähelepanelikkust, avastades saatanlaste peidikuid ja hukanud neid, mille eest ta saab veel autasustatud.

Kolmas kiri oli kirjutatud jutlustajale Südametunnistus. Kuningapoeg kiitis ka siin teda, et ta õpetas pidevalt linlasi, veenmaks neid rasketel aegadel paastuma ja tuhka pähe raputama. Veel kiitis ta Südametunnistust selle eest, et kutsus endale appi väepealik Boanergese. Kõige selle eest töötati talle autasu.

Neljas kiri oli kirjutatud Jumalakartusele, keda Kuningapoeg kiitis selle eest, et ta esimesena tõstis relva Enesekindluse vastu ja vabastas linlased temast. Seda ta ütles väepealikule, kelle poole tuleb pöörduda abi saamiseks palve kirjutamisel, mis on meelepärane Šaddaile ja Tema Pojale, ta ilmutas kartmatust kindluse kaitsmisel, mille eest ta saab tasu.

Seejärel avas ta kõigile linnakodanikele määratud kirja pitseri. Seal öeldi, et Immanuel on pööranud talle pidevalt saadetavatele kirjadele tähelepanu ja varsti nad näevad nende vilju. Ta kiitis neid vaimukindluse ja kannatlikkuse eest, selle eest, et ei Diabolos meelitused ega ähvardused pole kallutanud neid tema peale lootmast. Kirja lõpus oli öeldud, et kui Kuningapoeg lahkus linnast, käskis ta elanikel Ülemõpetajal ja pealik Usul anda edasi nõuandeid, mille eest ta saab omal ajal tasu.

Need kirjad edasi andnud, suundus Usk Ülemõpetaja juurde, kes oli erilise armu all. Neil kahel linlasel oli Immanueli mõtted ja teod paremini teada kui teistel. Tihti juhtus, et kui linlased ja pealikud langesid ahastusse, sai Usk Ülemõpetajalt lohutuse, mis teda kinnitas. Usk võeti rõõmsalt vastu. Ülemõpetajalt sai ta teada, et teda määratakse linna vägede ülemjuhatajaks võitluses sõjas Diabolose vastu.

Vägede ülemjuhatajaks määrati ta kõigi linnaelanike palvel, veendudes selles, et ta on Immanueli juures erilises aus. Eestkostjaks selle palve esitamisel linlaste poolt oli Südametunnistus. Kõik see toimus muidugi salaja Diabolose ja tema kaaslaste eest.

Peatükk 15

Hing ärkab

Peale seda, kui Diabolos oli saanud linnapealt Mõistmine ja kindluse valvurilt Jumalakartus oma ettepanekuile otsustava äraütlemise, ta vihastus ja kutsus kiirelt sõjanõukogu kokku küsimuse otsustamiseks, kuidas anastada linna. Kogunesid kõik väepealikud eesotsas vanamehe Uskmatuga. Diabolose eesmärgiks oli kindluse vallutamine, ilma selleta ei võinud ta pidada end linna peremeheks. Tormine oli see sõjaline nõupidamine. Ettepanekuid pudenes igast küljest. Lõpuks võttis sõna nõukogu liige Apollion:

— Sõbrad! Tahan teile järgmist pakkuda. Esimeses järjekorras peame jätma linna maha, sest kuni kindlust valdab selline pealik nagu Jumalakartus, ei õnnestu meil seda vallutada. Kui kindluses märgatakse, et me lahkume, rõõmustavad põikpead võimaluse üle puhata ja väljuvad sealt. Võibolla meil õnnestub isegi neid ahvatleda linnamüüri ääres, põllul ja seal mis oleks meie olukorras parim, ning neid hävitada. Peale seda me läheme raskuseta kindlusse. Beltsebul ei olnud temaga nõus:

— Meil ei ole võimalusi neid kõiki kindlusest välja meelitada. Ma olen kindel, et paljud jäävad

sinna. Seepärast peab valima teise tee. Minu meelest on kõige parem elanikke meelitada patule. Selle asemel, et lasta polgul linnas olla, pole mitte ainult kasutu, vaid ka kahjulik, on tarvis minna leeri tagasi ja katsuda siseneda kindlusse. Selleks eesmärgiks on meil vaja sõprade abi, kes on linnas peidus. Las meie sõbrad aitaevad meil kindlusse siseneda.

Lucifer ei saanud ka mitte oma arvamust ütlemata jätta:

— Ma toetan lugupeetud Beltsebuli ettepanekut, kuid soovin midagi lisada. Ärgem enam hirmutagem linna ei piinade ja ähvardustega, vaid meelitagem ta märkamatuult maiste huvide saavutamiseks. Hing on kaubalinn. Varsti tuleb laat, sinna on vaja saata mõned meie tublid noored erinevate kaupadega ja las nad müüvad neid võrdlemisi odavalt. Vaatame, kuidas nad kõik õnge hakkavad. Ma olen juba mõelnud keda saata. Nad on kavalad ja osavad: ühe nimi on Kehvkoopikaskrooniks ja teine Võidasadakaotavald. Koos nendega võib veel saata kaks: Maailmarõõm ja Mainehüve. Las nad linlastega kaubandussuhetesse ja aitavad neil rikastuda. Just seda on meil tarvis. Mõelge vaid, kui palju linlasi läheb sinna õnge! Nad unustavad neid ähvardava ohu ja kui me neid ei hirmuta, nad uinuvad, muutuvad laisaks ja on võimetud kaitsma mitte ainult seda kindlust, vaid ka omi väravaid.

Me võime rõhuda inimesi maiste hüvedega sedavõrd, et kindlus muutub kaupluseks. Poleks paha seda poodi nii täita kaupadega, et ülemustel seal enam ruumi ei jätkuks. Kas teil pole meeles ütlus: „Rikkus ja elunaudingud lämmatavad sõna?“ Ja veel: „Kui süda on rõhutud söömise, joomise ja elumuredega, siis õnnetused tabavad teda ootamatult“. Kui on palju varandust, hakkavad elanikud kauplema, aga mis on kauplemine ilma raamatupidajate, kaubatundjate ja müüjateta? Just nimelt nende eesmärkide jaoks on neil meilt vaja meie ustavaid sõpru Raiskajat ja Priiskajat, Iharust, Tühisust, Auahnust, Kõiketeadjat ja teisi. Me vallutame linna niimoodi kergemini kui suure armee sõjameestega.

Selle Luciferi ettepanekuga nõustusid kõik. Plaan vallutada linna ilmaliku tühisusega paistis kõikidele geniaalne.

Sel ajal toimus sündmus, mida keegi neist ei osanud ette näha. Väepealik Usk sai Immanuelilt kirjaliku läkituse. Seal öeldi, et kolme päeva pärast teda, Usku, ootab legendikul linnamüüride taga Kuningapoeg. Usk läks kohe Ülemõpetaja juurde nõuande järele ja sai temalt sellist nõu. Saatanlased kutsusid kokku oma nõupidamise ja arutasid, kuidas linna hävitada. Nad tahtsid viia linna sellisse seisundisse, mis selle vältimatult hävitab. Seepärast otsustas Diabolos linna ajutiselt maha jätta. Hing aga peab lahinguks valmistuma. Kolme päeva pärast päikesetõusul läheneb Immanuel oma suure malevaga linnale. Ta läheb vaenlasega lahingusse, aga teie peate teda aitama tagalast võitu saavutada.

Kuulnud seda sõnumit, andis Usk selle viivitamata edasi teistele väepealikele. Kõik satustid kirjeldamatusse vaimustusse. Pasunapuhujad said käsu tõusta müüridele ja mängida kõige ilusamat viisi mida nad teadsid. Diabolos oli sellest ootamatust muusikast imestunud.

— Mida see võiks tähendada? — küsis ta. — Nad nagu rõõmustaksid millegi üle?

Keegi vastas talle:

— On tõenäoline, et nad rõõmustavad Immanueli tuleku üle, et nende etteotsa astuda, ning et neile saabub vabanemise tund.

— Mida me peame tegema? — jätkas pimedusevürst segaduses.

— Kõige parem on taanduda, nagu oligi nõupidamisel otsustatud, — vastas üks tema pealikest.

— Meil on kergem sõdida legendikul, isegi kui linlastele tuleb toetust.

Järgmisel päeval lahkusid Diabolose väed linnast, asetudes Nägemise väravate vastu. Väepealikud arvestasid seda, et kaotuse korral on neil kergem taanduda, siis kui nad seisaksid otse müüride ääres.

Määratud tunnil teatas väepealik Usk, et on aeg valmistuda ja et järgmisel päeval nad kohtuvad Kuningapojaga. Valjud rõõmuhüüded kostusid kõikjal. Usu juhatusel nad marssisid läbi Kuulmise väravate legendikule. Väeosa parool oli: „Immanueli mõök ja usu kilp!“ mis kohalikus keelepruugis tähendas „Jumala Sõna ja usk“. Kogu armee sööstis Immanueli vägede

peale.

Linna väepealikuist lubati vaid Kogemusel koju jääda, sest eelmistes lahingutes sai ta palju raskeid haavu. Aga ta ei pidanud vastu ja koperdas oma karkudel kõrval:

— Kas ma võin olla jõude, kui Immanuel Ise lubas kohale tulla!?

Lahing algas. Pealetungijad hüüdsid valjusti parooli: „Immanueli mõök ja usu kilp!“

Kui saatanlased nägid pealetungijate seas isegi vürst Kogemust, nad hämmastusid ja küsisid rahutult üksteiselt: „Kust on neil see võitlusvaim, et isegi sandid karkudel võitlevad meie vastu?“

Kui Diabolose väed olid sisse piiratud, otsustas pimedusevürst, et ta ei pääse tõenäoliselt „kaheteralise mõõga“ löögist ja tungis raevukalt esile. Esimesena võitles Diabolos pealik Usuga ja vürstiga Vaba Tahe. Nad võitlesid vapralt. Lootus võitles kellegi kahtlejaga, kes võitlesid meeletult. Neile tuli tõtates appi lonkaja Kogemus ja nad sundisid kahekesi vaenuväge taganema. Lahing oli tuline, kumbki pool ei taandunud. Kui Ülemõpetaja käskis lahingusse sekkuda linnamüüride taga asuvaid linguheitjaid, lendas sedamaid laviin kive vaenlaste peale. Mõne aja möödudes hajunud Diabolose väed grupeerusid ja paiskusid taas suure raevuga Immanueli vägedele. Hinge väed viibisid, kuid meenutades, et varsti nad näevad Immanueli Ise, tungisid nad jõuga vaenlaste peale. Väepealikud hüüdsid: „Immanueli mõök ja usu kilp!“ Diabolos leides, et neile tuleb abi, taganes. Aga Immanueli ei olnud veel. Võitlus kestis vahelduva eduga. Usk õhutas omi vägesid peatse Kuningapoja ilmumisega, aga Diabolos innustas omi. Lõpuks pöördus Usk oma sõjameeste poole:

— Vennad sõjamehed! Rõõm on näha teid nii vapralt lahinguväljal võitlemas! Te näitasite endid julgete võitlejatena tõe eest ja meie Kuningapoja väarikate sõjameestena, Keda te varsti näete. Seega rünnakule ja siis saabub Immanuel.

Peatükk 16

Immanueli tagasipöördumine

Vaevalt oli Usk oma kõne lõpetanud, kui ratsanik Kiire ratsutas kohale, kes teatas, et Immanuel läheneb. Rõõmus teade levis koheselt üle väeosa. „Immanueli mõök ja usu kilp!“ saanud uut vaimujõudu, hüüdsid sõjamehed. Saatanlased kogusid samuti jõude, kuid varsti jättis edu neid maha ja paljud kahtlejaist hukkusid. Tõstnud silmad, nägi Usk lähenevat Immanueli. Lipud lehvisid, pasunad hüüdsid ning sõjameeste jalad vaevalt puudutasid maad — nad ei sammunud, vaid lausa lendasid oma ustavale pealikule Usk appi.

Saatanlased osutusid kahe armee vahele jäänuiks ja hakkasid end taas meeletult kaitsma. Mõne aja pärast Usu ja Immanueli armeed ühinesid. „Immanueli mõök ja usu kilp!“ Näis, et maa lõhkeb ja maaalune kaja kordab tuhandehäälselt seda hüüet. Diabolos, nähes Immanueli ja Tema võidukaid vägesid, pani jooksu koos oma põrguvürstidega, jättes armee saatuse hoolde. Kõik kahtlejad hukkusid, põld oli laipadega üle puistatud.

Peale lahingut läksid pealikud ja linnavanemad Immanueli juurde ja tänasid Teda tagasipöördumise eest. Ta naeratas neile armulikult ja ütles „Rahu teile!“ Peale seda nad kõik suundusid linna. Väravad avanesid ja kõik linlased läksid Kuningapojale vastu.

Niisiis, kõik linnaväravad olid lahti, samuti lossi väravad. Vanemad ja elanikud hõiskasid ning tervitasid valjult Immanueli.

Pealikud liikusid sellises järjekorras: ees Usk ja Lootus, veidi tagapool Armastus oma seltsimeestega. Rongkäigu lõpetas Kannatus. Lehvisid lipud, kõikjal kostus rõõmuhüüdeid. Immanuel Ise kuldseis sõjariideis ja purpurmantliga õlgadel, sõitis hõbekaarikul. Imepäraselt harmooniline koor saatis Immanueli, lauldes imelist laulu: „Nad vaatlesid sinu töid, oo Jumal, minu Jumala ja Kuninga töid pühamus!“ Laulu saatsid timpanite ja vilepillide helid.

Immanueli teele oli puistatud liiliaid ja puude rohelisi lehti. Kõik hõiskasid ühehäälselt:

„Õnnistatud on see, kes tuleb Oma Isa, Kuningas Šaddai nimel!“

Lossi väravate juures linnpea Mõistmine ja vürst Vaba Tahe, jutlustaja Südametunnistus, kirjutaja Tunnetus ja sekretär Arvamus tervitasid rõõmsalt Immanueli ja tänasid Teda armulikuse ja suuremeelsuse eest. Kõik oli lossis ettevalmistatud Immanueli sinna paigutamiseks. Ülemõpetaja ise hoolitses selle eest.

Rahvas läks nutuga kahetsedes Immanuelile vastu. Kõik kummardasid Tema poole andlikult seitse korda, oma süüd tunnistades, anudes andestust ja paludes Teda taas asuda nende juurde lossi.

Selle peale vastas Kuningapoeg:

— Ärge nutke, ma tulin teie juurde rahuga! Sööge teile valmistatud toitu ja jagage seda nendega, kel ei ole ja ärge kurvastuge, sest Jehoova rõõm on teie jõud. Ma pöördusin soosinguga Hinge tagasi ja Minu nimi saab austatud!

Peale selle annetas Ta igale pealikule ja vanemale kuldketi ja pitsati, aga naistele ja lastele erinevaid väärtesemeid. Peale seda Ta ütles neile:

— Minge ja puhastage oma riided ja ehtige endid kingitud kaunistustega. Pärast aga tulge Minu juurde lossi.

Nad läksid ja pesid oma riided allikas ning kaunistasid endid ja tulid Immanueli juurde.

Rõõm ja pidu oli terves linnas. Mängis muusika, helisesid kellad, kõik hõiskas ja laulis.

Linlased otsisid edasi peitupugenud saatanlasi. Need hukati kohapeal. Vürsti Vaba Tahe nimi tõi vaenlasele värinaid...

Elanikud said korralduse matta tapetud kahtlejate laibad, et nende lehk ei rikuks Hinge õhku ning et kaoks igasugune mälestus elanike endistest eksitajatest. Matmise ülevaatajaiks olid määratud Jumalakartus ja Ausus. Kahtlejate põrmud anti maale üle. Nende ülemused jooksid vürst Diabolosega minema. Diabolose lipud ja vapid, ning kõik mis olid lahingust üle jäänud, kisti puruks.

Peatükk 17

Vereimejate armee

Pimedusevürst koos Uskmatuga pöördusid peale häbitut lüüasaamist tagasi põrgu röövlikoopasse. Samal päeval kogus Diabolos sõjanõukogu kus töötati välja uus Hinge ründamise plaan. Nõukogu liikmed kiristasid vihast hambaid ja andsid vande Immanuelile kätte maksta. Lucifer ja Apollion tegid ettepaneku koostada seekord armee Kahtlejaist ja Vereimejaist.

Kahtlejad said oma nime esiteks oma iseloomu tõttu ja teiseks riigist, kus nad elasid. Oma olemuse tõttu panevad nad kahtluse alla Immanueli poolt antud tõe. Nende maa nimi on Kahtluste Maa ja see asetseb kaugel põhjas pimeduse maa ja selle maa vahel, mida nimetatakse Surmavarju oruks. Sageli võetakse seda maad ühe pähe, aga see pole õige. Need on kaks iseisvat riiki, territoriaalselt üksteisele väga lähedal. Kahtluste Maa on eeluks Surmavarju orgu.

Nimetus „Vereimejad“ räägib endi eest ise. Tekitada inimesele kurja — on nende kutsumus. Nende maa asub just Suure Koera tähtkuju all, mis juhib nende vaateid, mõtteid ja tegusid. Vereimejad elavad Vastupanuheale riigis, mis piirneb Kahtluste Maaga. Nende kahe riigi elanikud on omavahel tihedas läbikäimises, sest nii need kui teised ei tunnista Hinge usutunnistust ja teenivad innukalt pimedusevürsti. Neis kahes riigis koguti 25000 armee, millest kahtlejaid oli 10000. Vürst pani neile vähe lootust, kuna ta oli juba kord kontrollinud neid mehi lahingus. Tema unistuse pidid teostama Vereimejad, juba nende nimi pidi tekitama Hinge elanikes hirmu. Uskmatu määrati taas armee ülemjuhatajaks. Väejuhtidest oli ellu jäänud vaid viis: Beltsebul, Lucifer, Apollion, leegion ja Kerberos. Nad määrati taas väepealikeks. Vereimejate ridu juhatasid Kain, Nimrod, Ismael, Eesav, Saul, Absalom ja Juuda.

Kain määrati kahe väeosa: tigidate ja kadedate pealikuks. Nende lipp oli punane, aga

vapil sisseraiutud kujutis rauast kinnitusega.

Nimrod juhatas samuti kaht kohorti — türanne ja röövleid. Lipp oli punane, vapil linnukoer.

Ismaeli juhatuse alla olid irvitajad ja mõnitajad. Punane lipp, vapil inimene, kes irvitab Iisaki, Aabrahami poja üle.

Eesavi sõjamehed vandusid igavesti kätte tasuma Jumala valituile. Nende lipp oli samuti punane, aga vapile oli raiutud inimfiguur, kes kipub Jaakobi elu kallale.

Saul juhtis vägesid, kes vandusid, et tapavad igäühe, kes läheb Immanueli poole üle. Selle lipp oli punane, vapil kolm oda, visatuina Kuningas Davidi pihta.

Absalom oli vereimejate pealik, kes oli valmis tapma oma lihase isa või parima sõbra maise au pärast. Need sõjardid kandsid punast lippu, aga vapil oli kujutatud isatapja.

Juuda oli pealõikajate eesotsas, kes müüvad inimese elu ja oma heategija raha eest. Lipp oli punast värvi, vapil 33 hõberaha ja nõör.

Diabolos oli juba mitmel korral veendunud Vereimejate ustavuses, kes olid tema riigi tugevuse kinnitamises osalised. Seejuures ta teadis, et nemad nagu hundikoerad olid valmis igäühele kallale kargama ja teda lõhki kiskuma, olgu see kasvõi tema isa või sõber. Võibolla, mõtles ta, ajavad nad Immanueli enda Hingest välja.

Kui kogu armee oli pandud lahinguvalmis, „õnnistas“ Diabolos neid linnaretkele.

Sealjuures Hinge pea vahiülem ise väljus sageli partullima, et ohtu varakult märgata. Nähes lähenevat pimeduse kuninga armeed, ta hoiatas sellest otsekohe väepealikuid. Linlased sulgesid kõvasti väravad ja ja valmistusid kaitseks.

Vaenlase väed tulid otse linnamüüride alla. Kahtlejad jäid Aistmise väravate juurde, aga Vereimejad Nägemise ja Kuulmise väravate juurde.

Siis luges Uskmatu oma enda, Diabolose ja Vereimeja nimel ette läkituse elanikele. Tardunud Hinge panid need sõnad võpatama — seal oli öeldud, et kui nad ei alistu, siis linn süüdatakse. Vereimejad ei soovinud üldse linna vabatahtlikku alistamist, nad ihkasid verd. Seda taotles ka Diabolos — vereimejad olid ta viimane lootus.

Kuulnud üleskutset, otsustasid linlased selle sisu Immanuelile edastada. Oma palve lõpus nad kirjutasid: „Meie Kuningas, päästa oma loodu vereimejate käest!“

Kuningapoeg, võtnud palve vastu, tutvus Diabolose nõudmistega ja märganud väikest märget all, kutsus juht Usu. Ta käskis temal koos Kannatlikkusega organiseerida linna kaitset sealtpoolt, kus seisid vereimejad. Käsk sai täidetud.

Lootus, juht Armastus ja vürst Vaba Tahe pidid Immanueli käsul kaitsma linna kahtlejate eest. Kuningapoeg heiskas ise Oma lipu lossi kohale, ja käskis väepealikul Kogemus korraldada vägede ülevaatus linnaväljakul kõigi linnaelanike jaoks.

Piiramine kestis kaua. Palju alatuid rünnakuid tegid vereimejad linnale, millest kannatasid tugevasti mitmed linlased, eriti väepealik Enesesalgavus, kellele Immanuel usaldas Nägemise ja Kuulmise väravad ja andis tuhat sõjameest. See oli noor mees, kartmatu, tehes mitmel korral oma meestega äkkrünnakuid, millega ta kutsus esile hirmu vereimejate leiris. Neist paljud ta tappis ja haavas, kui selle eest kannatas ta ka ise, millest andsid tunnistust paljud armid — võitluse jäljed.

Mõne aja möödudes kutsus Immanuel pealikud enda juurde ja käskis neil kahte gruppi jaguneda. Esimene grupp pidi võitlema kahtlejatega ja nad halastamatult hävitama. Teine aga pidi võitlema vereimejatega, neid mitte tapma, vaid elusalt vangid võtma.

Järgmise päeva koidikul Lootus, Armastus, Patutu ja Kogenud läksid kahtlejate vastu, aga pealikud Usk, Kannatlikkus ja Enesekindlus oma vägedega vereimejate vägede vastu.

Legendikul algas lahing kahtlejatega. Vaenlase jõudude surve all kahtlejad, meenutades ema eellaste ebaedu, hakkasid taanduma. Kuningapoja armee jälitas vaenlast halastamatult. Paljud neist langesid lahingväljale, kuid paljudel õnnestus põgeneda. Surma eest põgenejad hakkasid tarvitama vägivalda teiste barbaarsete hõimude ja rahvastega, ning allutasid need endile.

Sageli tulid kahtlejad otse Hinge müüride alla, aga kui vaid linnamüüridele ilmusid Usk, Lootus ja Kogemus — jooksid nad kohe laiali.

See osa armeest, kes võitles vereimejate vastu, täitis rangelt Immanueli korraldust: kedagi ei tapetud, võeti vaid vangi. Vereimejad, mitte nähes väe eesotsas Immanueli, pidasid endid juba võitjaiks. Kuid siin ruttasid sõjamehed appi, kes tulid tagasi lahingust kahtlejatega. Ühiste jõududega suudeti kiiresti vereimejad ümber piirata, kes peale lühikest vastupanu alistusid. Peab mainima, et vereimejad on julmad, kui tegutseb võim, kuid arad ja haledad, kui leiavad neist kellegi tugevama olevat.

Kui vereimejad olid vangistatud ja Immanueli juurde viidud, märkas ta kohe nende peale vaadates, et nad on ühe maa asukad, kuid erinevatest piirkondadest.

Nad olid pärit Pimedate piirkonnast ja tegid seetõttu jälke tegusid oma teadmatuse ja pimeduse tõttu.

Teised olid Nürimeelsete piirkonnast ja olid ebausust tõttu julmad.

Kolmandad olid Kurjuse linnast, Kadeduse piirkonnast, neid ei juhtinud muud kui vihkamine ja kannatamatus.

Pimedate asukad nähes, kelle vastu nad sõdisid ja kelle hukku nad soovisid, sattusid kirjeldamatusse õudusse. Nad ei suutnud häbist omi silmi tõsta, vaid valasid vaikselt pisaraid, ning ootasid värinaga oma kohtuotsust. Kõigile alandlikult armu palujaile kinkis Immanuel täieliku andestuse.

Vereimejad teistest piirkondadest kinnitasid, et neil oli õigus taoliselt käituda, sest Hinge linn elas seaduste ja traditsioonide kohaselt, mis neile ei sobi, mida nad õigeiks pidasid. Vähesed neist, tunnetades oma eksimust palusid armu. Oma pattu kahetsejaile kinkis Immanuel armu.

Kurjuse linna elanikud ei kurvastunud, ei kahetsenud ega õigustanud, vaid seisid, kiristades kurjusest hambaid, et neil ei õnnestunud Hinge hukutada. Neid kurjameid koos nendega, kes ei tunnistanud siiralt oma süüd, käskis Immanuel kahekaupa aheldada ja vangistada suureks kohtupäevaks, mis kuulutatakse kogu universumi jaoks. Siis tuleb neil kõigi enda kuritegude eest vastust anda.

Nii autult lõppes teine Diabolose sõda Hinge vastu.

Peatükk 18

Hing valva!

Mõned kahtlejaist, kel õnnestus surma eest põgeneda, hulkusid kaua ümber linna. Nad teadsid, et müüride taga elavad mõned saatanlased ja kord nad otsustasid nahaalselt linna siseneda. Nad suundusid otse kellegi Kurjaskeptiku maja juurde, kes oli linlaste salavaenlane, saatanlaste ühingu tegelik liige. Ta võttis külalised erilise rõõmuga vastu ja hakkas neid küsitlema, kust pärit ja mis on nende nimed.

— Mina, — ütles üks, — olen väljavalitud kahtlejaist.

— Aga mina, — tutvustas teine, — olen üks Issanda ettemääratuses kahtlejaist.

— Mina olen üks igavese kohtumõistmise kahtlejaist, — esitles end kolmas.

— Aga mina olen kahtleja Jumala armus, — ütles neljas.

— Hüva, — katkestas neid peremees, — kust te ka pärit pole, ma näen, et te kõik olete tublid: minu kasvu ja minuga ühtemoodi mõtlejad. Seepärast palun teid armulikult minu juurde jääda.

Nad tänasid peremeest ja esimese vestluses puudutati möödunud sündmusi.

— Kuidas nii juhtus, — küsis peremees, — et teie, omades 10000 armeed, pidite vaenlase eest põgenema? Tõepoolest, kas teil oli halb pealik?

— Ärge nimetage teda halvaks, — vastasid kahtlejad, — kuigi ta põgenes esimesena, kuid us tavamat teenrit, kui Uskmatu, ei ole vürst Diabolosel. Kui meie vaenlased oleks ta vangi võt-

nud, oleks ta sedamaid hukatud...

— Antagu minu alla 10000 kahtlejat, — hakkas Kurjaskeptik kiitlema — ja te oleksite näinud, milleks ma suuteline olen.

— Tore oleks seda näha, — katkestasid teda külalised valjult, — muuseas on need vaid tühjad sõnad.

— Tasem, ärge rääkige nii valjult, — ütles peremees ehmunult. Kas te ei tea, et Immanuel Ise on praegu siin linnas ja temast lahutamatu vürst Vaba Tahe, kellele on antud käsk kinni võtta kõik saatanlased. Aga kui nende spioonid kuulvad meie juttu pealt? Siis oleksime hukkunud.

Õnneks kuulis seda juttu pealt Vaba Tahte kõige ustavam sõjamees Usinus. Ta käis öösiti patrullimas ja otsimas varjunud saatanlasi.

Usinus läks sellest viivitamatult ülemusele ette kandma. Vürst riietus otsekohe ja nad suundusid kahekesi Kurjaskeptiku maja juurde. Pealtkuulanud, läks Vaba Tahe viivitamatult majja, kus ta sattus viie jutuhoos saatanlase peale. Ta vahistas nad kohe ja andis vahile Ustavus üle. Kui linnapea sai kuuldust hommikul teada, rõõmustas ta väga, eriti sellest, et Kurjaskeptik oli vahistatud, sest ta põhjustas elanikele palju kahju oma provokatsiooniliste küsimustega ja oma skeptilise suhtumisega Immanueli tõdedesse.

Vaba Tahe omas õigust vahistatud kohe hukata, aga ta otsustas, et kasulikum oleks vahistatud üle anda avalikule kohtule. Kohus määrati järgmisele päevale.

Vangivalvur viis süüalused raudus käsi kohtusaali ja pani nad süüdimõistetute pinki istuma.

Kurjaskeptiku asi võeti esimsena ette. Kohtunik pöördus ta poole:

— Sina oled võõras meie linnas ja tuntud Kurjaskeptiku nime all. Sind süüdistatakse järgnevas:

— Esiteks, sa kahtlesid meie seaduste tõepärasuses.

— Teiseks, tahtsid kutsuda salaja linna 10000 kahtlejat.

— Kolmandaks, ergutasid ja varjasid meie linna vaenlasi.

— Härra kohtunik, — vastas kohtualune, — ma ei taipa, kellele te need süüdistused esitate. Minu nimi ei ole üldse Kurjaskeptik, vaid hoopis Aus Uuriija. Need nimed aetakse sageli segamini, aga ma olen veendunud, et oma arukuses te tunnistate, milline suur erinevus neil on. Mulle näib, et inimesel on õigus jääda karistamata, arukalt uurida tõdesid, mis tunduvad talle kahtlastena.

Vaba Tahe tunnistajana teatas:

— Ma tunnen seda inimest ja kinnitan, et tema nimi on Kurjaskeptik. Me oleme juba üle kolmekümne aasta tuttavad ja oma häbiks ma pean tunnistama, et olin temaga isegi sõbralikes suhetes, kui meie linnas valitses Diabolos. Ta on meie Immanueli vaenlane, sest ta ei tunnistata meie seadusi ega korda.

Kohtunik küsis kohtualuselt:

— Kas sa võid selle kohta midagi öelda?

— Muidugi, — vastas kohtualune, — aga kuna on esinenud vaid üks tunnistaja, siis meie linna kirjutamata seaduste järele on ühest tunnistajast vähe.

Siis kutsuti välja tunnistaja Usinus, kes andis edasi kõik tema poolt kuuldud üksikasjad kohtualuse ja kahtlejate vestluses. Tunnistaja kinnitas omi sõnu vandega.

Kohtunik, pöördudes taas süüaluse poole, küsis:

— Kohtualune Kurjaskeptik, siin süüdistab ka teine tunnistaja sind selles. Mida on sul enda õigustuseks öelda:

— Lugupeetud kohus. Minu juurde tulid rändurid ja mina lasin nad sisse. Mis ajast peetakse külalislahkust kuriteoks? Tõsi, et ma toitsin neid, kuid kas heategemine on keelatud? Mis aga puutub sellesse, mida ma teeksin enda käsutuses oleva 10000 kahtlejaga, siis seda ma tunnistajaile ei öelnud, mis õigusega nad tõlgitsevad minu sõnu, kui ma seda ka ütlesin? Et ma hoiatasin neid ettevaatlikud olema, on tõsi, seepärast on see hukkamiste vaatepilt raske.

— Külalislahkus on hea omadus, — väitis selle peale linnapea, — aga ei tohi vastu võtta enda

juurde Immanueli vaenlasi. Sünni poolest oled sa saatanlane ja sellest piisab, et sind surma mõista.

— Mul on teie taotlused selged. Mis siis ikka, olen valmis surma vastu võtma oma heatahtlikkuse ja külalislahkuse eest.

Enam ta enda õigustuseks sõna ei võtnud.

Seejärel kutsuti üksteise järel kahtlejad välja.

Esimene nimetas end väljavalitud kahtlejaks.

— Olen kasvatatud selles veendumuses, et kui pean oma usu pärast surema, olen valmis vastu võtma märtrisurma.

— Kahelda oma väljavalituses tähendab eitada suurt evangeeliumi tõde, — oli kohtunik vastu — ja nimelt: Kõiketeadjat, Kõikvõimast Jumalat ja Tema tahet. Peale selle ei tunnista Jumal ettmääratust oma loodute hulgas. Kahtlemine õõnestab usku Sõnasse ja inimene püüab saavutada päästmist oma sõnade tõttu, aga mitte Jumala armust. Oma kahtlustega sa hukutad Hinge ja oled seetõttu surma väärt.

Seejärel jõudis järjekord Issanda ettemääratuses kahtleja järjekord. Kuulnud süüdistuse ära, ütles ta:

— Ma ei ole kunagi uskunud Issanda ettemääratuse. Piiblis on halbade tegude tegemine keelatud ja virgutama tegema häid, mille eest ongi töötatud õndsust.

— Sina oled tõeline saatanlane, — vastas kohtunik, — sest sa eitad üht põhilist Immanueli tõde. Ta kutsus Hinge ja Hing kuulis tema kutset, sai uue elu, jõu ja armu, mis sisendas soovi Temaga olla alalises ühenduses, teenida Teda, täites nii Tema tahet. Sa oled surma ära teeninud.

Lõpuks tuli ette Kahtleja Jumala armus, kes oma õigustuseks ütles:

— Kuigi ma olen Kahtluse maalt, oli minu isa siiski variser. Ta oli väga mõjukas kirjatundja ja õpetas maa elanikele usku, mille kohaselt ei või Hing vaid armust päästetud saada.

— Immanueli seadus aga ütleb selgelt: „tema armust te olete päästetud“. Sinu usk on aga rajatud lihategudele, sest seaduse teod on liha olemus. Selliste arutlustega sa võtad Jumalalt Tema au, et anda ta patuse Hinge kätte. Sa eitad vajadust Kristuse kehastumise järele, kinnitad, et Tema surm ei ole lunastav ning on ebapiisav õigeksmõistmiseks ja tunnistad, et liha tegudest võib pääseda. Sa vähendad Jumala Vaimu tegevust ja ülistad liha tahet ja välise seaduse vaimu. Sa oled saatanlane ja saatanlase poeg ning oma kangekaelsetes eksimustes oled mõistetud surma.

Seejärel tõusis oma kohalt Kirjutaja:

— Kohtualused, teid on tunnistatud süüdlasteks Hinge hea käekäigu rikkumises. Peale selle te solvasite meie Valitsejat Immanueli. Oma kuritegude eest olete surma mõistetud.

Kohtuotsus viidi täide samal päeval.

Linlased ei aga ei saanud rahulikud olla, kuni linnas elas veel saatanlasi. Seepärast Vaba Tahe ja Usinus jätkasid otsinguid. Lühikese aja jooksul läks neil korda leida Meeletu, Orjalik-hirm, Armastusetu, Usaldamatus, Muretus, Lihameelne. Peale selle vahistati Kurjaskeptiku, Kahtluse, Seaduslikkuse, Valearvamus Kristusse, Valetootuse, Lihalikvaimu, Meelelise ja Egoisti pojad. Kõik nad olid ühe ema Parandamatu pojad, vanamees Uskmatu sugulased.

Meeletu vahistati otse tänaval, Armastusetu oma kodus. Teised püüdsid end maskeerida linna põliselanikeks. Vahistatud saatanlaste konfiskeeritud varandus anti linna lugupeetud kodanikule Mõtisklus, kes elas oma naisega Vaga ja pojaga Heaiseloom väga tagasihoidlikult ja ausalt.

Linnapea leidis, et vaid Mõtisklus suudab neid varandusi linna hüvanguks kasutada.

Linnapea lasi esimesena hukata Valetootuse ja vangi panna Valearvamus Kristusse ja Lihalikvaimu. Keegi ei tea, kuidas Lihalikvaimul õnnestus vangist põgeneda ja vaatamata kõigi elanike püüdlustele ei õnnestunud teda leida. Elanikele teatati, et rikkalik autasu ootab seda, kes osutab ta elukohale, kuid kõik oli asjata. Valearvamus Kristusse suri kurnatusse.

Samuti vahistati Egoist, kuigi ta oli kohaliku aadelkonna hulgast. Kui Enesekindlus tea-

tas otsustavalt, et kui sellele lurjusele armu antakse, läheb ta erru, ega või enam linna jääda. Lõppude lõpuks, vaatamata mõningate elanike protestidele hukati Egoist.

Aga Uskmatu kavaldas nad kõik üle. Tal õnnestus taas imbuda linna. Tema ja veel mõned saatanlased jätkasid peitumist linnas, kuna Hinge linn eksisteeris universumis. Neil aga õnnestus oma peidupaikadest harva välja tulla. Tarvitses neil vaid end kusagil näidata, kui juba lapsed viskasid neid kividega.

Lõpuks saabus Hingele rahu ja õnnistusrikas aeg. Immanuel jätkas linnas elamist. Tema väepealikud täitsid omi kohustusi. Linn kauples teiste linnadega ja tootis ise palju kaupa.

Peatükk 19

Immanueli sõna hingele

Kui linn oli lõpuks vaenlastest vabanenud, kes ohustasid pidevalt rahu, saatis Kuningapoeg linnapeale ütlema, et kõik linnakodanikud koguneksid turuplatsile. Määratud tunnil Immanuel koos Teda saatva sviidiga ilmusid sinna ning Immanuel pöördus rahva poole järgmise kõnega:

— Oo Hing, Minu armastatud loodu, Mu südamele kallid! Ma olen teile suured õigused kinkinud. Ma olen sind ülendanud teiste loodute hulgas mitte sinu väarikuse tõttu., vaid Minu mõõtmatu armastuse pärast. Ma päästsin sind Oma Isa teenitud vihast sinu vastu ja rebisin sind ära Diabolose käest. Ma maksin sinu eest kallist hinda sinu sisenemise eest Kuningas Šaddai Kuningriiki — Ma valasin oma vere patuse maa eest, et sina saaksid Minu omaks. Vaid nii sain Ma sind Oma Isaga lepitada, et Ta peaks sind Enda elanikuks.

Peale selle, oo loodu, ma rebisin sind sinu vaenlaste käest ära, tähele panemata sinu vastuseisu, pikas võitluses Minuga, muidu sa oleksid alistunud allutajale ja soovinud temaga jääda, taipamata, et sellega oleks oma hukku soovinud. Alguses Oma seadusega, aga hiljem Oma Hea Sõnumiga ma soovisin sulle avada tõe. Sina aga ei pannud tähele ei Mind ega Mu Isa. Ma ei hüljanud sind, kannatasin Sinu solvangud välja, sest ei tahtnud lasta sind hukkuda, olgugi et see oli ka sinu enda soov. Ma ümbritsesin sind enda armastusega, kuid ei säästnud sind kurbusest ja hädast. Ma soovisin, et sa muutuksid jõuetuks ja kutsuksid Mind endale appi. Kui sa tulid Minu juurde tagasi ja palusid pattude pärast andestust, andestasin sulle.

Minu loodu, sa näed, kui palju taevaseid jõude sind varjavad — kõik taevased jõud on nüüdsest sind valvamas. Nende kohustus on kaitsta ja hoida sind vaenlaste eest, õpetada ja valmistada sind ette seismaks Minu Isa ees, võtmaks Temalt vastu õnnistusi ja au, sest selleks otsarbeks sa oledki loodud.

Ma tervendasin sind. Aga kui sa taas Minust taganesid, Ma eemaldusin, siiski ei unustanud Ma sind. Mina olen see, kes saatis Jumalakartuse, et hoiatada ja õpetada sind. Mina äratasin Südametunnistuse, valgustasin tuhmunud Mõistmist ja kinnitasin Usku, et su silmad avaneksid ja elaksid tões. Sina Minu Vaimu tegevuse mõjul hakkasid Mind otsima ning leides, saavutasid tervise, rahu ja päästmise. Teist korda ma ajasin saatanlased linnast välja ja otsustasin hukata kõik — iga patu ja kurjuse, mis on vastumeelsed Minu Isale ja Minule.

Nüüd Ma tulin sinu juurde rahuga, oo armastatud loodu ja sinu üleastumisi ei meenuta Ma enam iial. Tulevik saab möödunust rõõmsam olema. Veel natuke aega ja Ma asutan Hinge üle: nii müürid, kivid ja elanikud teisele maale, Minu maale, kus Me Isaga oleme. Selline on Tema eesmärk, kui Ta asutas sind universumisse. Seal, meie Kuningriigis, me hakkame elama armastuses ja aus. Sa saad olema pidevas osaduses Minuga, Minu Isaga ja Ülemõpetajaga ja sa saad tunda õndsust, mis on mõeldamatu kogu universumis, isegi kui sa elaksid rohkem kui tuhat aastat.

Seal ei saa sa tunda hirmu, seal ei ole enam vandenõusid ega kurje kavatsusi. Ei kurbust, häda, haigusi — midagi ei puudu seal enam. Elu saab seal igavene olema, täis rõõmu ja vaimustust, elu, mida sa isegi ette kujutada ei suuda.

Seal sa näed enda sarnaseid — valituid ja lunastatuid, neid, kes nagu sinagi, tulid paljude viletsuste kaudu ja on nüüd Minu poolt esitletud Isale.

Seal, teisel maal, kuhu Ma tahan sind aja jooksul paigutada, oo Minu lunastatud loodu, leidub aare, mille Isa on sulle valmistanud ja hoiab, kuni sa ilmud seda Tema käest saama. Kõik, kes seal elavad, on täis armastust sinu vastu ja rõõmustuvad sinu tulekust. Seal sa saavutad rahu ja rõõmu.

Vaat nii, Minu kallis loodu, selline on sinu tulevik. Nüüd Ma näitan sulle sinu kohused, seniks kuni elad universumis ja kui tulen sulle järele, nagu on öeldud Kirjas.

Palun sind hoida Minu poolt antud rõivaid veelgi suuremas puhtuses selle ajani. See annab sulle tarkuse ja au ja Mulle veel suure kuulsuse. Kuni sinu riided on lumivalged, peab maailm sind Minu omaks ja ma saan sind trööstima. Ehi end väarikusega ja kasuta Minu seadust oma sammude kinnitamiseks Minu poolt näidatud teel. Aga kui sa kuidagi oma riided ära määrid, pese need sedamaid Minu elava vee allikas, mille olen sulle näidanud. Ära viida sellega aega ega lase rõivail veel rohkem määrduda, sest sellega sa nõrgestad mind ning tekitad endale kannatusi. Ja ärgu puudutagu selle maailma mustus sinu valgeid riideid ja olgu sinu pea õliga alati võitunud.

Oo, Minu armastatud loodu, kui sageli ma päästsin sind Diabolose küunte vahelt! Ma palun sinult üht: ära tasu head kurjaga, vaid meenuta Minu armastust, heatahtlikkust sinu vastu. Ma elasin ja surin sinu pärast universumis, aga ma elan, ega sure enam kunagi. Ma elan, et sa ei sureks, ja seepärast, et olen elus, jääd ka sina elama. Ma lepitasin sind Oma Isaga ristil valatud vere kaudu ja olles lepitatud, jääd ka sina elama. Ma palun sinu pärast, Ma võitlen sinu pärast sinu vaenlastega ja minu arm sinule on piiritu.

Keegi ei saa sulle peale patu kahju teha, keegi ei alanda sind vaenlase ees kui vaid patt. Hoidu patust, minu armastatud loodu!

Aga kas sa tead, miks ma siiani ei ole kõiki saatanlasi hävitanud, kes endid peidupaikades varjavad? Selleks, et sundida sind valvama, et läbi katsuda sinu armastust ja õpetama sind hindama Minu võimsust ja eneseohverdamist. Las nad meenutavad sulle neid aegu, kui pimedusejõud valitsesid sinu üle ja elasid sinu lossis. Kui ma hävitaksin sinu sisemised vaenlased, ähvardaks sind taas oht uinuda. Suur hulk välisvaenlaste jõude ründaksid sind une ajal ja saaksid sinu üle meelevalla. Seepärast ma olen säilitanud mõningaid sinu vaenlasi, et sa ei kaotaks valvsust. Tea seda, et mida nad ka sinu vastu ei plaanitseks, on Minu eesmärk manitseda sind veendumusele, et vaid Minu Isa ja Mina suudame sind õpetada edukalt nende vastu võitlema ja seepärast nende kohalolek ei eemalda sind Meist, vastupidi, see sunnib sind sagedamini tulema Meie abi järele.

Tõesta Mulle oma armastust minu kallis loodu kogu minu headuse pärast sinu üle. Jää alati Minu juurde, Ma seisan sinu pärast Isa ees. Armasta Mind niivõrd, et võidaksid kiusatused ja Ma armastan sind vaatamata sinu nõrkusele.

Samuti pea meeles, et paljus oled sa võlgu Minu väepealikele, kes sinu eest võitlesid viletsust kannatades. Hoolitse nende eest. Kuni nad on terved, saad ka sina lahedalt elada. Kui nad haigestuvad ja jäävad nõrgaks, läheb ka sul pahasti. Ära arva, et sa võid alati oma arvamuse järele tegutseda. Hoia kinni Minu sõnast, isegi siis, kui see tundub sulle ebaselge olevat, hiljem täiuslikkuses sa mõistad seda. Usu ka siis, kui sa Mind enda juures ei näe, Minu armastus sinu vastu ei jää jõuetuks ja Ma hoian sind oma südames.

Nagu ma õpetasin sind valvama ja paluma, vaenlastega võitlema, käsin sind uskuda, et Minu armastus sinu vastu ei muutu iial. Oo, Minu armastatu, Minu lunastatud loodu! Valva! Mingit teist iket ei taha ma sulle panna, kui seda, mida praegu kannad. Hing, ole tugev! Aamen.

